

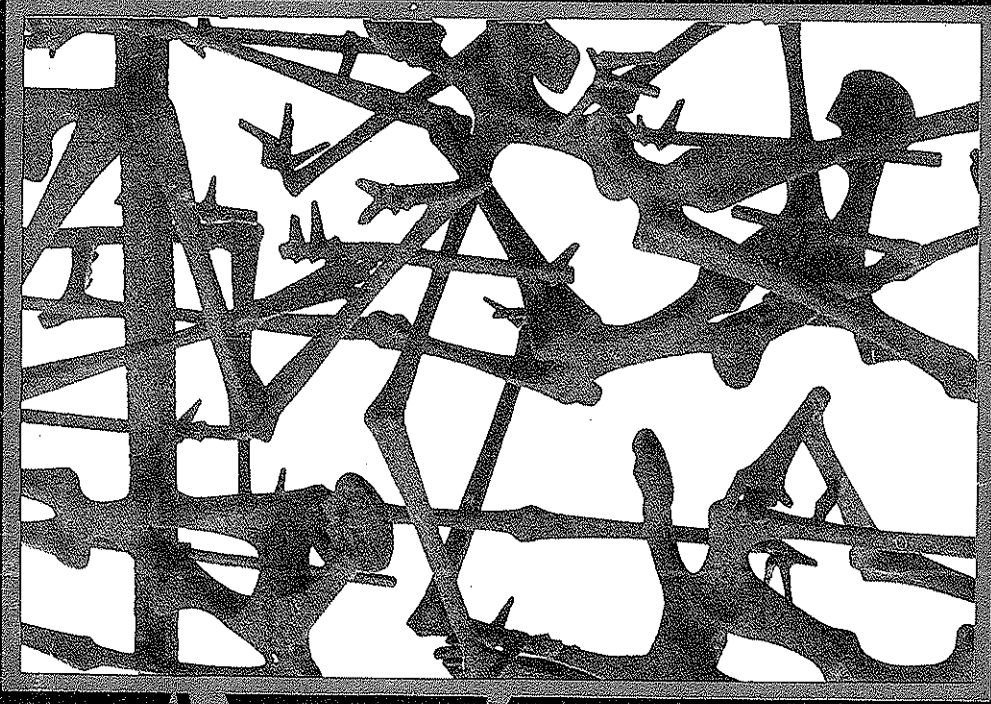
FAŞİZME, EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME, ŞÖVENİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI

halk DEMOKRASİSİ

Haziran 1991, Yıl 2, Sayı: 6

AYLIK SİYASİ DERGİ

Fiyatı: 5000 TL (KDV Dahil)

"Terörle Mücadele Kanunu" olarak çıkartılan;
FAŞİST DEVLET TERÖRÜNE HAYIR!

DERGİYİ GÜÇLENDİRME KAMPANYASINA KATIL!

Sevgili Okurlar!

Dergimiz yayına girdiğinden beri güçlükleri aşı aşı sizlere ulaşmaya, sizlerin daha bilinçli devrimci eylemine katkıda bulunmaya çalışıyor.

Emekçi kitlelerin sosyal kurtuluş mücadelesine yardım eden devrimci bir yayın organı olarak bütün gücümüzü sizlerden alıyoruz ve bütün olanaklarımız sizlerin sunduğu yardımlardır.

Devlet Terörü Kanunu ile geliştirilen yeni faşist saldırı dalgasını göğüslerken, şimdi sizlerin her türlü desteğine daha çok gereksinim vardır! Bu en başta, sizlerin fiili desteğinizi somut olarak göstermeniz anlamına gelir. İktidarın çok yönlü baskılarına karşı çıkması, gerçekte de kendi sesini savunması, kendi özgürlüğüne sahip çıkması anlamına gelir. Sizlerin desteği olmadıkça, bizim yayını sürdürme kararlılığımız hiç bir başarı şansına sahip olamaz. Hiçbir devrimci girişim, kitlelerin içten ve gönüllü desteğini almadan başarılamaz. Ama sizlerin küçük bir desteğiniz, bizim baskıya karşı mücadelemizi, vereceğiniz desteğin oranında güçlendirir.

Bizler emperyalist ve devletletin gerici haber kuruluşlarından beslenemeyiz. Bizim bütün ajans olanağımız sizlersiniz. Bizi en başta haber ve nitelikli politik yazılarınızla besleyiniz.

İkinci olarak, enflasyon nedeniyle her gün giderleri artan bir dergiyiz. Öncelikle abone ücretleri ve dağıtılan dergi paralarının düzenli ve disiplinli biçimde ulaştırılması çok önemlidir. Bütün okuyucu dostlar bu konuda duyarlı ve sorumlu davranmalıdır.

Ancak bu aşamada sizlerden özel bir özveri isteğinde bulunmayı da gerekli gördük. Önümüzdeki ay boyunca dergimizi güçlendirme ve yaşatma kampanyası yürüteceğiz. Bütün okuyucu dostlar bu kampanyaya ellerinden geldikçe katılmalıdırlar. Kampanyanın başarılı biçimde yürütülmesine gönüllü katkılarda bulunun. Bir yandan dergiye maddi bağış sağlarken, bir yanda da dergimizi tanıtmaya ve okuyucu çevresini arttırmaya çalışalım.

Küçük bir özverili destek büyük bir devrimci atılımın başarısına yol açabilir. Bizim başarılarımıza destek ve ortak olmanız dileğiyle.

Yurtiçi Hesap No:

Hüseyin Yıldız, Akbank Nurosmaniye Şb. Hes.No: 8983-9/AOO/01

Yurtdışı

Akbank Nurosmaniye Şb. Döviz Tevdiat Hesabı: 6338-8BU6/01

HALK DEMOKRASİSİ

halk DEMOKRASİSİ

Ocak Yayınları Adına Sahibi:
Hüseyin Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hasan Ceylan

Yönetim Yeri:
Ankara Cad. Cağaloğlu Yokuşu,
Fevzibey Han No: 43/9
Sirkeci-İstanbul
Tel: 511 63 21

Dizgi
Rosa Dizgi

Baskı
Aydınlar Matbaacılık
544 76 29-30

Dağıtım
Hürriyet Dağıtım

Abone Koşulları
Yurtiçi
6 Aylık 30.000 TL
1 Yıllık 60.000 TL

Yurtdışı
Birim Fiyatı: 5 DM
6 Aylık 30 DM - 15 \$
1 Yıllık 60 DM - 30 \$

Yurtiçi Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şb.
Hes. No: 8983-9/AOO/01

Yurtdışı Hesap No:
Hüseyin Yıldız
Akbank Nurosmaniye Şb.
Döviz Tevdiat Hesabı
Hes. No: 6338-8BU6/01

İlan Koşulları:
Arka Kapak: 1.000.000 TL
Kapak İçi: 800.000 TL
Tam Sayfa: 600.000 TL
1/2 Sayfa: 400.000 TL
1/4 Sayfa: 200.000 TL

SUNU

Merhaba;

Sosyal kurtuluş mücadelesinin dinamiği olan kırlardaki jakoben mücadele ile ulusal başkaldırıya karşı iktidar devlet terörü yasası ve faşist istikrar tedbirlerini yürürlüğe koyarak, gelişen bu mücadeleyi kanla boğmaya çalışmaktadır. Devrim ile karşı devrim arasında kıyasıya süren bu kavga Mayıs ve Haziran aylarında gittikçe yayılarak gelişirken, işçi sınıfı da, dipten gelen dalganın üste vurmasını andıran bahar eylemleri ile ağırlığını hissettirmeye başladı.

"Terörle Mücadele Kanunu", terörle mücadele adı altında gerçekte bu ülkede yaşayan bütün emekçileri, gençleri, aydınları, tüm anti-faşist hatta sıradan bütün muhalif yurttaşları polis devleti ve devlet terörünün hedefi yapan bir kanundur. Faşist iktidar sosyal kurtuluş mücadelesi ve ulusal başkaldırı ile bir dizi toplumsal sorun karşısında düştüğü aczi, her türlü muhalif hareketi el altında bulundurduğu bu kanunun öngördüğü şiddetle kapatmaya çalışıyor.

Devrimci Halk muhalefeti bu sinsi planlara teslim olmaya çağını, onların kanunlarının hükmünün mücadelesinin düzeyine bağlı bir sorun olacağı bilinciyle, giderek toplumsal bir karşı koyuşa dönüşerek faşist iktidarın istikrar tedbirlerini işlevsiz kılıyor.

Bu sayımızda devlet terörü yasası ve bahar eylemleri ile ilgili yazıların yer aldığı işçi dosyasına genişçe yer verdik. Haziran ayına damgasını vuran bu iki önemli konu dışında değinilmesi gereken güncel konuların yoğunluğu, bizi ulusal sorunla ilgili dizi yazımızın yayını bir sonraki sayıya ertelemek zorunda bıraktı. Bu sayımızda öncünün dosyasına devam ediyoruz.

Dostlukla.

İÇİNDEKİLER

Başyazı	4
Faşist devlet terörü yasasına hayır	5
15-16 Haziran direnişini coşkuyla selamlıyoruz	14
İşçi Dosyası	18
Öncünün Dosyası	28
DEH'e ML bakış	37
Sendikalar	51
Tütün üreticisine emperyalist sicim	60
Anti-terör yasası, devlet terörünün güvenceye alınmasıdır	63
Haberler	69
T.C Devletinin mülteci kamplarındaki gerçek yüzü	70
Devlet terörüne karşı muhalefet yükseliyor	72
Okur mektupları	74

İçinde yaşadığımız günler, politik trafiğin iyice yoğunlaştığı günlerdir.

"Terörle Mücadele Kanunu"na karşı toplumsal muhalefet, açlık grevleri, protesto gösterileriyle yükseldi. Terörle mücadele Kanunu'na karşı bu tepkilerin büyümesini kuşkusuz Hasanpaşa'da iki devrimcinin öldürülmesini izleyen resmi cinayetler serisi de etkili oldu. "Terörle Mücadele Kanunu"daha şimdiden polis terörünü birkaç kat arttırmış bulunuyor. Ama, iktidarın sandığı gibi artık halk devlet terörüyle sinip teslim olmayacaktır. Hasanpaşa'da öldürülen Hatice Dilek ve İsmail Oral'ın cenazelerine halk sahip çıktı ve etkili bir anti-faşist kampanyayı başlattı. Kánarya'da öldürülen Muratza Kaya'nın üniversite gençliğinde yarattığı öfke İstanbul Üniversitesi Edebiyat fakültesi önünde polis araçlarını yaktı. Anti-terör yasasına karşı ve bunun amaçladığı faşist "istikrar tedbirlerine" karşı işçiler eylemlerini yükselttiler. Bursa'da yapılan Türk-İş mitingine, Türk-İş yönetimini de yuhalayan, protesto eden Türkiye'den onbinlerce kişi aktı ve coşkulu bir gösteriye dönüştürdü. Bundan bir hafta sonra üretime dönük büyük işçi kıpırdaması başladı. Şu anda yüzbinlerce işçi çeşitli eylem biçimlerinde bulunuyor, sokakları çınlatan sloganlar atıyor. İşçi hareketi memur ve köylü hareketini de sürükleyerek bir heyecan yaratıyor. Nitekim köylüler de kitlesel eylemlere başlayacaklarını açıklıyorlar.

Hükümet, faşist girişimlerinin teşhirine karşı yoğun çaba harcıyor. Çok pervasızca yasak ve engellerden biri çeşitli partilerin ve demokratik kuruluşların, İstanbul'da yapmak istediği anti-terör yasasını protesto mitingine izin vermedi. Üstelik bu partilerden biri "sosyalist enternasyonal"ın İstanbul'daki Konsey toplantısına ev sahipliği yapan SHP'dir. Ki birçok ülkeden yüzlerce delege ve konuşan geldiği ve bütün dikkatlerin Türkiye üzerinde yoğunlaştığı bir anda, hükümetin, anamuhalefet partisinin de içinde yer aldığı muhalefet partilerinin mitingine izin vermemesi ilginçtir. Bu, iktidarın her türlü pervasızlığa başvurabileceği, anti-terör yasasının iptalini önlemek için Anayasa Mahkemesi üzerinde baskı kuracağını gösteriyor. Üstelik Sosyalist Enternasyonal'in toplantısına katılan KYB lideri Celal Talabani ile ilk defa resmen üst düzeyde görüşme yapmaya karar veren iktidar kendi içinde de parti kongresi nedeniyle ciddi çalkantılar yaşıyor. Bütün bunlara rağmen neden terör kanununun protestosunu teşhir olma pahasına önüyor?

Sanırsanız bunun sırrı, yükselen işçi hareketidir. "Terörle mücadele Kanunu"na yol açan "ekonomik istikrar paketi", işçi ve memur ücretleri üzerinde çok ciddi kırpma içeriyor. Hayat pahalılığının halkı iyice yoksullaştırmaya başladığı bir sırada, bir de düşük ücret olasılığı işçi ve memurları öfkeye getiriyor. Gerçekten son zamanlarda gözle görülür biçimde sokaklardaki dilenci sayısı, ıvır zıvır şeyler satarak bir lokma etmek kazanmaya çalışan insan sayısı hızla artıyor. Son zamanlarda her şeye yüksek oranda zamlaryapıldı. Ama iş ücretlere gelince % 20, yüzde 30'lardan söz ediliyor. İşçilerin memurların tepkilerini bastırmak ve onları dü-

BASİYAZI

şük ücretlere razı etmek için, anlaşıyor ki, "terörle mücadele kanunu"na hayati bir gereksinim duyuyor.

Fakat tıpkı bir okyanus gibi uğuldayan kitle hareketlerini böyle yasalarla korkutmak ancak ayamazların düşünebileceği bir şeydir. Tersine bu kitlelerin öfkesini kamçılıyan bir etki yapıyor.

Bir aydan fazladır için için kaynayan anti-faşist küçük küçük hareketlere, şimdi işçi sınıfının hak mücadelesi de ekleniyor.

Anti-faşist toplumsal hareketin önümüzdeki günlerde yığınsallaşarak büyümesi şansını güçlendiriyor.

Hükümet henüz işçi hareketine karşı fazla sert davranmama ya özen gösteriyor. Birkaç yerdeki gözaltılar sayılmazsa işçi hareketini sertleştirmemeye dikkat ettiği söylenebilir. Fakat, bunu sonuna kadar sürdüremez. Her şeyden önce, işçilerin isteklerini karşılayacak durumda değil. Tersine "istikrar" önlemi olarak işçi ücretlerini düşük tutmak, hatta bir kısmını işçileri işten atmak istiyor.

Faşist zulüm çıkmaz içinde halk hareketini örsle çekiç arasında dövüp çelikleştiriyor. Halkın öfkesi bir yanda fabrikalarda sokak aralarında devleşiyor, bir yanı dağlara vuruyor; halk iktidarı için, güzel bir toplum için dehşetli güzellikte insan malzemesi her gün daha çok artıyor. İşçi sınıfının öncüsü bütün bu olanakları ancak içinde yaşayarak yakalayabilir ve hareketin en değerli öğelerini kendi bünyesinde toplayabilir! Hiç unutmamak gerekir ki, örgütlenme, gerçek anlamda **hareketin** örgütlenmesidir. Bir toplumsal hareketi örgütlemek, belli sayıda insanlı tespih ipine dizmekten çok farklıdır. Toplumsal bir hareketi örgütlemek, onu etkilemek hareket halindeki bir nesneyi yönlendirmeye benzer, onun hareket yönünü kavrayarak onla temasa geçmedikçe yönlendirilemez. İşe yarar bütün enerjimizi halkın kendiliğinden mücadelelerinin içinde değerlendirmenin zamanıdır!

KAPAK KONUSU

"Terörle Mücadele Kanunu" olarak çıkartılan; FAŞİST DEVLET TERÖRÜ YASASINA HAYIR!

Cevdet YILMAZ

12 Eylül cuntasından beri, emekçiler sistemli olarak ekonomik, politik, ideolojik ve kültürel saldırı altındadır. Bir öncekiyle kıyaslandığında daha faşist baskıcı bir düzeni öngören 1982 Anayasası şimdi daha da halk-düşmanı yasa ve kararnamele tahkim ediliyor. 12 Nisan 1991'de yürürlüğe giren "Terörle mücadele kanunu", işte bu çabanın bir ürünüdür. "Tahrir-i Sûkun", "Dersim Kanunu" gibi, daima halka karşı düzenin varoluş biçimi olan devlet terörü, şimdi de "terörle mücadele kanunu" adı altında karşımızdadır. daha çok Kürt hareketine karşı çıkartılan SS kararnamele faşist yönde daha da olgunlaştırılmış olarak, artık şimdi bütün Türkiye için, bütün yurttaşlar için geçerli olan anayasal kural haline getirildi.

Bu kanunun çıkartılış biçimi, iktidarın halka karşı nasıl sinsi bir çaba içinde olduğunu göstermesi bakımından ilginçtir. Bu kanun, halkın demokrasi, insanca yaşama ve özgürlük isteğinin çok vurgulandığı ve güncelleştirdiği bir anda, iktidar sanki bu isteklere olumlu çözümler üretmek istiyormuş havası içinde çıktı. Bu havayı daha da pekiştirmek için, bir de "cezaevlerinin

boşaltılması" sloganı eklendi. Halkın faşist bir yasaya karşı sınırları bu şekilde uyuşturulduktan sonra, kısa sürede "terörle mücadele kanunu" adı altında devlet terörü yasası geçirilmiş oldu. Yani bayram hediyesi olarak sempatik ambalajlar içinde sinsice azgın bir devlet terörü geçirildi. Bu, iktidarın halka karşı beslediği düşmanca duygunun ilk örneği değil. Hatırlanırsa, seçimler bittikten sonra zam yapan Özal, gazetecilerle söyleşisinde şöyle demişti: "seçimden önce zam yapacak kadar enayimiyiz?" Tabii bu kez de faşist bir yasayı kendi adıyla ifade ederek geçirecek kadar "enayi" olmadıklarını gösterdiler.

Yasa uygulamaya girdikten kısa bir süre sonra halkın nasıl bir dehşetle karşı karşıya geldiği ortaya çıktı. Önce İstanbul Hasanpaşa semtinde halkın sevilen iki sevgili evladı, polis tarafından açıkça idam edildi. Sonra da bu idamlara kanaryada Muratza Kaya, Ankara'da Veli Geleş'de eklendi. Bu devrimcilerin şahsında insanlığın başı, polis ayağı ile yere bastırılarak beyni kurşunlanıyordu. Evet, gerçekte yapılan, İsmail Oral ve Hatice Dilek'e yapılmıyor, insanlığa yapıyor, yarın herkese yapılacak olan şey yapıyordu.

Arkasından Bitlis'in Güroy-mak ilçesinde, tıpkı daha önce

Cizre'de olduğu gibi insanlara bok yedirildi. Güroy-mak jandarma karakolunda İsmail, İsmet, İlhan Aksoy kardeşlere yapılan gerçekte insanlığa yapılmıştır. Tabii bu arada diğer yerlerde de işkence sürüp gitti ve Alaattin Kürekçi son işkence kurbanı oldu.

Üstelik, M.Oltan Sıngur-lu'nun dediğine göre aslında yasa daha yürürlüğe konulmamış, herkes hükümetin önerdiği "barış" ve "yumuşama"yı kabul ederse hiç uygulanmaması bile sözkonusu! Demek ki gerçekte tam olarak uygulanırsa, heryer daha çok kan deryasına dönecek, hayvan dışı daha çok insanın gıdaşı olacak!

Bu yasanın çıkışına toplumsal tepki, ilkin daha çok tutuklu ve hükümlüler arasındaki ayrıcalık ve faşist unsurların kayırılmasına tepki şeklinde oldu. Yasanın hukuk, eşitlik ve başka boyutlarda tartışıldığı sırada Hasanpaşa olayı meydana geldi. Böylece toplumun nasıl bir dehşetle karşı karşıya olduğu apaçık herkes tarafından anlaşılma-ya başladı. Daha bu olayın tepkisi devam ederken, Sultançiftliğinde Nilgin Oda, Jandarma ast-subayı tarafından kurşunlandı. İşkence, kötü muamele, kıyıcılık "güvenlik görevlilerinin eğitimsizliği" ile açıklanırken, şimdi bu "eğitimsiz" insanlara halkı yargı-

lama ve infaz yetkisi verilmiştir ve bu birkaç günde olan olaylar herkesin nasıl yargılanma ve tutuklanma korkusu olmayan bu eğitimsiz insanların terörünün tehditi altında bulunduğu görüldü. Gerçekte durum çok tehlikeli ip uçları veriyor.

Bingölde işkence sonucu öğretmen Sıddık Bilgin'i öldürmekten yargılanan Yüzbaşı Ali Şahin, Üsteğmen Ümit Eriş, erler Suat Akova ve İbrahim Yıldızgöğüs'ün görülmekte olan davaları Terörle Mücadele Yasası gereği işleminden kaldırıldı ve dosya Bingöl İl İdare Kurulu'na gönderildi. Aynı şekilde Tuzla katliamı dosyası da işleminden kaldırıldı. Doğadıkı yakın zamanlarda işkenceyle işlenen cinayetlerde artık koğuşturma konusu bile olmayacaktır.

Tabii işkence cinayetleri ve toplu katliama dair açılmış davalar kapatılıyorken, baş işkenceciler ve caniler ne diye cana kıymaya devam etmesinler! Geçmişte "canı sıkılınca" zevk için adam vuran faşistlerin sırtlarına devlet üniforması geçirmiş olarak bilim adamını, sanatçıyı, işçiyi, köylüyü, genci, esnafı, memuru kısacası halkın bütün kesimlerinden devrimci, yurtsever, namuslu ülke evlatları katliamına ne diye devam etmesinler?

Yasanın çıkışı gerçekten bazı gazetelerin de yazdığı gibi bir faşist sivil darbe niteliği taşıyor. Bu yasaya temel olan mantık kesin bir yenilgiye uğratılmadıkça, demokrasi vs. şöyle kalsın, yaşama hakkı bile herkes için ve her zaman büyük bir tehdit altındadır.

Ne yazık ki burjuva basın çevrelerinin yüzkızartıcı suskunluğu, kitlelerin faşist tertipleri öğrenmesini, anlamasını geciktiriyor. Çünkü ülkeyi dolduran milyonlarca emekçiden gazete okuyabilenler birkaç yüzünü geçmiyor; bunlar da, bu fazetelerin yazdıklarına çoğunlukla

inanın, önemsediklerini önemseyen, kısacası tepkisini gazetesine göre ayarlayan insanlardır. Bizler ve diğer ilerici basın çevrelerinin olaya hemen tavır koyması ve kitleleri uyarmaya çalışması, onları zehirleyen, uyuşturan günlük burjuva gazeteleri karşısında taktik bir güçsüzlükle karşı karşıya, ancak haklı olmaktan gelen gücü ise adım adım günler geçtikçe ortaya çıkıyor. Hem bizlerin yayınlarımız ve başka etkinliklerimiz, hem de yukarıda belirttiğimiz olayların kendisinin doğrudan uyarımı ve devrimci, ilerici örgütlerin çabaları yasaya karşı etkili kamuoyunun oluşmasına yolaçtı. Şu anda binlerce kişi açıklık grevi yapıyor. Mitinglerin baş sloganı "anti-terör yasına hayır!"dır. Bütün bu gelişmeler Barolar'ın, ilerici demokrat ve insan haklarını temel alan kuruluşların katkısıyla daha da hızlandı. Şu anda başta eski sıkıyönetim askeri mahkemeleri olmak üzere yasanın iptali yönünde peş peşe girişimler başladı. Ancak, iktidarın hemen yeni bir manevraya girerek, daha önce SS kararlarında olduğu gibi, bu yasanın yerine biraz değiştirilmiş, ama özü değiştirilmemiş başka bir yasa çıkartarak oluşan kamuoyunu boşa çıkartmak ve anayasa mahkemesinin olası yasa aleyhtarı kararını önlemek istediği anlaşıldı. Ama ne olursa olsun hükümeti uyanıklık göstererek halka yutturduğunu sandığı faşist devlet terörü yasına karşı kitleler direnecek ve onu halk düşmanı, özgürlük düşmanı, kıyıcıların başına çalacaktır.

Halkımızın bu anti-faşist karşı koyuşuna katkıda bulunurken yasa metni üzerinde çalışmayı anlamsız bulduk. Çünkü bütün faşist metinleri yazan mantık duruyor, erkte bulunuyor; metin değişiyor, yenileri yazılıyor, mantık devam ediyor. Bu man-

tık halk düşmanı bir yürek ve kafanın mantığıdır. Metin'den çok asıl bu mantığı açığa çıkartmak irdelemek istiyoruz. Buna karşılık biz de "terörle mücadele kanunu" adlı metinden hareket etmek zorundayız.

NEDEN "TERÖRLE MÜCADELE KANUNU"?

Türkiye, feodal ve kapitalist sömürü biçimlerinin ve üretimde bu her iki üretim tarzının binlerce özelliğinin iç içe geçtiği yarı-feodal bir iktisadi-sosyal yapıya sahiptir. Emperyalizmle yarı-bağımlılık içinde her gün biraz değişerek yeniden üretilen bu sosyo-ekonomik düzen, doğası gereği gelişmeler, çatışmalar, iç kararsızlıklar ve karışıklıklarla doludur. Bu, bitmez tükenmez iktisadi ve siyasi kriz demektir. Çağdaş toplumsal dinamiklerin ortaya koyduğu yeni bir toplumsal düzen önermesi, yürürlükteki siyasal düzenle sert bir gerilim yaratmaktadır. Düzgün ve dürüst olan tek şey bunların sistemli ve ısrarlı çatışmasıdır. Çünkü bu doğrudan nesnel toplumsal durum tarafından belirlenmektedir. Böyle bir toplumda insanlar arası ilişkiler, egemen kültür ve siyaset, aldatmacı, uyanıklık, şantaj, bitpazarı alışkanlıklarına uygun günübürlük hesaplara dayanır; ve bütün bunların temelini şiddet oluşturur. Dolayısıyla hükümetin, siyasal partilerinin, parlamentonun ve diğer bütün egemen kurumlarının yüzünü toplumdan saklayarak varlığını sürdürmesi, günahlarının açığa çıktığı yerde görebilecek gözleri yoketme tutumu, bu zayıflığının, çağdaş gelişmeler karşısında ümitsizce "bir süre daha durumu idare etme"sidir. Ama durum idare edilmez durumdadır. Çünkü tarihsel toplum gelişmelerini aldatma ve oyalamalarla çözmek mümkün değil. Böyle bir toplumda temelini daima şiddet oluştu-

ran sık sık yeni yasa ve kanunlara gereksinim, toplumu karar-namelerle yönetme ihtiyacı bundandır. Geleneksel kırsal üretimin çözülmesi sonucu açığa çıkan büyük emek kitesinin ancak çok küçük bir kısmı istihdam edilebiliyor. Zaten iktisaden zayıf olan bir ülke % 20'lere varan işsizliğe, bu muazzam üretken insan emeğinin başboş durmasına dayanabilir mi? Dayanamıyor, emek ümitsizlik içinde sağa sola savruluyor. Şu anda ülkedeki ücretli emeğe yakın bir kitle başka ülkelerde istihdam oluyor. Siyasal yönetim de dayanamıyor; o da sürekli siyasi ve ekonomik bunalımlarla çalkalanıp duruyor. Böyle bir toplum emperyalizm için muazzam sömürü olanakları yaratıyor. Genel olarak kapitalizmin, özel olarak emperyalizmin en önemli ve temel özelliklerinden biri, **üretim araçlarının ele geçirilmesi** olgusudur. Son zamanlardaki "özelleştirme", "yabancı sermaye ile ortaklıklar", "KİT'lerin satışı" gibi olaylar, gerçekte emperyalist borçlanmaya karşılık bu adlar altında üretim araçlarının onlar tarafından ele geçirilmesidir. Ve hergün gerçekleşen olay budur.

Türkiye'nin 12 Eylül'de daha da hızlanan bu olgusu doğal olarak iktisadi ve siyasal soyuzlaşmayı daha da arttıracaktı ve arttırdı, toplumsal gerilimi daha da arttıracaktır ve arttırdı. Oysa, 12 Eylül'le sömürü çok azgın ve dizginsiz bir duruma getirildi. Bu durumda normal koşullarda yüksek sömürü olanakları olağan-üstü birikime ve istihdam olanaklarına yol açmaz mı? Ama emperyalist dünya sistemi içinde yarı,sömürge ülkelerin durumu normal bir seyre sahip değil; bu ülkelerin iktisadi gelişme doğası, emperyalist çıkarılara göre yönlendirilmektedir. Büyük sermaye boşluğu,

ağır istikrar ve borçlandırma yoluyla emperyalizme yüklü değer transferine yol açıyor. Bu kadarla da kalmıyor, büyük borçlar ve borçlanma gereksinimi, emperyalistlerin siyasal şantaj ve karışmalarına yol açıyor. Türkiye, bunun sonucu olarak bir körfez macerasına sürüklendi. Zaten bir türlü dinmeyen ekonomik bunalım, büsbütün ağırlaştı. Zaten sınırlı olan istihdam olanakları büsbütün küçülmeye başladı. Yüzbinlerce işçinin işten atılması ve atılmaya devam etmesi bundandır. Diğer çalışanların ve memur gelirlerinin düşük tutulması bundandır. Köylü ürünlerinin yok pahasına kapatılma planı, ürün karşılıklarının ödenmemesi bundandır. Sonuç olarak 12 Eylül yönetim biçimine yol açan "24 Ocak" programı gibi bir program tartışılmaya başlandı. IMF yine direktifler veriyor, raporlar yayınıyor, kredi verebilmek için bir yığın "ekonomik ve siyasal tedbir" istiyor. Terörle mücadele kanunu, bu gelişmelerin, bu "tedbir" paketlerinin siyasal niteliğini ilan ediyor. Yani çözüm olarak yine şiddet! Ama bu kez zaten sivil giysiler içinde süren 12 Eylül rejimi yeni bir askeri darbeye gereksinim duymazdı, aynı rejimin şiddet politikasına daha fazla sarılmak yeterliydi. Yani terörle mücadele kanunu, aynı rejimin şiddet yönünde kendisini daha çok tahkim etmesini ifade ediyor. Elbette bu aynı zamanda düzenin aczinin de bir kez daha ilanı anlamına gelir. Her defasında daha çok görülüyor ki, düzen içi hiçbir siyasal çözüm, çözüm değildir. Zaten bugünkü belli başlı ağır sorunların kaynağını da bu oluşturuyor. Ulusal eşitsizlik ve baskıda açıkça görüldüğü gibi yürürlükteki düzeni bütün iktisadi ve sosyal gelişmenin en büyük handikapıdır. Halka karşı faşist bir şiddet tercihi dayanan bu düzen, tamamen kendi gerek-

sinmelerine, varlığını sürdürmenin tek yoluna uygun davranıyor. Çünkü biliyor ki, zaten girtlağına kadar yoksulluk içinde olan halk bu "program" ve "tedbirleri" kabul edemez; ona şiddet yoluyla kabul ettirmek gerekiyor. Şimdiden yüzbinlerce işçi hareket halindedir. Köylüler traktörlü yürüyüşler yapmayı planlıyor. Bütün halk tabakaları "yeni istikrar tedbirleri"nden endişeleniyor, çünkü faşist istikrar tedbirlerinin ne olduğunu biliyorlar. Bu yüzden düzen aleyhtarı halk girişim ve direnişlerini faşist terörle önlemek üzere "terörle mücadele kanunu" adı altında gerçekte devlet terörü yasını çıkarttılar. İşte bu yasa egemen sınıfın böyle bir siyasal gereksiniminden doğuyor.

"TERÖRLE MÜCADELE KANUNU" NE DEMEKTİR?

Adalet Bakanı M.Oltan Sungurlu'ya göre "barış ve yumuşamaya" çağrı demektir! Çünkü 28 Nisan'da Güneş gazetesindeki bir röportajında, "gelin barışalım. Biz yumuşama yolunda adım attık. Gel sen de yumuşa bu işi bitirelim ve terör kanununu hiç tatbik etmeyelim" diyor. Her zaman en azgın faşist yasa ve kararları yapıp el altında bulunduran bir iktidarın bu tür çağrıları ne anlama gelebilir? Bu, halkın haksızlığa ve azgın sömürüye karşı yumuşak başlılığını, kölece boyun eğişini şart koşmuyormu? Yani halk bütün faşist girişimlere sesini çıkartmazsa, işçi ve memurlar düşük ücret artışlarına razı olurlarsa, işçiler kitle halinde işten çıkartmalara ses çıkarmazsa, köylüler faşist "istikrar" paketi için düşük taban fiyata, tarımsal üretim için gerekli alet ve girdilere yapılan aşırı zamma, aşırı kredi faizlerine, buna karşılık devletteki trilyonlarca paralarının gıdım gıdım ödenmesine razı olurlarsa,

gençler gerici faşist eğitim sisteminde tutsak olmayı kabul ederse, milyonlarca yurttaş Kamu İktisadi Teşebbüslerinin ve bilim ulusal zenginliğin emperyalist kuruluşlara peşkeş çekilmesine ses çıkartmazsa, basın bütüne bunların sessiz sakin sevincisi kalır, lotaryayla, kuponla, liderlerimizin reklamlarıyla halkı uyutmayı benimserse, bu yasa uygulanmayacakmış. Ama, halk hakkını istemeye kalkarsa, ülkenin onurlu, söz sahibi yurttaş olarak yaşama isteğinde bulunursa, o zaman iş değişir; el altında bulundurulmak için hazırlanan faşist yasaları hemen yürürlüğe koyar. Hasanpaşa'da olduğu gibi, bebelerinin yanında botla kadınların başınabasarak beyni kurşunlanır, Dersim'de olduğu gibi köylülerin elleri kolları kırılır, döve döve öldürülür, insanlara işkenceyle hayvan pisliği yedirilir, hele daha kararlıca başkaldıranlar beşer-onar katledilir ve ölüleri ibret-i alem için televizyonda teşhir edilir. İşte iktidarın istediği "barış" ve "yumuşama" budur; yüreği, kafası, adalesi dehşet kokusuyla tutsak edilmiş bir halk!

Sözde "sivil" bir hükümet olarak 12 Eylül cuntacılarından yönetimi devralan bu iktidar, hem ülkede, hem yeryüzünde daima en gerici örnek ve uygulamaları seçip benimsiyor. 3713 sayılı "terörle mücadele kanunu" bunun en çarpıcı örneğidir. Halka karşı ölçsüz devlet terörü demek olan bu yasa Latin Amerika'dan İngiltere'ye kadar birçok halk düşmanı pratiğin gözlem ve derlenmesine dayanıyor. Bu devlet terörü özellikle L.Amerika ülkelerinde yaygın olarak biliniyor. Emperyalizm ve dünya gericiliği, bu sistemi şimdi bütün dünyaya yaygınlaştırmaya çalışıyor. Yunanistan'da kamuoyunun geniş tepkisine karşın, Ocak 1991'de parlamentoya "teröre karşı mücadele yasa-

sı"nı çıkardı. Ancak 6 Haziran'da gazetecilik gereği 17 Kasım örgütünün bir bildirisini yayınlayan ELEFTHEROTYPIA gazetesi genel yayın müdürü Serafim Fidanides'in tutuklanması kamuoyunun tepkisini yeniden uyarıp harekete geçirdi. Türkiye'de bu fiilen uygulanmakla beraber (mesela "Tunceli'de Osman Çitım imzası ile çıkan "yakala öldür" kuralı bu yasa çıkmadan çok önce ülkenin birçok yerinde uygulanıyordu) yasa olarak yeni ve en gerici biçimi yürürlüğe konuluyor. Şimdi "yerli ve yabancı uzmanlardan" derlenmiş ekipler, TBMM'de çıkarılacak "terörle mücadele fonu"ndan beslenerek, emniyet genel müdürlüğü bünyesinde "sözleşmeli personel" olarak halkın nasıl sindirileceğini planlayacaklardır.

İngiltere'de 1974'te yürürlüğe giren, 1976 ve 1984'te iki kez genişletilen "terörizmi önleme yasası" neredeyse tüm ana başlıkları ve terminolojisi ile 3713 sayılı terörle mücadele kanunu'na benziyor. "Yakala öldür" veya "öldürmek için vur" anlamına gelen "shoot to kill" İngiltere yasasında da açık biçimde yer alıyor. Bu yasa da "örgütü destekleyenle örgüt üyesini aynı statüde" görüyor. "Ayrılıkçı hareketlerin liderleriyle röportaj" yapmayı yasaklıyor, "eylemlere katılanlar veya destekleyenler" ülke dışına sürülüyor. 1982-1985 dönemi "yakala öldür" bir kural haline geldi. Yalnız Ayrılıkçı İRA'ya karşı değil, anti-emperyalist tüm gruplara karşı yürürlüğe konulan İngiliz anti-terör yasası ile bu iş için oluşturulan devlet görevlileri üniforma giymiyor. Atanmış özel uzmanlar tarafından yönetilen bu görevliler, öldürdüklerini kan-revan içinde gözdağı için sokakta bekletiliyorlar, öldürülenler için yapılan cenaze törenlerine saldırıyorlardı. Zalim kanunlarıyla ünlü

eski Yunanlı'ya atfen "Drakon önlemleri" diye adlandırılan bu önlemler, "İrlanda savaşı"nın sessiz sedasız boğmak için İngiltere'ye sirayetini önleyecek ideolojik bir silah olarak görülüyor. Bu yasa, "terörist" olarak görülen örgütlere yasaklama, bu örgütlerle ilişkili olanları gözaltına alma ve sürgüne gönderme yetkisi veriyor. 1986'ya kadar bu yasaya dayanarak 6400 kişi gözaltına alınmış, bunlardan herhangi bir suçlamada bulunanlar ise sadece 181 kişidir. Yasa başta İRA olmak üzere "terörizmi desteklemeyi suç" kabul etti ve kimin bu eylemlerde bulunduğunu belirlemeyi polise bıraktı. Yasaya göre propaganda içeren afiş, pul, hapisteki politik tutuklulara para toplama "yardım" suçu sayıldı. Mesela bunun için, 1987'de ünlü şarkıcı Bob Geldoff'un eski menajeri Fchtna O'Ceallaigh, İRA'yı destekleyici sözler içeren bir rozet taktığı için para cezasına çarptırıldı. Yine 1985'te, 77 yaşındaki bir İrlanda'lı İskoçya'da "İrlanda'nın savaşı" başlıklı bir dökümanı, İRA'nın destekleyicisi veya üyesi olduğu "zannını uyandıracak şekilde taşıdığı veya gösterdiği" suçu ile tutuklandı. 1986'da "İngiltere'de sadık bir İngiliz gibi davranmayan, İngiliz hükümetinin İrlanda'ya yaptıklarını sorgulayan" 284 kişi yasal hiç bir işlem yapılmadan ve yargılanmadan sınırdışı edildi. "terörizmi önleme yasası"nın 3. bölümü tutuklama kararı olmadan ve herhangi bir suçlamada bulunulmadan 48 saat tutulabilir ve bu süre bittiğinde polis içişleri bakanlığına, yine herhangi bir suçlamada bulunulmadan 5 günlük bir uzatma için başvurabilir. Yasa tutuklama yetkisine yeni öğeler katacak biçimde 1976'da genişletildi. "Terörist eylemler" veya "teröristleri yakalamayı" engelleyebilecek herhangi bir bilgiye sahip olanların bu bilgiyi ilet-

memeleri suç olarak ilan edildi. Mart 1986'da Peter Lynch 18 günlük bir komplo mahkeme sonucu 400 gün hapse mahkum edildi. Yasa ayrıca, polise, terörizme karıştığında şüphelendiği herkesi durdurma ve arama hakkı verdi. 1984'te tutuklama yetkisi İngiltere'deki "uluslararası teröristlerle" kapsayacak şekilde bir kez daha genişletildi. Türkiye'de uygulanmakta olduğu gibi, İngiliz hükümeti 1973'te "Kuzey İrlanda'da Olağanüstü Şartlar Yasası"da yürürlüğe konulmuştu. O zaman İngiltere'de 24 saat olan gözaltı süresi, yasa ile Kuzey İrlanda'da 72 saate çıkartılmıştı (daha sonra 48 saate indirildi). Bu yasaya dayanarak binlerce kişi acımasızca sorgulandı. 1977-1980 arası dönemde göz altına alınan 3864 kişiden sadece % 8,6'sı hakkında resmi suçlamada bulunulabilirdi. Bu yasa ile jüri mahkemeler kuruluyor, bu mahkemelerde polisçe alınan itiraf yerli delil olarak kullanılıyordu. Yasanın mimarı olan Lord Duplock işkenceyi savunarak, "ifade alma kuralları terörist suçlardan adaletin gerçekleşmesine engel olmaktadır" diye yakınıyordu. İşkence sonucu Birmingham'da bir barı bombaladıkları iddiasıyla altı kişi suçsuz yattıkları 16 yıldan sonra, bombalama şöyle dursun İRA ile bir ilişkisi bile bulunmadığı, tamamen suçsuz oldukları 1990'da ortaya çıktı. Yine "Olağanüstü Şartlar Yasası" çerçevesinde gündeme getirilen "itirafçılık"la, 1981'de, ilk itirafçı Cristophen Black, yargılanmama, yurtdışında yeni bir yaşama ve sürekli koruma karşılığında İRA'daki geçmiş ve eski yoldaşları hakkında tüm bildiklerini açıkladı. Böylece yargılanan 38 kişiden 35'i toplam 4000 yıldan fazla cezalara çarptırıldı. Daha sonra yirmiden fazla itirafçı çıktı ve 660'tan fazla insan bu itiraf üzerine tutuklandı.

Bilindiği gibi, siyasi tutukluların "terör suçlusu" diye aşağılamak ve cezaevi üniforması giydirmek İngiltere'de gündeme getirildiği zaman orada da tutuklular ve yakınları mücadele ettiler. 1981'de on kişinin ölümüyle sonuçlanan ölüm orucu sırasında Bobby SANDS İngiliz parlamentosuna seçilmiş, ona rağmen bu uygulamadan vazgeçilmediği için o da ölmüştü.

Aynı yasayla İngiliz basını yayını kuruluşları üzerindeki sansür, 1985'te BBC'nin bir gün susmasına yol açan bir kriz yarattı.

İngiltere'de de polis ve ordunun yanısıra bu "özel savaş"ta kullanılmak üzere poliste "B" bölümü diye özel bir bölüm örgütlendi. Ayrıca "Protestan Eylem Gücü", "Ulster Savunma Birliği", "Ulster Özgürlük Savaşçıları", "Ulster Gönüllü Gücü" gibi paramiliter örgütler de kullanılıyor. 1972'de Kuzey İrlanda'da 20.000'den fazla İngiliz asker vardı. Sonra aşamalı olarak asker sayısı azaltılırken, bunların yerini birlik yanlısı yerel güçler aldı. Temel polis gücü olan Royal Ulster Constabulary'nin özel "B" bölümü "Ulster Savunma Alayı"na dönüştürüldü. 1969'da K.İrlanda'da güvenlik güçlerinin toplam sayısı 11 bin iken, 1986'da bu sayı 30 bine kadar ulaştı.

Elbette Avrupa'da veya dünyanın başka yerlerinde demokrasi ve insan haklarına dair yasalar da yapılıyor. Fakat Türkiye'de egemen sınıflar ya bunların sözünü bile etmiyor, ya da uluslararası sözleşmeler sonucu göstermelik olarak ve sulandırarak bazılarını alabiliyor. Ama faşist uygulamalar, gerici yasaları, dünyanın neresinde olursa olsun bulup çıkarmada ve Osmanlı kara şiddetine büründürerek uygulamada uyanık, gönüllü ve başarılıydılar! Aşağıda incelendiğinde görüleceği gibi

TBMM'nde çıkarılan "terörle mücadele kanunu"nda öngörülen uygulamalar emperyalist efendilerden taklit edilen yasanın en aşırıya götürülmüş, vahşi ve insanlık dışı biçimdir. Örnek olarak: gözaltı süresi İngiltere'de ancak İçişleri Bakanlığının izniyle 5 gün uzatılabilirken, Türkiye'de bunun birkaç katı ve oda İçişleri Bakanlığının izni gerekmeden savcılıklarca uzatılabilir. Yine İngiltere'deki gibi, polisin işkence ve cinayetlerine zimmen izin vermekle kalmakta, bunu resmen yapmakta ve onları yasal ve hukuki denetimden de muaf tutmaktadır.

Türkiye'de, özellikle bu hükümet, yaşanmış ya da, toplumsal bilinç içinde yaşanması durumu tartışılmış şeylerden daima en kötüsünü, en insani olmayanı tercih etmekte ve uygulamaktadır.

12 Eylül yargılamaları sırasında, kimi askeri yargıçlar, "manevi azmettirici", "suça manevi iştirak" vs. safsatalarıyla, "suçun şahsiliği" prensibinden uzaklaşan yorumlaryaparak ceza maddelerini uyguluyorlardı. Bu tartışmalar birçok askeri mahkemede yaşandı. Sonunda askeri yargıtay daireler kurulu,bunu tercih etmedi ve "suçun şahsiliği" prensibini tercih etti. Ama bu hükümet şimdi, askeri düzenin bile tercih etmediği bir şeyi tercih ediyor ve yasallaştırıyor. Halk, canını kurtarmak için, cunta anayasasına oylarını birnevi haraç olarak vermişti. Ama gelen hükümet bu anayasayı uygulamakla kalmadı, onu daha da baskıcı kılan bir dizi yeni yasa çıkardı; Laiklik ve din konusunda getirilen yeni düzenlemeler; muzur yasası, polis ve selahiyeti yasası, dernek ve sendikalar yasası, son anti-terör yasası vs...

Ceza ve infaz sistemi, ceza ve tutukluların tüzel-yasal çalışmaları ya cuntanın öngördüğü şekilde yürütüldü, ya da ondan

da ağırlaştırılarak kalıcı yasalar haline getirildi. Bu hükümet gelir gelmez, özellikle tek tip elbise konusunda ısrarlı uygulamalara kalkışmış ve birçok tutuklunun yaşamını yitirmesine yol açmıştır. Cezaevlerinin yasal konumu daha önce hiç görülmemiş kadar kötüleştirilmiştir. Hiç kuşkusuz 12 Eylül cuntası geldiği zaman böyle bir yasa hazır bulunmuş olsaydı, cezaevlerindeki cinayetler ve zulüm çok daha acımasız ve dehşetli olacaktı. Bu iktidar, böyle bir vahşetin yasal hazırlığını yapmış bulunuyor!

Yine, cunta döneminde cezalar, eğer suçlar darbeden sonra işlenmişse 1/3 oranında arttırılıyordu. Bu iktidar, bunu iki katına, hatta ölçüsüz biçimde arttırılmasını yasal hale getirdi hem de "geçici" bir madde olarak değil, kalıcı bir yasa maddesi olarak!

TERÖRLE MÜCADELE KANUNU, İKTİDARIN EŞİTLİĞE-ADALETE-İNSAN HAKLARINA-DEMOKRASİYE KISACASI HALKA KARŞI FAŞİST TUTUMUNUN ÇARPICI BİRBELGESİDİR. FAŞİSTLERE AYRICALIK TANIYAN TUTUMUYLA ONLARIN İKTİDARI OLDUĞUNU DA AÇIKÇA İLAN ETMİŞ BULUNUYOR.

Bu yasa kamuoyuna yansır yansımaz, "çifte standart", "sağ-sol ayrımı yapmak", "eşitlik prensibine aykırılık", "hukuk devleti ilkesine aykırılık" vs. gibi özellikle faşist militanlara ayrıcalıklı davranma yönünden yoğun eleştiriler gelince, Adalet Bakanı, "maksat kesinlikle o değil. Sağ-sol ayrımı yapmak değil. (şimdi buraya dikkat edin!) Ama netice itibarıyla demokrasi... Bu bir atıfetse, atıfeti verenin taktirine bağlısın." Böylece haklayı ağızından çıkarıyor, ben taktir ettim, sol içinde kalacak, sağ dışarı çıkacak.

TBMM Adalet Komisyonu Başkanı, sayısız cinayet işleyen ülküdaşlarını kurtarma planları yapa yapa iyice uzmanlaşmış bulunan Alpaslan Pehlivanlı, "ceza tecil veya af, adı ne olursa olsun şu güne yetişmedi, bu hükümleri içermedi diye, tahriklere kapılarak hadise çıkarmanınlar" diye bir "mesaj" verdi. Ortaya çıkan sonuca bakılınca kime mesaj verdiği artık bellidir. Ülküdaşlarına "siz merak etmeyin" demek istiyordu.

Gerek hükümet, gerek Pehlivanlı ve gerekse Özal, kamuoyundan gelecek tepkileri düşünerek ince ince düşünüyor ve hesaplar yapıyorlardı. Sık sık anayasanın 14. maddesi ileri sürülerek, yapılacak adaletsiz, ayırımı ve belli bir kesimi kayırcı yasalarına önceden muazeret hatırlatıyorlardı. Sanki 14. maddeyi değiştirecek güçleri yokmuş gibi çifte standartlı uygulamalarına bir kılıf olarak ileri sürüyorlardı. Özal, 14. maddeden dolayı mümkün olmaması nedeniyle "ceza tecil" veya "şartlı tahliye" üzerinde durulduğunu ve bir an önce, bayrama yetişecek biçimde çalışıldığını belirtiyordu. Kısacası 14. madde nedeniyle bir kısmının çıkarılması, bir kısmının içerde bırakılması durumuna düşmemek için böyle düşündükleri havasına giriyordu. Bu babacanlık gösterisinin ne kadar sahte olduğu kısa sürede açığa çıktı. "Eşitsizlik" yapmamak şöyle dursun, sol tutukluların içerde bırakılması bir yana, üstelik, onlara yönelik adaletsiz ve insanlık dışı tutum bir yasa haline getirildi ve kalıcılaştırıldı. Tabii eğer adalet ve insanlık dışı faşist yasaların gücü, halkın adalet duygusunun gücü karşısında uzun süre yaşama şansı bulabilirse! Ne mutlu ki halkın iradesine rağmen çıkarılan faşist yasaların bu şansı yoktur! Gerçekten 14. madde çerçevesinde, bu maddeden

kaynaklanan güçlükler nedeniyle "şartlı tahliye" yoluna başvurulmuş olsaydı, devletin yerleşmiş 647 sayılı infaz yasasını bile bozacak derecede tutuklu ve hükümler için farklı standart yaratılabilir miydi? Madem 14. maddeye rağmen cezaların 1/3 yatılması, idamlıkların 20 yıl, müebbetliklerin 15 yıla düşürülmesi mümkündür, öyleyse ötekileri gibi cezaların 1/5'inin yatılması, idamlıkların 10 yıla, müebbetliklerin 8 yıla düşürülmesi de mümkündür. Çünkü, 14. madde "devlete karşı işlenmiş suçlar"ın infazında diğer suçlardan farklı bir indirim yapılır demiyor, "af edilmez" diyor. Kaldı ki, "devlete karşı işlenmiş suçlarda" da açıkça sağcı tutuklular kayırmıştır; 149. ve 313. maddeler de "devlete karşı işlenmiş" fiillerle ilgili olduğu halde, bu maddeden faşistler ceza aldığı için 125 ve 146'dan farklı olarak yüksek ceza indirimi uygulanmıştır. Faşistlerin çok ince bir hesapla kayırıldığı şurdan da belli: sözde 313 ve 149. maddelere karşılık sol tutukluları ilgilendiren 146/3. madde kapsama alınmış, ama ne ilginçtir ki, bu maddelerden yararlanabilecek bir tek sol tutuklu veya hükümlü bulunmamıştır! Böylece toplumda büyük öfke uyandıran kitle kırılmalarına girişmiş bütün faşistler salınıp devrimciler içerde bırakılmakla da kalınmamış, ayrıca bunlar hücre tipi cezaevlerine konulması, birbirleriyle haberleşme ve temasının yasaklanması, aileleriyle açık görüş yasağı, savunma hakkını çiğneyerek avukat sayısının üçle sınırlanması ve avukatla görüşmenin görevlilerin gözetiminde yapılması gibi, yürürlükteki bir dizi hakları da gasp edilmiştir! Üstelik bu hem mevcut anayasanın "herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi, inanç, din, mezhep benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir..."

Devlet organları ve idare makamları BÜTÜN İŞLEMLERİNDE kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadır," hükmüne, hem de birleşmiş milletler standart kurallarının 'Ana ilke' başlıklı 6. maddesinde belirtilen, "aşağıdaki kurallar tarafsız olarak uygulanacaktır: ırk, renk, cinsiyet, dil, din, politik ya da diğer görüşler, ulusal ya da toplumsal köken, mülkiyet, doğum ya da diğer sosyal statüler bakımından herhangi bir ayırım gözetilmeyecektir" hükmüne meydan okuyarak yapıyor!

Ayrıca tutukluların da hükümlülerle aynı muameleye tabi tutulması BM standart kurallarının 8. maddesinin b) fıkrasının da belirtilen, "hüküm giymemiş tutuklular, hükümlü tutuklulardan ayrı tutulacaklardır" hükmüne aykırıdır. Yine bu, Anayasa'nın 58. maddesinin 4. fıkrasında belirtilen "suçluluğu hükmen sabit oluncaya kadar kimse suçlu sayılamaz" hükmüne de aykırıdır.

Hepsinden önemlisi hak meşruiyetine aykırıdır. Sayısız mücadele ve ölümlerle elde edilen haklar, kamuoyu önünde ilan edilen haklar, aynı hükümet tarafından zorbaca geri alınıyor. Üstelik toplumun direnerek kabul etmediği bir cezaevi tüzüğünü anayasa kuralı haline getiriliyor! "1 Ağustos" genelgesini hatırlarsak, cezaevlerinde öngörülen uygulamanın ondan daha ağır olduğu görülür. Bu hükümet müktesep hak kuralını tanıtmıyor.

Sözde "sağ-sol ayrımı" yapmamak, "solcuları da yararlanırmak için" af yerine böyle bir yasaya başvurduğunu söyleyen iktidar, 12 Eylül'ün solcu (yani devrimci, demokrat, ilerici) düşmanı 14. maddesini benimseyip sürdürmekle kalmıyor, yeni anayasa maddelerine de yayıyor ve genişletiyor. Böylece 14. mad-

denin iktidar tarafından sadece yeni adaletsizliklerin ve yeni halk düşmanı politikaların bahanesi olarak kullanıldığı açıkça belli oluyor. Adaleti askeri rejimin mahkemelerine sığınacak kadar zorlayan bir iktidar, ondan daha zalim olmalıdır! İktidar anti-terör yasağı ile adaletsizliği, eşitsizliği, o kadar ileri götürdü ki, 1982 Anayasasını yapan askerler bile (bu rejimin askeri mahkemeleri bile) itiraz etti. Bazıları askeri savcıların talebiyle olmak üzere, tutuklular ve tutuklu avukatlarının isteği üzerine, TIKKO-2 davasına bakan İstanbul Sıkıyönetim 2 No'lu Askeri Mahkemesi Geçici 4. maddesinin iptali için Anayasa Mahkemesine başvurdu. Bunu Dev-Yol davasına bakan Ankara 4. Kolordu Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesi'nin şu iptal davası izledi:

"Geçici 2. madde (son fıkrasındaki geçici 1. maddeye yapılan atıf hükmü hariç) ve geçici 3. madde hükümleri, bu hükümler hakkında da uygulanır" denilmekte olup belirtilen geçici maddelerin incelenmesinde, geçici 4. maddede gösterilen suçlardan hükümlü bulunanların cezalarına ilişkin infaz sürelerinin, geçici 1. madde öngörülen sürelerden mislilik arzeder şekilde farklılıklar gösterdiği ortadadır. 3713 sayılı kanunun belirtilen geçici 4. ve 1. maddelerindeki bu farklılık, meşruten tahliyeyi düzenleyen 647 sayılı kanunun 19. maddesinin gelişimi dikkate alındığında, hakkındaki mahkumiyet hükmü kesinleşip, eylemle ilişkisi kesilen ve statüsüne giren kişinin, aynı genel koşullarda cezalarını çekmesi, meşruten tahliye şartlarının da aynı konumda bulunan tüm hükümlere uygulanması gerektiği yolundaki hukukun genel prensiplerine aykırı olduğu gibi, mahiyeti itibarıyla suçun niteliği ve vasfı ile ilgili olmayıp, bütünüyle

cezanın infazına ve kişinin topluma uslandırılarak kazandırılmasına yönelik meşruten tahliye müessesesinin amacına da ters düşmektedir... Yine Anayasanın 2. maddesindeki hukuk devleti ve herkesin ayırım gözetilmeksizin yasalar önünde eşitliğini vurgulayan 10. maddesine aykırıdır."

Başka askeri mahkemelerin benzer yöndeki kararlarını örnek olarak vermeye gerek yoktur.

"Terörle mücadele kanunu", halka karşı suç işlemeyi özendiren, ama halka karşı suç işleyenleri cezalandıran; halka karşı devleti (gerçekte de gerici siyasal faşist otoriteyi) koruyan, ama halkı devletin en gerici kurum ve kişileri ile paramilitarist faşist güçlerin her türlü insanlık dışı ve kıyııcı saldırılarına maruz bırakan bir kanundur.

Bu kanun öncesinde yapılan tartışmalarda, devrimcilere farklı standartların uygulanması için "devlete", sonra da "devlet görevlilerine" karşı işlenmiş suçlar demagojisine başvuruldu. Sonra, "baskı, cebir ve şiddet, korkutma, yıldırma, sindirme ve tehdit yöntemlerinden biriyle Anayasa'da belirtilen cumhuriyetin niteliklerini, siyasi hukuki, sosyal, laik, ekonomik düzeni değiştirmek, devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünü bozmak, Türk devletinin ve cumhuriyetinin varlığını tehlikeye düşürmek, devlet otoritesini zaafa uğratmak veya yıkmak veya ele geçirmek, temel hak ve hürriyetleri yok etmek, devletin iç ve dış güvenliğini kamu düzenini veya genel sağlığını bozmak amacıyla bir örgüte mensup kişi veya kişiler tarafından girişilecek her türlü eylem" şeklinde terörü her türlü toplumsal eleştiri ve muhalefeti kapsayacak biçimde yeniden tanımlayan "terör suçları" kavramında karar kılındı. İktidarın bu yeni tanımlamasının K.Maraş, Çorum vs. gi-

bi faşist terörle kitle katliamları yapan kıyıcıları içermediği çıkarılan "şartlı tahliye"de açıkça ortadadır. Öte yanda muhbirleri dokunulmaz kılan ve özendirilen 14. madde, işkence süresini uzatan 11. madde, işkencecileri koruyan, sözde ölüm ve ölüme teşebbüs suçu dışında tutuksuz üstelik "memurun muhakematı hakkında kanun" hükümlerine göre yargılanmasını sağlayan 12. ve 15. maddeler, toplumda güvensizliği ve ahlaki yozlaşmayı yaygınlaştıran, gammazcılığı "ödüllendiren" 19. madde, belirli kimselere silah kullanma ve adam öldürme ayrıcalığı tanıyan, diğer yurttaşlardan farklı olarak bu özel "zümreyi" koruyan 20. madde gibi hükümlerin sınırsız bir faşist devlet terörünü nasıl kışkırttığını da eklersek, sözde "terörle mücadele" iddiasının ne derece sahte olduğu açığa çıkar. Burada net biçimde görüldüğü gibi, anti-faşist muhalif bütün baskı güçlerinin her türlü girişimlerini "baskı", "yıldırma", "sindirme", "tehdit" gibi belirsiz tanımlamalarla, polis devleti şiddetiyle cezalandırarak susturmayı amaçlamakta ve siyasi iktidara keyfi yönetim olanağı getirmektedir. Bu polis devleti terörünü 6. ve 7.8. maddeyle basın, dernek, sendika, vakıf ve benzeri kuruluşlara kadar uzatmakta, bütün örgütlenme ve fikir hürriyetini baskı ve tehdit altına almaktadır.

"Devlete Karşı İşlenmiş Cürümler"le, şiddet ögesi dışında, "manevi cürüm" vs. gibi zaten kendisi de "yıldırı" demek olan bir belirsiz kavram içine sadece anti-faşist kimse ve onların eylemlerinin konulması yalnız işin rengini açıklamıyor, ayrıca dehşet verici derecedeki demagoji çabasını da ve bununla ilgili cehaleti de gösteriyor. Çünkü gerçekte mevcut "kamu düzenine" karşı işlenmiş bütün suçlar, yasa ve kanunlarda belirtilen dev-

letin yasakladığı herşey, aynı zamanda devlete karşı onun öngördüğü düzene karşı işlenmiş suçlar sayılmaz mı? Yoksa ortada devletin olan ve olmayan iki ayrı yasa mı vardır? Ama belli ki, faşist şiddeti "terör" dışına çıkararak ve devlet şiddetini azgınlığa, buna karşılık her türlü anti-faşist muhalefeti "terör" kavramı içine sokan iktidarın iki ayrı standart yasaları vardır. Bu iktidar eğer kendisi "ekonomik" ve "idari" düzeni, "serbest piyasa ekonomisi" vs. gibi kendi deyimleriyle "devrim"(!) yapar gibi değiştirirse, "devletin temel nizamlarından" birini mesela "laikliği" dinsel eğitimi yaygınlaştıracak biçimde değiştirirse işine işine övünülecek bir iş yapmış olur, ama bunu halk muhalefeti yaparsa "suç", hem de "terör suçu" işlemiş olur. Böylece, iki kat hatta ölçüsüz derecede cezası arttırılabilir, üçten fazla avukat tutamaz, bunu toplu yapmışsa 15 gün işkencede tutulur ve işkenceciler onlara istediğini yapabilirler, belki sokakta veya evinde, Hasanpaşa'da olduğu gibi "öldürme kastı olmaksızın" size ateş edebilir, ölmüşseniz şansınıza, özel cezaevlerinde tek veya dört kişilik hücrelerde muhafaza edilirsiniz, kimseyle temas edemezsiniz, haberleşemezsiniz, avukatınızla ancak üstünüze eğilmiş kulak ve gözlerin altında görüşebilirsiniz, ailelerinizle özel yerlerde de olsa açık görüş yapamazsınız, DGM gibi özel bir mahkemede yargılanırsınız, muhbirleriniz ve işkencecileriniz korunur, pek yargılanmaya tabi tutulmaz, kendi rızaları olmadıkça onları hiç bir zaman göremezsiniz, basından da öğrenemezsiniz çünkü ağır para ve hapis cezaları yersiniz vs....

140, 141, 142 VE 163. MADDELER KALDIRILDI MI?

Burada 163. maddenin tartışılmasına gerek yoktur. Çünkü, 12 Eylül'den beri zaten devlet biraz da din esaslarına göre yönetiliyor. Kenan Evren, hadiselerle kitleleri yönetmeye, ikna etmeye çalışıyordu. Feodal ideolojinin güçlenmesi için çok büyük yatırımlar yapıldı; eğitim yarı-yarıya dinselleştirildi, dinsel görev amacıyla eğitim yapan İmam Hatip gibi okullarda yetişen imamlar, "imamlık" yerine, toplumun her kategorisinde yönetim görevi için üniversitelere gönderiliyorlar. Yani çok geçmeden bütün yöneticilerimiz biraz üniversite eğitimi de görmüş imamlar olacaktır.

Bütün bunların toplumsal olarak yol açtığı sonuçları görüyoruz. Devlet, her gün biraz daha dinsel devlet görüntüsü yaratıyor. 141 ve 142. maddenin kaldırılmasının 163. madde ile birlikte tartışılması, adeta toplumdan dinsel devlet adına istenen bir ödündür ve bu alınmıştır. Toplumun istediği 163. maddenin kaldırılması değil, düşünce özgürlüğünü engelleyen maddelerdir. Devletin egemen olan bir ideolojisi için özgürlük istemek saçmadır. Feodal güçlerin, din adamlarının istediği düşünce özgürlüğü değil, tam bir egemenliktir! Onlar yarısı ile yetinmiyor, ikinci yarısını istiyorlar. Bu yüzden kompradorlar bile sızlanmaya başladılar. Çünkü bu ikisi arasındaki denge bozuluyor. O yüzden zaten yürürlükte olan bir şeyi yasaklayan 163. maddenin kaldırılıp kaldırılmaması bir anlam ifade etmiyor. Dinsel dogmaların egemenliğini ve dinsel esaslara göre yönetimi engelleyen zaten 163. madde değildi, halkın kendisiydi! Halk "hanedanlığa", "sarıklı/türbanlı" kimselerin devlet idaresine, bilimi bırakarak dinsel dogmaların öğrenilmesi gibi durumlara zaten tiksintiyle bakıyor.

Halkın din duyguları güçlü-

dür, ama din adamlarının, dinsel dogmalarla yönetilmesine de kesin olarak karşıdır. Dindardır, ama, dinin siyasete alet edilmesinden hoşlanmaz. Dinsel siyaset halk değil, bilim feodal güçlerdir. Halk gerçekten laiktir ve sözde 163. maddenin yasakladığı bir duruma karşı en büyük ve en güvenilir engeldir. Elbette böyle bir devlet halk için daha da korkunçtur ve halkın buna asla izin vermeyeceğini güvenle söyleyebiliriz. Ancak, iktidarın, 141 ve 142'ye karşı ısrarla 163'ü ileri sürmesi, sonra da sözde kaldırılan 141 ve 142. maddelerin yeniden değişik maddeler altında daha da ağırlaştırılarak düzenlenmesi, onun amacına dikkatimizi çekmektedir. Bu amaç, devleti daha faşist ve gerici bir karaktere doğru evirmektir. Bu, zaten "terörle mücadele kanunu"nun amacıdır ve 163. maddenin de onunla birlikte ele alınmış olması hiç rastlantı değildir!

Böylece "düşüncenin özgür" bırakılması, "cezaevlerini boşaltma" gibi sempatik bir görünüş altında, düşünce daha çok aşağılanıp "terör" kapsamı içinde zincire vuruldu, cezaevleri de daha vahşi bir kırım merkezine dönüştürüldü.

İşte anti-terör yasası budur.

Bu yasa, halkın ekmeğine, özgürlüğüne, canına el uzatan faşist bir yasadır. Halk faşist yasalar değil, özgürlük istiyor! Faşist canilere ayrıcalık tanıyan, cana kıymalarını kolaylaştıran yasalar değil, bu canilere karşı can güvenliği istiyor, insan haklarına uygun davranılmasını istiyor.

Peki iktidar ne yapıyor? İktidar, halkın istediği her iyi şeye, her hakka karşı şiddeti ileri sürüyor. Bu yasa çıktığından beri caniler dahada işini hızlandırdılar. Hasanpaşa'da iki insan resmen, yargısız, sorgusuz idam edildi. Bu olayı Nilgün Oda'nın

askeri jeep'te öldürülmesi izledi. Kısa süre sonra Kanarya'da Murtaza Kaya adlı öğrenci, yine Ulaş adlı, muhbirliğe zorlanan bir öğrenciye benzetilerek "dur"madığı için vuruldu. İşkencede ölümler daha hızlandı. Yeniden insanlara hayvan pisliği yedirilmeye çalışıldı. Eski benzer resmi suçların ve cinayetlerin dosyaları da bu yasaya dayanılarak bir bir işlemekten kaldırılıyor.

Böyle bir yasaya izin verecek miyiz?

Hayır, Asla! Devletin kendi resmi prosedürü içinde geçerek kabul edilse bile, halk bu yasayı tanımayacaktır. Çünkü tanınması olanak yoktur! Halk, hiç bir adaletsizce cinayet ve zulmü, bunu devlet görevlileri "terörle mücadele kanunu"na dayanarak yapıyor diye kabul etmeyecektir.

Yasa halktan gerekli yanıt almıştır ve almaya devam ediyor. İşçiler miting ve gösterilerinde "anti-terör yasasına hayır!" diye sık sık tavrını ve görüşünü belirtiyorlar. Binlerce insan açlık grevi yaptı. Gençler her yerde yasayı kınıyor, protesto ediyorlar. Barolar, insan hakları derneği, birçok demokratik kitle örgütü ve insancıl kuruluş yasaya karşı tavır aldı. Uluslararası basın kuruluşları ve insan hakları kuruluşları yasaya ilgili "endişelerini" belirtiyorlar.

Bütün bu gelişmelerden sonra, sözde "bayramda şartlı tahliye" imkanını engellemek için ses çıkartmayan ana muhalefet partisi iptal başvurusu yapmak zorunda kaldı. Birçok askeri mahkemede, halkın yürürlüğe sokulmasına ne pahasına olursa olsun izin vermeyeceğini anlattığı yasayı iptal için anayasa mahkemesine başvurdu. Artık üyelerinin büyük çoğunluğu Evren ve Özal tarafından atanmış anayasa mahkemesinin tavrını bütün insanlar ilgiyle bekliyor.

Anayasa mahkemesinin yasayı iptal etmemesi, veya bir kısmını iptal edip, hükümetin halk düşmanı amacına uygun birçok maddesini bırakması veya bunları sözde yumuşatarak kabul etmesi halinde gerilim halinde duran toplum katmanları elbette daha etkili bir direnişe geçeceklerdir.

SHP, HEP, SP, SBP İnsan Hakları Derneği ve Hava-İş sendikasının ortaklaşa düzenledikleri İstanbul'daki konuyla ilgili miting hükümet tarafından engellendi. Hükümet, çıkardığı bu faşist yasanın kitlelere tanıtılmasından, kitlelerin tavrını ortaya koymasından korkuyor. Tekbaşına bu bile "terörle mücadele" sahtekarlığını açığa vuruyor. Ama işte işçilerin yükselen sesi geliyor. Onu köylüler, gençler, memurlar izleyecek. Halkın başına faşist bir kanunu bela etmek isteyen bir hükümet belki arkasından bir depikte yebilir.

Toplumda anti-terör yasasına karşı yoğun tepkiler varken, hükümet bu yasayı güçlendiren karar ve genelgeler peşindedir. TBMM İç Komisyonundan geçen bir tasarıya göre (1 Mayıs'ta geçti) "terörle mücadele fonu" kuruluyor. Bununla terörle mücadelede görev alan personelin eğitimi, araç ve malzeme alımı ayrıca "teröristlerin yakalanmasını yardım edin" ihbarcı ve görevlilere "ödül" verilmesi için kullanılacak. Silah taşıma ve bulundurma ruhsatına ilişkin işlemlerden alınan harcın yüzde onu, it-hal silahlarınınkinden yüzde otuz, ayrıca trafik ve pasaport harçları ile cezaların yüzde onu, ticari piaka gelirlerinin de yüzde-beşi bu fonu aktarılacak.

Hemen bunu cezaevlerine adalet bakanlığının siyasi tutaklara görüş yasağını bildiren genelgesi yayımlandı.

Faşizme ses çıkarılmadıkça o zalimliği son kerteye kadar götürmeye karardır. □

21. YILDÖNÜMÜNDE SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYANIN SİYASİ İKTİDAR MÜCADELESİNDE KAZANDIĞI MEVZİLERLE TAÇLANMIŞ;

15-16 HAZİRAN İŞÇİ DİRENİŞİNİ COŞKU YLA SELAMLİYORUZ!

15-16 Haziran direnişini incelemek siyasi muhtevasını değerlendirmek elbette dünyada gelişen olaylardan kopuk ele alınmaz. Dünyadaki krizin ve buhranın yükselmesi bununla birlikte dünyada gelişen olayların ülkemize yansımaları ve bu yansımaların proletaryamızın üstündeki etkilerini görmek ve değerlendirmekten geçer. Elbette ÇKP önderliğinde gelişen Büyük Proleter Kültür Devriminin dünya halkları üstündeki etkilerini görmek olayları bir zincirin halkaları olarak ele almak gerekmektedir. Çin'de ÇKP önderliğinde gelişen, BPKD'yi Çin'deki kapitalist yolu tutan iflah olmaz dönemlere önemli darbeler indirmiştir. Kapitalist yolcuların heveslerini kurşanda bırakmıştır. ÇKP kendi içinde gelişen tehlikeyi o süreçte bertaraf etmiş can kan bedeli yarattığı devrimleri ve sosyalizmi korumayı başarmıştır. Kültür devrimi proletarya diktatörlüğünün ve toplumun devrimcileştirilmesinin en ileri tecrübesini temsil eder. Kültür devrimi Marksizm-Leninizm'in dinamik canlılığının yaşatma kanıtı oldu. Silahlı devrimin gerekliliğini savundu ve sosyalizme barışçıl geçiş stratejisine karşı çıktı. BPKD'yi tüm dünyayı özellikle de Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı derin-

den etkilemiştir. Mao Zedung'un öğretilerinin daha geniş çapta yayılmasına, ustaların daha canlı okunmasına neden oldu. Bu durum sınıf mücadelesini nitel ve nicel olarak güçlendirmiş, bunun pratiğe yansımaları Fransa'da öğrenci gençlik olayları yer yer işçi grevlerinin gelişmesi, Almanya, Avusturya, İtalya ve Yunanistan'da gençlik hareketlerinin tırmanması ve Afrika'da ulusal ve sınıfsal hareketlerin gelişmesi oldu.

Dünyadaki şu gelişmelere paralel bir süreçte ülkemiz sınıf mücadelesi izliyordu.

15-16 Haziran direnişisi ülkemizde yeni bir çığır açmış, aynı zamanda Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlere mensup proletaryamız şanlı direnişisiyle Türkiye proletarya partisinin doğuşunda tayan edici olmuştur.

Ülkemizde 1923'ten sonra ciddi devrimci atılımlar 70'li yıllardan sonra meydana gelmiştir, 15-16 Haziran direnişisi ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut delili oldu. 70'li yıllara kadar ülkedeki sınıfsal mücadelenin gelişimi ise örgütsüz, iktidar perspektifine sahip değildir. Önderlikler mücadeleye kumanda edecek durumdan uzak, bir kısmı orduya bel bağlayarak cuntacı-

lıktan medet ummaktadır. Diğer taraftan TKP'nin ilk kurucusu Mustafa Suphi ve arkadaşlarının Karadeniz'de katledilmelerinin ardından TKP'nin başına çöreklenen Şefik Hüsnü ve şürekası TKP'yi amacından saptırıp, Kemalizmin şakşakçısı durumuna getirmişti. TİP'inde özünde TKP'den aşağı kalır yanı yoktu. TİKP önderliğindeki gibi var olan diğer hareketlerde işçi sınıfının mücadelesinden uzak kaldı. Küçük dünyalarında bel bağladıkları ordu içindeki cuntacı kesimin darbe yoluyla kuracakları iktidarda nasıl yer alacaklarını, nasıl yararlanacaklarının hesapları içindelerdi. Kompardor patron-ağalar yükselen halk muhalefeti bastırmak için her on senede parlamentoyu bir kenara atıp açık bir şekilde sıkıyönetim ilan edip faşist yüzlerini ortaya koymuşlardır. Dönem dönem nispi demokratik haklar tanınmasında, sıkıyönetimlerle tanındıkları hakları geri almışlardır. Onun için Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlere mensup işçi sınıfımız her ayaklanmada, her direnişte karşısında askeri ve polisi görmüştür. Ülkenin ekonomik olarak dışa bağımlı oluşu ve montaj tipi sanayiye sahip olmasından dolayı komprador burjuvazi ve toprak ağaları kendi iktidarlarını koru-

yup, hakimiyetlerini sürdürmek ve emperyalist efendilerinin ülkedeki çıkarlarını korumak için faşizmi başından beri devlet biçimi olarak uygulaya gelmişlerdir. Yani devletin karakteri faşisttir. Onun içinde ordudan medet umanlar her defasında tokadı yemişlerdir.

15-16 Haziran direnişisi kendiliğinden ve örgütsüzde olsa yeni mevziler kazandırmış, kadroların kafalarında yeni çığır açmıştır. Bu konuda İ.Kaypakkaya şöyle diyor: "İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziran'da doruğa ulaştı. İşçiler bütün burjuva, küçük-burjuva revizyonist kliklerini tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran büyük işçi direnişisi ve arkasından gelen sıkıyönetim, bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama tahtası yarattı. Bu arkadaşlar işçi hareketinden ve onu izleyen zor mücadeleye günlerinden önemli dersler çıkardılar." (1) İbrahim yoldaşında belirttiği gibi, işçi sınıfının bağrından çıkan yeni genç öncüler, ülkede devrimci dalganın yükseldiği ve bu dönemde var olan mevcut revizyonist hareketlerin önderlik yapma yerine, gelişen mücadeleyi törpüleyip engellemeden başka bir şey yapamayacaklarını kavradılar. Ve bunu bilince çıkarması ile ülkemiz proletaryası demokratik halk devrimi mücadelesinde kendi önderliğini yarattı.

1960'ın başlarında nispi demokratik hakların var olduğu ortamda ülkemizde sosyalist düşünceler, hızla yayılma imkanı bulmuş, TİP, DİSK gibi reformist hareketlerin gelişmesinin yanı sıra, ML hareketlerin tohumları da atılmıştı. Reformist DİSK'in kurulması, Türk-İş'in işçiler üzerindeki tekeline son vermiş, işçiler içerisinde kıpırdanmalara yol açmıştı. Bunun yanı sıra düzen içi mücadelenin örgütlenmesini yapan TİP, seçimlerden önemli ölçüde güç alarak çıkmış, parlamentoya milletvekilleri sokmuş-

tu. Bu durum reformizmi hızla güçlendirerek yasal mücadeleyi, "kurtuluş yolu" olarak ön plana çıkarmaktaydı.

1969 yılında yapılan seçimlerde iktidara geçen AP hükümeti, ekonomik ve siyasi istikrarsızlığı giderebilmek için bir dizi önlem almaya başladı. Bunların başında ekonomik kaynak edilebilmek amacıyla, ard arda gelen vergi kanunları, mevcut muhalefeti bastırmak için "nizamı koruma kanunu" vb. kanunlar çıkarmaya başladı. (Yarı-sömürge, yarı-feodal bir iktisadi yapıya sahip olan ülkemizde, ekonomik cılızlığı nedeniyle, burjuvazinin, reform anlamında kitlelere verebileceği fazla bir şey yoktur.) Bu nedenle gelişen muhalefeti bastırmak anlamında fazla tercih şansına sahip değildir. İktidara gelen AP hükümeti işe 1960'larda verilen demokratik kısıntıların geri almakla başladı. "275 sayılı grev ve lokavt kanunu", "274 sayılı sendikalar kanunu"yla sendikaların federasyon ve konfederasyon şeklinde örgütlenmeleriyle işçilerin sendika seçme özgürlüğü kısıtlanmıştır. Mevcut hoşnutsuzluğun üzerine gelen bu yasalar büyük tepkilerle karşılaştı. Peşpeşe çıkarılan yasalar mevcut muhalefeti bastıramamış, aksine, kendiliğinden gelme kitle hareketleri yaygınlaşmış, protestolar, grevler, toprak işgalleri ve öğrenci gençlik hareketleri giderek artış göstermişti. Herşeye rağmen TİP, DİSK gibi reformist anlayışlar kitleler üzerinde önemli bir etkiye sahipti. Orduya bel bağlayan darbeci anlayışların yansısı, ilerici ilan edilen Kemalizm hayranlığı ve Türk şovenizmi kitleler üzerinde etkili olan egemen ideolojiydi.

DİSK'in varlık ve yokluk sorunu olan 274 ve 275 sayılı yasa tasarıları AP ve CHP'nin işbirliğiyle mecliste yasallaşmaya çalışılınca, DİSK'in Merte'de yaptığı toplantıda bu yasalar geri ali-

nincaya kadar direniş kararı alındı. Ancak reformist DİSK için yapılması gereken hesap kitlelerin nasıl harekete geçirileceği değil, kitlelerin nasıl denetleneceği sorunuydu. Çünkü, kitleler bir kez harekete geçince, o laf anlamaz, onlarca yıllık baskının öfkelerini taşıyan ve onu dışa vuran bu öfkeli kalabalığın nereye kadar gideceği önceden hesaplanamazdı. Yasal sınırlar içinde, yasalara saygılı bir mücadele yürütmeyi görev bilen DİSK içinse bu bir kabustu. Kendisinin varlık yokluk sorunu olan bu yasalara karşı, yasal sınırlar içinde kalması şartı ile bu muhalefeti örgütlemeye çalıştı.

DİSK'in örgütlediği direniş 15 Haziran günü yüzü aşkın iş yerinde, yetmiş binden fazla işçinin katılımıyla İstanbul ve İzmit'te başladı. İstanbul'da üç, İzmit'te iki koldan yürüyüş yapılmaktaydı. Tehditlere rağmen Türk-İş'e bağlı işçiler eyleme katılım gösterirken, Good-year ve Pirelli gibi DİSK'in ağırlıkta olduğu lastik fabrikalarında işçilerin ilk gün eyleme katılmaları sendika yöneticileri tarafından engellenmişti. İşçiler bir koldan Kartal'a girerlerken bir koldan da Londra Asfaltını kestiler. Topkapı'da gözaltına alınan işçilerse protesto gösterileriyle geri alındı. İlk günkü yürüyüşte bazı olaylar olmasına karşın ciddi ölçüde çatışmalar yaşanmadı.

16 Haziran günü DİSK'e bağlı işçilerin yanı sıra Türk-İş üyesi işçilerde direnişe katıldı. İstanbul ve İzmit'te büyük yürüyüşler başladı. Yüzelli binden fazla işçi eylem halindeydi. Topkapı'dan Eminönü'ne, Kadıköy'den Kartal ve Üsküdar'a, Gebze'den Kartal'a işçiler öfkeli kalabalıklar halinde sel gibi akıyordu. Çağaloğlu'nda polis barikatı yarıldı, karşıya geçişi engellemek için Galata Köprüsü açılmıştı. İşçiler sandallarla karşıya geçerek yürüyüşlerine devam ettiler. Kadıköy'de Üsküdar ve Kartal yöresine doğ-

ru yürüyen işçiler Ankara asfaltına kurulan polis barikatlarını yararlarken, Gebze'den hareket eden işçiler komando barikatlarını parçalayarak şehre girdiler. İşçiler önlerine çıkan bütün barikatları yararak bütün barikatlara ağır bir darbe indiriyordu. 16 Haziran işçi direnişindeki en büyük çatışma Kadıköy Yoğurtçu parkında meydana geldi. Buradaki çatışma da, Mehmet Gıdak, Mustafa Bayram, Yaşar Yıldırım isimli işçiler hayatlarını kaybederlerken, bir polis ve bir esnaf çatışmalarında öldü. Özellikle Kadıköy bölgesinde AP binaları, polis otoları tahrip edildi. Kaymakamlık binası ateşe verildi. Bilanço, beş ölü ikiyüzü aşkın yaralı.

On yılların baskı, sömürü ve zulmüne karşı tepkisini dile getiren işçilerin devletin kolluk kuvvetlerinin bütün barikatlarını parçalaması karşısında paniğe kapılan reformist DİSK'in genel başkanı Kemal Türkler işçilere radyodan şöyle sesleniyordu: "İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri sizlere sesleniyorum, beni iyi dinleyiniz. Anayasal haklarınız için direndiniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız olacağını emreder. Bizler anayasaya sım sıkı bağlı işçiler olduğumuz için hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramızda çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü, göz bebeğimiz şereflili Türk ordusunun bir mensubuna, kötü maskatla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. DİSK genel başkanı olarak sizi uyarıyorum." İşçi sınıfının mücadelesini yasal sınırları parçalayarak eylemlerine devam etmeleri üzerine, DİSK için varlık yokluk sorunu olan 274 ve 275 sayılı yasalara karşı direnişide bir tarafa bırakarak, hakim sınıfların yanındaki yerini böylece alıyordu.

TÜRKİYE'DE, REFORMİZM

VE REVİZYONİZME İNDİRİLMİŞ TARİHSEL BİR DARBE

15-16 Haziran büyük işçi direnişi, burjuvaziye yaltaklanan, reformist ve revizyonist anlayışlara ağır bir darbe indiriyordu.

15-16 Haziran direnişinin hemen ardından hakim sınıflar, İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim ilan ettiler. Başta işçi temsilcileri olmak üzere işçilerin bir çoğu işten atıldı. Bu atılmalar süreç içinde 5000'i aştı. Sıkıyönetim mahkemelerinde yüzü aşkın kişi yargılandı. 274 ve 275 sayılı yasa değişikliklerinden burjuvazi geri adım atarak bu yasa değişikliklerini geri çekti. Bu geri adım, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin başarısı olarak tarihe geçti.

İşçi sınıfının, bilinçli olarak, bu sistemin varlığının sonuçlarına tepki göstermek yerine, sistemin kendisine, yani, siyasi iktidara yönelmesi, burjuvazi için son, işçi sınıfı içinse nihai kurtuluşur. TİP, DİSK vb. gibi reformist hareketler, esas olarak, işçi sınıfının nihai kurtuluşu yerine, burjuvaziye yaltaklanarak, ekonomik-demokratik bazı kırıntılar toplamaya çalışmalarının yanı sıra, esas olarak, işçi sınıfının mücadelesini yasal sınırlar içerisinde pasifize ederek, bu sistemin varlığının sürekliliği için, sibop olma görevi gördüler.

15-16 Haziran büyük işçi direnişi kendiliğinden gelme bir hareket olmasına karşın, yer yer 15-16 Haziran'a farklı misyonlar yüklenmiş işçilerin siyasi iktidara yöneldiği yaygarası yapılmıştı. Oysa daha öncede belirttiğimiz gibi 15-16 Haziran işçi direnişi, sisteme değil, sistemin varlığının sonuçlarına yönelmiş kitlesel bir tepki hareketidir. Bu hareket karşısında kimi küçük burjuvalar secdeye dururken, parsa toplama gayreti içinde olan reformistlerin ve revizyonistlerin yağcılık ve dalkavukluk güdültüleri ortalığı kaplamıştı. Bu tür yaltaklanmalar ve kendiliğindencilğe du-

yulan hayranlık 1990 Zonguldak maden işçilerinin grevinde de devam etti. Büyük yağcılık içinde işçileri alkışlayan bu dalkavuklar, esas olarak işçileri yedekleyerek, onların mücadelesini yasal sınırlar içinde boğma gayreti içindedirler. Maden işçilerinin grevi ve ardından yürüyüşleri, revizyonist baylar tarafından "işçilerin kendi kaderlerine el koyması", "işçilerin tarih yazması" vs. gibi değerlendirmelerine yol açmıştı. Oysa işçiler, ekonomik bazı kazanımlar elde etmek için, grev ve yürüyüş yapıyorlardı. Bunun siyasal yönlerinin güdük kalması için, sarı sendika elinden geleni yapmıştır. İşçilerin iktidar aleyhine sloganlar atmaları, siyasi iktidar mücadelesi yürüttüklerini göstermez. Bolu-Mengen'e kadar sürdürülen bu yürüyüşte, reformist sendika işçilerin biriken tepkilerini, deşarj etmeye çalışmıştır. Bu amacında da başarılı olduğu söylenebilir.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin örgütlenmesi çalışmalarında bulunan ve bir çok fabrikada işçiler içerisinde faaliyet yürüten, Türkiye'nin iktisadi yapısı, devrimin yolu, Kemalizm, mill mesele vb. gibi temel konularda ML bir tavır geliştiren komünist önder İ.Kaypakaya 15-16 Haziran direnişi için;

"İşçi hareketi, birinci olarak devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist, parlamenterist görüşlere, ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu hakim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi, tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkıyönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi işten atmışlardı. Yüzlerce

devrimci işçi ve aydın, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar M.Belli'nin, Doğan Avcıoğlu'nun, Hikmet Kıvılcım'ının cuntacı hayallerinin ve anti Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran büyük işçi direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden küçük-burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırık bölgelere çekilmediği taktirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA kliğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ile iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci örgütlenmeyle, kanun dışı bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermektan başka bir işe yarayamayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran direnişi, ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili oldu." (2) demektedir.

İşçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesi yürütmesi ve onu alması ancak, komünist bir parti önderliğinde mümkün olabilir. Hiçte hak etmedikleri, parsa toplama gayreti içinde olan reformist ve revizyonist örgütlenmeler, İK'nın dediği gibi, zor şartlarda bu mücadeleye ancak zarar ve-

rirler. Dahası bilinçli olarak mücadeleyi sistemin yasaları içinde tutarak pasifize etme ve giderek etkisiz hale getirip düzen için bir tehlike olmaktan çıkarmaya çalışırlar. Kendiliğinden gelme hareketler, Lenin'in dediği gibi; "Ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir. İşçiler arasında, sosyal-demokrasi bilincinin olmaya çağını söyledik. Bu bilinç, onlara, dışardan ulaştırılmıydı. Bütün ülkelerin tarihi gösterirki, işçi sınıfı, sadece kendi çabasıyla, ancak sendikacılık bilincini geliştirebilir. Yani, sendikalar içinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti gerekli işçi kanunlarını kabul etmeye zorlamanın vs. gerekli olduğu bilincini geliştirebilir." (3) Bu sözü ile proletaryanın kurmaya duyduğu ihtiyaç ve proletarya kurmayı Komünist Partisi'nin varlığının, işçi sınıfı eylemine kazandırdığı içeriğe işaret eder. Bu bilince ulaşan ve onu eylemine klavuz edinen İK ve yoldaşları 15-16 Haziran büyük işçi direnişinden çıkardığı dersler ışığında bir müddet PDA revizyonizmine karşı TİİKP içinde mücadeleyi sürdürdükten sonra proletaryaya layık bir öncü müfrezeyi sağlamak temeller üstünde yükseltmek görevini önüne koymuştur. Çünkü mücadele doğru çizgide bir devrimci parti tarafından yönetilmediği sürece proletaryanın kendiliğinden gelme eylemi hiçbir zaman gerçek sınıf mücadelesine, yani iktidar için mücadeleye dönüşmeyecektir. Gelişen halk hareketinden korkarak, kafa karışıklıkları yaratan, kaçamak yollarla uzlaşma arayanlar, işçi sınıfının mücadelesini ortada bırakanlar, kendi yayınlarında herşeyin yaratıcıları gibi kendilerini gösterirler. Ve gelişen eyleme katkıları olmadan eylemi yükseltir göklere çıkartırlar. Lenin böylelerine şöyle der: "Eylemlerimizi yükseltmek size düşmez. Çünkü sizin asıl yoksun bulunduğunuz şey eylemdir.

Kendiliğinden gelmeliğin önünde biraz daha az vecde edin ve kendi eylemlerinizi yükseltmeyi biraz daha çok düşünün baylar."

(4) Lenin'inde deyimle mücadeleyi yükseltmeyen, ülkenin somut koşullarına göre pratik atılım yapamayanlar yok olmaya mahkumdur. Ancak gelişecek olan örgüt ise mücadeleyi ülkenin somut koşullarına göre yükseltecek, Marksizm-Leninizm'i kendisine rehber alan ve kendi öz gücünü abartmadan, geliştirdiği mücadelenin anlamını işçi sınıfına kavratın, Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlere mensup proletaryamızı bağrında birleştiren partimiz olacaktır. Diğer taraftan da başından beri uzun vadeli silahlı mücadeleye karşı olan, bütün umutlarını işçilerin şartları indirip, sokaklara dökülmesine bağlayan ve grevlerle, genel grevlerle, toplu ayaklanma hayalleriyle yanıp tutuşanlar, bir kez 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelmesiyle, yeterli örgütlülüğünden yoksun kendiliğinden halk hareketinin kırılmasıyla, grevlerin, direnişlerin bir anda bitmesiyle birlikte hayalleri yıkılmış, yanıp kül olmuşlardı. Ülkemizde ki somut gerçekler 15-16 Haziran direnişinde olduğu gibi, 12 Eylül askeri faşist darbesiyle bir kez daha kendisini bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi. Ülkemizin şehirlerindeki, direnişler, yürüyüşler ne kadar güçlü olursa olsun, Marksist-Leninist tarzda örgütlenmeyen, şehirdeki mücadeleyi kırlara çekemeyen, kırsal alanları temel alıp silahlı mücadeleyi kırlardan şehirlere doğru yükseltmeyen bir yapı, şehirlerdeki direnişlerle sonuca hiç bir zaman ulaşamayacaktır.

DİPNOT:

- 1) İK, Toplu Yazılar, sf: 2732
- İK, Toplu Yazılar, sf: 273-74-75
- 3) Lenin Ne Yapmalı,
- 4) Lenin Ne Yapmalı, sf: 95

İşçi sınıfı 12 Eylül sonrası mücadelesinde;

İKİNCİ BAHARI YAŞIYOR!

Ali ÇETİNKAYA

Komprador sermayenin genel saldırısı, sarı sendika ağalarının ihaneti; İşçi sınıfının gelişen mücadelesi ile ezilecektir

Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı 1991 yılına grevlerle, direnişlerle adım attı.

Mücadelelerinde kendi kaderlerini, ülkenin ve bütün halkın kaderiyle, ekmek kavgasını,

bağımsızlık ve halk demokrasisi kavgasıyla birleştiren Zonguldak maden işçilerinin görkemli mücadelesi sonrası bir süre sessizliğe bürünen işçi sınıfı, Mayıs ayı ile birlikte hareketlemeye başlamış ve Haziran ayında da doğaya gelen canlılık misali içten içe hareketi canlı eylemleri ile örgütleyerek, mücadelelerini Türkiye işçi sınıfının tümüne yansıtacağına sinyallerini vermeye başladı.

Zonguldak maden işçilerinin grevi ve şehir halkıyla kol kola günlerce süren eylemliliği, 3 Ocak genel direnişi ile Metal işkolundaki yüzbinlerce işçinin toplu sözleşmelerini savaş tamlarının patirtisi ve gürültüsü içine sıkıştırıp, kendilerince "ucuza" kapatan komprador patron-ağa düzeni, güçlü dinamikler taşıyan bahar eylemleri-

Kristal-İş Sendikası Topkapı Şube Başkanı Kenan Guntürk ile yaptığımız söyleşi:

HD: Şu an sendikanıza bağlı işyerlerinin grevde olduğunu biliyoruz. Sendikanızı grev kararı almaya götüren süreç hakkında bilgi verir misiniz?

-Yeni toplu sözleşme dönemine girildiğinde günümüz koşulları dikkate alınarak tüm şubeler aynı aynı sözleşmeye ilişkin taslaklarını hazırladılar. Daha sonra bu taslaklar birleştirilerek tek bir taslak haline getirildi ve genel merkezimizce işverene sunuldu. (1.1.1991)

HD: Taslaktaki genel istemleriniz nelerdir?

-Ekonomik ve demokratik taleplerimiz vardı. Ekonomik taleplerimiz ücretlerle ilgili bir takım sosyal haklarımızla ilgiliydi. Şu an 700 bin lira net maaşın 2 milyon 200 bin liraya çıkarılmasını istedik. Ayrıca yakacak yardımı çocuk parası ve benzeri sosyal yardımların günün şartlarına uygun olarak düzenlenmesini içeren taleplerimiz vardı. Demokratik iş-

Kristal-İş Grevine İlişkin Röportaj

temlere gelince keyfi işçi çıkarmalarını önlemek sendikali işçilere karşı işverence gösterilen olumsuz tutumun ortadan kalkmasını sağlamak.

HD: Grev aşamasına gelinceye kadar kaç kez görüşme masasına oturdunuz ve bu görüşmelerden alınan sonuç nedir?

-Grev kararı alınana kadar 10 oturum yaptık. Bu görüşmelerin tümünde de işverenin uzlaşmaz, dayatmacı tutumu devam etti. Masa başında ne ekonomik nede demokratik taleplerimiz kabul görmedi. Bu-

nun üzerine grev kararı alındı. Biz mevcut düzenle varolan yasalar çerçevesinde yapılacak toplu sözleşmelerin iş güvencesini sağlayamayacağına bilincindeydik. Ancak caydınca dedikimiz bazı maddeler vardı ki, bunlar ihbar ve kıdem tazminatlarının artırılması işe ilk giriş ücretinin düzenlenmesi ve işsizlik tazminatı. Bunlar neyi getiriyordu? Bu 3 maddede enine boyuna tartıştığımızda işten atılmaların başlıca nedenleri olduğunu gördük. Şöyleki özellikle sözleşmelerden sonra ucuz işçiliğin önüne geçmek için ilk giriş ücretini önceki sözleşmeye tabi kılmak. Gerçekten bir işyerinde 300-400 bin liraya çalışan işçide var, aynı işte kıdeminden dolayı 1,5 milyon lira alan işçi de var. İşveren daha ucuz işçilik elde etmek için kıdemli işçiyi çıkarıp yeni işçi alabiliyor. İşçi çıkarmada ikinci bir olay "iş yasası"nda mevcut 13 madde. Bu madde işverenin işçiyi atarken, işvereni destekleyen bir maddedir. Ki işten atılan bir işçiyi yapması gereken peşin ödeme yasa da 8 haftayla sınırlanmış. Biz bu-

ne karşı ne yapacağını kara kara düşünmeye başladı bile. Tabii ki hakim sınıflar sadece düşünmekle yetinmiyorlar. Kendileri için büyük bir tehlike arzeden bu mücadeleyi nasıl pasifize edeceklerini, nasıl satın alacaklarının ve gerekirse nasıl bastıracaklarının hesabını da yapıyorlar elbette.

Türk-İş ve onun başına konan uğursuz baykuş Şevket Yılmaz'ın telaşına ve ettiği ihanet kelamlarınabakılırsa, en iyi hesabı da alınması gereken tedbirlerin nasıl olması gerektiğine dair teşhislerin en iyisini de her zaman olduğu gibi, yine komprador patronlar adına Türk-İş yapıyor. Ama hiç bir "tedbir" bu kez işe yaramayacak. Çünkü; yüzbinlerce işçinin toplu sözleşmelerini bir kez daha satmanın hazırlıkları içinde olan, işçi sınıfına karşı ihanet örgütü olan Türk-İş yöneticileri panik içinde, Özal, onun denetimindeki hükümet ile işveren sendikaları arasında mekik dokuyarak randevu

talepleri için çırpınıp durmalarına ve artık güçlerinin işçileri durdurmaya yetmediğine, tehlikenin büyüklüğüne onları inandırmak için yırtınmalarına ve sitemaya-tutulmuş gibi titremelerine bakılırsa, gerçekten de işçi sınıfı eylemleri güçlü olacağına benziyor.

12 Eylül AFC ile sendikal hakları elinden alınan, hak arama eylemleri yasaklanan, açlığa sefaletle mahkum edilen işçisınıfı huzursuzluğunu artık hoşnutsuz mırıldanmalarla değil, güçlü eylemlerle ifade etmek ve bununla da yetinmeyerek yönünü dağlara çevirip mücadelesini iktidar mücadelesi ile birleştirmeye çalışıyor. 1980 öncesi sendikalarca kotarılan toplu iş sözleşmelerinin günümüzde işçiler tarafından belirlenmesi ve bunun içinde sendikacıların malum yöntemleri yerine kendilerinin bizzat belirlediği mücadele yöntemleriyle kararları ağırlıklı olarak kendilerinin verdiği düzeyde insiyatifi ele almaları

önemli bir gelişme olacaktır. Öncü işçilerin bu konuda daha dikkatli olması gerekiyor. Emekçiler, ekonomik mücadelenin sorunları ile mücadeleye çekilirken, mücadeleyi sırf ekonomik mücadele ile sınırlı tutmamak, reformist sendikal anlayış ve "sosyalist maskeli" düzen partilerinin sınıf mücadelesini "uysallaştırma" çabalarıyla da mücadele ederek, işçileri daha ileri mevzilerde mücadeleye seferber etmek gerekiyor. İşçi sınıfının iktidar mücadelesine seferber edilmesinin koşulları her geçen gün daha elverişli hale geliyor. Ülkemizde hem objektif koşullar, hemde subjektif koşullar mücadelenin gittikçe gelişmesine ve devrime seferber edilmesine büyük olanaklar ile mücadelenin çeşitli motiflerini sunmaktadır. Şöyleki; bir yandan Kürt ulusal hareketi kitleselleşerek güçlenirken, bir yandan da çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü gücünün, kendisi-

nu en az 24 haftaya çıkarmak istiyoruz. Bütün bunlara rağmen, işçi çıkarmaların önüne geçilemiyorsa, işsizlik tazminatı sigortasının getirilmesi gerekiyor. Biz taleplerimiz için bunu da aldık, yani en az 6 ay çalışan bir işçi, çalıştığı süre içinde aldığı paranın % 50'sini tazminat olarak almalarını istedik.

Çam işverenleri bunu kabul etmiyor. Türkiye şartlarında hiçbir işyerinde bu kabul edilmemiştir.

Biz ekonomik olarak ne istiyoruz? Türkiye şartlarında tarafsız kurulular hatta devlet kuruluşlarının yapacağı endeksler var. Bu endekslerde dört kişilik bir ailenin en temel ihtiyaçları ki buna mültak giderleri deniyor 90 yılının aralık ayında 750.000 TL civarında. Bize göre bu yaşamanın 1/3'üne tekabül eder. Bunu dikkate alarak maaş düzenlemesini yaptık. Yani toplam 2.250.000 TL ücret talep ettik, bu kabul görmedi.

Bizim birde üçlü paket dediğimiz talebimiz var. Bunu izin yakacak ve bayram parasını kapsıyor. Biz bunlar için yıllık 6-7,5 milyon arasında

teklif götürdük buda kabul edilmedi. İşveren 4-4,5 milyonla sınırlıyor. Diğer düzenleyici maddelerde vardiye sayısının artırılması ve iki günlük hafta tatili talebimiz vardı. Biz bunu daha fazla istihdam için yaratmak ve işçi atılmalarını önlemek için şart koştuk. Ancak kısa vadede toplu sözleşmelerle bunu kabul ettiremeyeceğimizi anladık sözleşmenin önü tikanmasının diye iki günlük hafta tatili talebimizi geri aldık, buna rağmen grevimiz devam ediyor.

Taslağımızı kendi açımızdan bir kez daha gözden geçirip son şekli verip işvereni birkez daha masaya oturması için zorlayacağız. Tabi taslağımızdaki taleplere daha açıklık getireceğiz.

KRİSTAL-İŞ

çimento, cam ve toprak sanayi işçileri sendikası

NİÇİN GREVDEYİZ ?
İnsanca yaşayacak bir ücret için, iş güvencesi için,
Çocuklarımızın, ülkemizin geleceği için GREVDEYİZ

Değerli arkadaşlar,
Gösterdiğimiz 4 ay süredir,
Sendikamız son ana kadar hiç bir toplu sözleşme görüşmeleri yoluyla imzalanmayacağına, işverenler ise 4 ay boyunca taleplerimiz karşısında katı ve ciddi olmayan bir tutum tuttular.
Grev hiç bir zaman amacımız olmadı.
Grev hi bir toplu sözleşme için başvurduğumuz son sızama oldu.
Çam işverenlerinin talimatı, katı tutumları grevden vazgeçmemizi istedi.

Sendikamızın üyeleriyle birlikte hazırladığımız toplu sözleşme taslağının temel hedefleri
İnsanca bir ücret ve iş güvencesiydi.
İşverenler ise cam işçisine sefaletle ücreti tekli ederken iş güvencesi taleplerimizi kımıyın reddettiler.
Bakır hi bir sözleşme, insanca bir ücret istersen işverenlerin açacağı bozmana ödemek, çalışma haklarına tersi atılmaları, kırılmalarıdır.

Değerli arkadaşlar,
GREVDE BAŞARININ ŞARTI BİRLİKLER,
GREVDE BAŞARININ ŞARTI SENDİKAYA GÜVENİDİR,
GREVDE BAŞARININ ŞARTI DAYANIŞMADIR.
Grevimiz hepimize hayırlı olsun.

İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Genel Merkez
Yönetim Kurulu

İŞVERENİN EKSON TEKLİFİ	
Maaş	Asgari Zamlar
Statü Değişiklik	4.600 TL (112 hafta)
AVR. BÜYÜTME	7.000 TL (112 hafta)
AVR. BÜYÜTME	1.977.000 TL (112 hafta)
AVR. BÜYÜTME	225.000 TL (112 hafta)
AVR. BÜYÜTME	55.000 TL (112 hafta)

ne kırları esas alan mücadelesi komprador patron-ağa devletine karşı ikinci bir cephe açmıştır. Bu mücadelenin sınıf niteliğinin kendileri için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu bilen hakim sınıflar, bu mücadeleyi gizlemek için elinden geleni yapmaktadır. Ancak ilçeler başararak, fare deliklerine gizlenen naylon ramboları cimbizla ense-sinden yakalıyorak cezalandıracak, günlerce kolordularla savaşacak kadar halkın silahlı zoru- nu örgütlemiş düzeye gelen, proletarya hareketinin gerilla savaşı süreklilik arz ederek patron-ağa devletine öldürücü darbeler vurmaktadır.

Ayrıca Kürt ulusal hareketinin Irak'taki yenilgisi ile bazı çevrelerin Özal hakkında iyimser değerlendirmelerinin yanlışlığı Kürt proletaryası ile milyonlarca yoksul Kürt köylüsünü mücadelesini sınıfsal temelde yürütmeye zorlamaktadır. Bütün bu elverişli koşulların iyi değerlendirilerek, ekonomik mü-

cadelenin bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesine -kırlardaki esas mücadeleye- bağlanması mücadelenin gelişip güçlenmesi için şarttır.

Bütün bu gelişmelerin ışığında tekrar başa dönüp işçi sınıfının bahar eylemliliklerini ele alıp değerlendirmeye tabi tuttuğumuzda ise;

Zonguldak maden işçilerinin şehir halkıyla birleşerek komprador sermayeye ve feodal-faşist düzene karşı başkaldırması, 3 Ocak genel direniş eylemi 1991 yılının hemen ilk akla gelen eylemlerinin başında yer almaktadır. İşçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerinin komprador sermaye sahiplerine karşı geliştirdiği eylemlilikler feodal-faşist düzeni sarsıyor, ekonomik ve siyasi kriz git-tiçe daha çok derinleşmesine muazzam olarak etki yapıyordu. Bu seri eylemliliklerin cevabını feodal-faşist düzen sahipleri intikam almakla verdiler.

Komprador sermayenin işçi sınıfına karşı başlatmış olduğu intikam alma hedefi, gelişen ekonomik ve siyasi mücadeleyi ezmektir. Zira kendi düzenleri için, emperyalizmin selameti için bu gerekli ve bir zorunluluktur. Feodal-faşist diktatörlük körfez krizinin patlaması ile birlikte, bölgede savaş şampiyonluğuna soyunması, ülkede gelişen toplumsal mücadeleyi, savaşı bahane ederek ortadan kaldırmayı hedefliyordu. Nitekim krizin savaşa dönüşmesi ile birlikte, savaş etmenini ön plana geçirerek metal işkolunda çalışan 100 bin işçinin toplu sözleşmesini sonuçlandırdılar. Bu toplu sözleşmenin sonuçlandığı binanın diğer bölümlerinde, aynı gün ve aynı saatte grevler yasaklandı. Grevlerin yasaklanması ile birlikte, birçok işkolunda devlet tehditi altında toplu sözleşmelere imza konuldu. Gelişmelerin aniden cephe değiştirmesi ve diğer bir deyişle silahın el değiştirmesinden dolayı,

Yoksa taleplerimizde geri adım söz konusu değil.

Ozellikle işçi çıkarmalarını önlemek için istihdam politikaları üreticimiz. Bunun bir örneğini Paşabahçe cam fabrikasında gördük bir firni kapatıp 7000 işçiyi isten atıldılar fakat sendikamızın ısrarlı çalışması sonucu o işyerinde vardiyaları 2'den dörde çıkarıp işçilere yeniden istihdam sağladık.

HD: Taslağın geri çekilmesinden bahsediyorsunuz. Nasıl bir düzenleme geriye adım mı? Yoksa daha ilerli talepler mi söz konusu?

-Bu aşamadan sonra bir adım daha geriye adım düşünülemez. Daha ilerisi için çalışıyoruz. Biz Hava-İş'in yaptığı gibi yapmayacağız sonuna kadar taleplerimizde direteceğiz. Gerekirse 20 ay hatta 30 ay grev yaparız.

HD: Son zamanlarda iş çıkarmaları gerek özel sektörde gerekse kamu sektöründe arttı hatta bu bir devlet politikası haline geldi.

Sizin bağlı bulunduğunuz işyerlerinde böyle bir durum söz konusu

mu?

Bizde işçi çıkarmalar oldu. 1990'da teknik camda 70 işçinin işine son verildi. Vardiyaları dörtten bise düşürüp işçi arkadaşları çıkardılar.

HD: Kristal-İş sendikası bu konuda neler yaptı?

-Bu arkadaşların tazminatları ödendi. İşverenin işten çıkarması yine 13. maddeye dayanıyordu. Buna rağmen etkili bir takım eylemler işvereni tazminat ödemeye mecbur etti. Bu 13. maddenin işsiz kılınmasıdır. İşte biz şimdi yeni taslağımızda bu maddenin olumsuzluklarını bertaraf etmek için önümüze çeşitli talepler koyduk.

HD: Hava-İş grevinde yaratılan grevi kırmaya yönelik hükümetin desteğiyle yaratılan provakatif tavrılar vardı. Ve bu grevi olumsuz etkiledi, grev başarısızlıkla sonuçlandı diyebiliriz.

Sizde bu tür oyunların oynanması söz konusu mu?

-Cam işçisi hava işçisine göre hak almada daha deneyimli, duyarlı hatta Türkiye işçi sınıfının önderliğini

yapacak seviyededir. Sendikası Kristal-İşle olan diyalogları çok iyi işveren birtakım tertipler içinde grev devam ederse firmaları kapatırım şantajını zaman zaman yapıyor, hatta yalnız olmadıklarını ifade ediyorlar. Ancak Cam işçisi bu oyuna gelmeyecek kadar bilinçli. Yalnız değiliz diyorlar. Kim bunları destekliyor, uluslararası sermaye.

Şişe camda bir tarafta Korkut Özal diğer yandan Turgut Özal'ın Trakya camı da % 10'luk hissesi var. Yeni bir kararname ile cam holdingin % 28'i Cumhurbaşkanlığına bağlandı. Bu tehdit her an başımızda hiçbir bahane göstermeksizin grevi erteleyebilirler. Çünkü cam firmalarının 21 günlük ömrü var. Uzmanlar 21 gün içinde çalışmayan firmaların devre dışı kalacağını söylüyor. Bu tehlikeyi önlemek için grevi erteleyebilirler. Hatta işveren bizi şöyle tehdit ediyor: "55 yıllık tarihli olan ŞişeCam'ı Kristal-İş'e yedirmeyiz" "deveden büyük tili var" yani siz uzun vadedeki grevle bizi yıpratmayı amaçlıyorsanız biz size teslim olma-

emperyalizme bağımlı komprador sermaye sahipleri intikam alma cephesini iyice genişletti.

TOPLU SÖZLEŞMELERİN SONUÇLANMASI VE GREVLERİN YASAKLANMASI İLE BİRLİKTE GELEN İŞÇİ KIYIMI

Savaşın tozu dumanı arasında toplu sözleşmelerin imzalanması, grevlerin yasaklanması ile birlikte, komprador sermaye çevresine güçlü bir silah verilmiş oldu. Komprador patronların işçi sınıfına karşı başlatmış olduğu intikam alma saldırısını Cumhurbaşkanını Başbakan, Bakanlar ve tüm feodal-faşist devlet yöneticilerinin yanı sıra, sarı sendika ağalarında işçi sınıfına karşı başlatılan haçlı seferini memnurlukla karşılayıp elbirliğiyle desteklediler. Ülkenin dört bir yanında sürdürülen kitlesel işçi kıyımı 300 bini aşım toplumsal bir yaraya dönüştüğü halde Türk-İş ve bünyesindeki sendikalar ile diğer konfederasyon

ve bağımsız sendikalar tık nefes oldular. Bu işçi kıyımına karşı direnişlerin örgütlenmesini doğaları ve sınıf karakterleri gereği düşünmüyorlar. Bunların bu sadakatinden cesaret alan komprador sermaye, yüklendiçe yükleniyor. Komprador sermayenin amacı, bu yoğun işçi kıyımı sayesinde, ucuz işgücünü daha da ucuzlaştırmak, cennetlerini uzun erimli kılmak ve bahçelerini de dikensiz güllerle donatmaktır. Bu planın bir sonucu olarak, toplu işçi kıyımı devam edecektir.

Komprador sermaye başlatmış olduğu işçi kıyımına gerekçe olarak, "ekonomik kriz"i göstermektedir. Hiç kuşkusuz, ekonomik krizin derinleşmesi zorunlu olarak işsizliği gündeme getirir. Diğer yandan emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ve yarı-feodal ekonomik yapıya sahip olan bizim gibi ülkelerde ekonomik bunalım sürekli ve kaçınılmaz bir olgudur. Bunun

böyle olmasına karşın, yoğun işçi kıyımına ekonomik krizi göstermeleri, gerçekleri ters yüz etme sahtekarlığıdır. Komprador sermayenin bu denli yoğun olarak işçi kıyımına yönelmesinin altında yatan gerçek; gelişmekte olan işçi mücadelesini zayıflatmak, işçi sınıfının örgütlenişini ortadan kaldırmak, bir bütün olarak mücadeleyi dumura uğratmaktır.

Komprador patron-ağa düzeninin siyasal iktidarı olan ANAP, işçi kıyımına yönelmesinin bir diğer önemli nedeninde; öne çıkmış bulunan işçileri ve özellikle de doğal önderlerini, işçi sınıfından koparmak, meydanların siyasal düzeni işbirliği yapanlara bırakılması amaçlanmaktadır.

Bunda amaçlanan bir diğer yanda, işyerlerinde oluşturulan işyeri komiteleri ve örgütlenişleri dağıtıp işsiz kilmaktır. Tabii böylece de meydanın tamamıyla sarı sendika ağaları ve bürokratlarına kalması sağlan-

yız bizim deneyeceğimiz başka yollarda var. Biz bu tehditleri tartışıyoruz. Bunun karşısında neier yapılabilir? Grev ertelemesi olsa bile işbaşı yapan işçilerden eski verim kesinlikle alınmaz yine işveren zararlı çıkar. Yani Cam işçisi hakkını alamıyorsa sonuna kadar direnecektir. Ne olursa olsun, şu mesaj onlara verildi. Dedik ki grev bizim amacımız değildir. Ona siz neden oldunuz. Biz insan gibi yaşamak istiyoruz dedik, sizler olmaz dediniz. Gellinen sonuç budur. Bunun faturasını işçiler değil sizler ödeyeceksiniz.

HD: Kristal-İş olarak Türk-İş genel merkezine bakış açınız nedir? Ş. Yılmaz önderliğindeki Türk-İş'in vermiş olduğu mücadele sizi tatmin ediyormu?

-Türk-İş bizim işyerlerimize karşamaz biz onların politikalarını işçiler bakışlarını reddediyoruz. Ama biz onlardan sadece mücadelemize destek vermelerini bekliyoruz yoksa önümüzde engel olmalarını değil.

Türk-İş'ten yetkililerde daha ön-

ce geldi (Mehmet Bamyacı). Biz onlara şu mesajı ilettik. Cam işçisinin haklı mücadelesini destekleyin. Hatta genel başkanımız Şevket Yılmaz'la bir basın toplantısı yaptık. Burada amaç kamuoyu oluşturmaktır. Ama gördük ki, burjuva basın ve TBT grevimize mücadelemize yönelik herhangi bir duyarlılık göstermedi.

İşçiler ne kadar haklı olursa olsun basın buna duyarlı değil. Gerçi kamuoyu yaratmak için burjuva basınına ihtiyacımızda yok. Yanarlar yanmazlar meselesini artık tartışmıyoruz. Haklı eylemler kamuoyunu yaratacak dinamikleri kendi içinde zaten taşıyor.

HD: Şu an grevdesiniz özellikle iktidarın hatta Özal'ın sendikalara yönelik bir takım işçi düşmanlığı temelinde faaliyetleri söz konusu. Bu durumu protestoya yönelik değişik eylem biçimleri düşünmüyorsunuz?

-Elbette Özal'ı ve gücünü ondan alan ANAP hükümetini işçi düşmanlığını teşhira yönelik protesto eylemlerimiz gündemde. Genel merkezi-

mizle birlikte geniş çaplı bir miting düşünüyoruz. 6 Haziran'da 2000 cam işçisi aileleri ile birlikte fabrikadan şubeye kadar yürüyüş düşünüyoruz.

HD: Kamuoyuna dergimiz aracılığı ile bir mesajınız var mı?

-İşçilerin sorunlarının kısa vadeli çözülmesi elbette düşünülemez. Önümüzde bir sürü anti-demokratik yasalar var. Birde buna anti-terör yasası eklendi.

Anti-terör yasası halkımız için büyük bir beladır. İşçi sınıfı toplumun diğer kesimlerini temsil eden küçük burjuva ve diğer emekçi katmanlarla birlikte bu yasaya karşı tepkisini dile getirmelidir. İşçi sınıfımız artık şu birinci tüm fertleri ile birlikte taşınmalı. Sınıfın kuruluşu ancak kendi iktidarlarını yaratmaktan geçer. Yani üretkeni yöneten olmadıkça işçi sınıfı sorunlarını tümüyle çözemez.

HD: Teşekkür ederiz.

-Bende grevimize gösterdiğiniz duyarlılığa teşekkür ederim...

Not: Bu röportaj 31.5.1991 tarihinde (grevin 17. günü) yapılmıştır.

miş olacaktır.

Bütün bu somut gelişmelerden ortaya çıkan sonuç ise; komprador patron-ağa düzeni ile sarı sendika ağalarının nasıl kol kola olduğu ve birbirlerini kollayıp/kolladıkları, bir çok işyerlerinde işten atılmaları kanıtlanmaktadır. Bu duruma somut örnek vermek gerekirse; **Erdemir'de** 610 işçi işten atıldı. Erdemir işçileri direnişe geçmelerine karşılık olarak işveren tarafından polis ve asker silahlandırılıp işçilerin üzerine gönderildi. Bu aşağılık saldırıya karşı sarı sendika ağaları ise hiç tepki göstermiyor ve durumu onaylıyor görünmektedirler. Eğer durum böyle olmamış olsaydı, hemen toplu sözleşmeden sonra 610 işçi işten atılmazdı. Bu durumun bundan sonra da devam edeceği gelişmelerden anlamak zor değil. İşveren kesimi şimdiden **T.Demir Çelik** işletmelerinde, toplu sözleşme sonrası işçi çıkaracağını açıklamış bulunmaktadır. Aynı şekilde **Karabük** fabrikasında 1400, **İskenderun** fabrikasında 2 bin işçinin toplu sözleşme sonrasında işten çıkarılacağı kamuoyunda tartışılmaktadır.

TİSK VE TÜRK-İŞ, İŞÇİ SINIFINA KARŞI EL ELE

Bu bahar, işçi sınıfı açısından diğer baharlara nazaran daha hareketli geçti. Aynı şekilde, yazın bunaltıcı sıcaklığında komprador patron-ağa düzenini ve sarı sendika ağalarını da iyice bunaltacağına benziyor. Dolayısıyla bu çevreler aylar önceden el ele yürümektedir. İşçi sınıfı tarihten ve üretimden gelen gücünü iyi kullanarak, bu ihanet cephesini boşa çıkaracaktır. Bu çevrelerin nasıl el ele yürüdüklerini gösteren güçlü kanıtlar var. Örneğin TİSK Başkanı Refik Baydur, 23 Mayıs 1991 günü basına verdiği ide-

meşte şöyle diyor:

"**Özel Sektörde 1 Milyon 600 bin liraya çıkan brüt ücretlere yakın bir rakamda kamuda da anlaşma olur. Bu arada işçi çıkarmalar olacak. (Baydur hem rakamı belirtiyor ve hemde işçi çıkarmayı önermeyi de ihmal etmiyor -bn.) Barajın kaldırılması na karşıyız. (Baraj: Bir sendikanın bir iş kolunda yetki alması ve toplu sözleşme görüşmelerine oturması için, % 10 barajını aşması gerekiyor. Bu barajı koymalarında yatan gerçek ise, Türk-İş'e muhalif sendikaların örgütlenmesini engellemektir -bn.) Aksine yükseltilmeli. Sürekli konuyu İLO'ya götürür Türk-İş'inde barajın kalkmasını istediğini hiç sanmıyorum."**

İLO gerçeğinin iç yüzü bu olmasına rağmen, Türk-İş yinede dönem dönem sorunu dil ucuyla İLO'ya götürüyor ve baraja karşı olduğunu sahtekarca göstermeye çalışıyor. Gerçek niyetinin bu olmadığını TİSK başkanını net bir biçimde ortaya koymaktadır.

TİSK başkanının bu açıklaması, oynanmak istenen oyunu gayet iyi açıklamakta ve işçi düşmanı Şevket Yılmaz'la (Türk-İş) ne denli uyum içinde çalıştıklarını da bu demeçle açıklamış bulunmaktadır.

İşveren artı devlet ele ele vererek işçiye karşı topkyekün saldırıya geçmesine karşın, Türk-İş ve bünyesindeki sendikalarla birlikte kararlı eylemleri örgütlememesi, sadece tabandan gelen tepkileri boşa çıkarmak amacıyla pasif eylem biçimlerine başvurmaları ihanetini gizlemeye yetmemektedir. Oluşturulan bu ihanet cephesine rağmen, bugün bir çok işyerinde işçiler radikal eylem biçimlerine başvurmaktadır. Ama ne varki, bu radikal eylemler merkezileşmediği için, etki gücü zayıflamaktadır. Bu radikal eylem biçimlerini merkezi olarak

yürütülmesi göresi; Türk-İş merkezine düşmektedir. Ancak Türk-İş, MESS, TİSK vb. vb.leri ile el ele olduğu için, eylemlerin birakalım merkezileşmesi, eylemlerin daha da pasifleşmesi ve düzenle uyum içinde olması yönünde çaba göstermektedir.

1991 EYLEMLİLİKLERİ VE İŞGÜCÜ KAYBI

1991 yılının ilk dört ayında 147 bin 423 işçinin katıldığı 346 grevde, 2 milyon 830 bin 378 işgücü, 59 bin 102 işçiyi kapsayan 20 lokavt nedeniyle de 1 milyon 10 bin 916 işgünü kaybedildi. Türk-İş, şu anda 600 bin işçi adına toplu sözleşme görüşmelerine devam ediyor. Bu görüşmeler büyük bir ihtimalle anlaşmazlıkla sonuçlanır ve grevler başlayacak. Bu durumda, işgücü kaybı ve grevler Türkiye tarihinde rekor düzeye ulaşır.

Grevde olan ve yakında greve çıkacak olan işçilerin işyerlerine dağılımı ise şöyledir:

EYLEMDEKİLER

Petkim:.....	6.400
Tekel:.....	50.000
Erdemir:.....	5.700
Karayolları:.....	30.500
Tersaneler:.....	4.700
Toplam:.....	97.300

MAYIS AYINDAN İTİBAREN GREVE ÇIKAN İŞÇİLER VE SENDİKALAR

Kristal-İş:.....	13.520
Petrol-İş.....	1.993
Çimse-İş:.....	990
Öz Gıda-İş:.....	500
Öz Çelik-İş.....	250
T.Maden-İş:.....	248
Tümtis:.....	242
Tez Koop-İş:.....	208
Tarım-İş:.....	200
Türk-Metal:.....	125
Tek Gıda-İş.....	100

Likat-İş.....	60
Belediye-İş:.....	41
Toplam:.....	18.477

Bu istatistiki rakamlarda da görüldüğü gibi, havaların ısınmasıyla birlikte işçi eylemlerinde de ısınma ve baramotreyi yukarıya doğru yükseltmektedir. Gerek Türk-İş ve bünyesindeki sendikaların gerekse de diğer bağımsız sendikaların olumsuzluklarına rağmen, işçi eylemleri çığ gibi, günden güne büyümektedir.

Burada istemeyerek ve zorunlu olarak konunun dışına çıkarak, bir başka noktaya da işaret etmek gerekiyor. Bu durum memurların sendikalaşmaması ve örgütlenmesine getirilen sınırlamadır.

Memurlara sendika kurma ve örgütlenme hakkı tanınmadığı için, memurlar gelişen mücadeleye aktif olarak destek vermiyor. Bugün memurlarda içten içe kıpırdamalar ve özellikle Temmuz ayında yapılacak memur zammının düşük tutulacağı için, memurlarında harekete geçeceği yönünde güçlü ibareler bulunmaktadır. Memurların sendikalaşmanın yasaklanmasının gerekçesini İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu şöyle açıklamaktadır:

"*Mevcut Anayasa hükmüne göre, 657 sayılı Devlet Memurları kanunu ile bu statüde çalışan ve memur olarak nitelendirilen personelin sendika kurabilecekleri yolunda bir hüküm bulunmamaktadır.*" Anayasa'nın 51. maddesi ve 2821 sayılı sendikalar kanunu'nun ilgili maddesinde de işçi, işveren ve işyerinin tanımı yapılarak kanunun uygulanması gösterilmiştir.

"*Ülkemizde 1989 tarihinde 3581 sayılı kanunla onaylanan 'Avrupa Sosyal Şartında' memurlara sendika kurma hakkı tanıyan 5 ve 6. maddeler onay dışı bırakılmıştır.*

"*...Sendikaların hukuken kuruluşu bulunmadığından, sendikalar kanunu ve polis vazife selahiyetleri kanununun ilgili maddeleri gereğince kapatılmıştır.*" demektedir. Avrupa sosyal şartına imza koymalarından hemen sonra ülkemizde de memurlar sendikalaşmaya yönelik olarak ciddi adımlar attı. Ama ne varki faşist diktatörlük bunun gerekçesini (yukarıda açıkladığımız) hemen buldu ve kapılarına kilitli astı.

Memurların sendikalaşması engellendiği için, örgütlü eylem biçimlerinin konulması ve işçilerle birlikte hareket edilmesi büyük ölçüde ortadan kalkmış bulunmaktadır. Ama bu, her şeyin sonu demek değildir.

Mayıs ayının en önemli gelişmesi, Erdemir'de işten atılmalar ve Erdemir direnişi oldu.

Zonguldak maden işçilerinin ve Belpa deri işçilerinin direnişinden sonra önemle üzerinde durulması gereken Erdemir direnişidir. Belpa Deri işçilerinin işverene karşı başlattığı kararlı eylemi daha tam anlamıyla sonuçlanmadan, Erdemir bayrağı devraldı.

Erdemir'de yetki sahibi olan Türk-Metal, toplu sözleşme öncesi, sendika genel başkanı Mustafa Özbek; "*yüzde 250 almazsam namerdim*" diyordu. Arkasından da "*Ereğli'de fazla ücret alırsak, sizi işten atarlar*" eklemeyi de unutmuyordu. Kuruluşundan bu yana işverenle son derece iyi ilişkiler içinde olan Türk-Metal, toplu sözleşmeyi imzalarken, işverene işten atılmalar yönünde onay veriyordu.

8 Mayıs günü Erdemir'de 610 işçi işten atıldı. İşçiler kendi aralarında komiteler kurarak direnişe geçti. Kısa sürede Ereğli halkını da yanına çekerek direnişi genelleştirdiler. Erdemir işçileri, Zonguldak'lı sınıf kardeşlerinin olumlu derslerini özüm-

sediklerini bu direnişleriyle ortaya koydular. Erdemir'de işçilerin direnişe geçmeleriyle birlikte gönülsüzde olsa Türk-Metal destek verdi. Direnişin gittikçe sendikaların denetiminden çıktığını gören Türk-Metal, desteğini iyice kesti. Elbette Erdemir işçileri ve diğer işçiler sendikaların bu ihanetini unutmuyacak ve zamanı geldiğinde onlara da gerekli olan dersi verecektir. Şu anda Erdemir'de sendika, işçilerin önünde engel teşkil etmektedir.

HAZİRAN SICAĞINDA, İŞÇİLERİN KAVURUCU EYLEMLERİ

15-16 Haziran gibi şanlı direnişler yaratmış olan işçi sınıfımız, Haziran ayında adeta 15-16 Haziran'a eylemleriyle sahip çıkıyor. İşçi eylemleri, Haziran'ı daha da sıcak kılmaktadır. Hak arama eylemleri bütün iş kollarında adeta sürekliliği kılınmış gibi, birbirini izliyor. **Öncünün kırsal alanlarda sürekliliğini sağladığı jakoben mücadele, şehirlerdeki işçi eylemleriyle birliği sağlanırsa kavurucu sıcaklık ükeyi tam bir bozkıra çevirmesi kaçınılmaz olur.** Öncünün özellikle Mayıs ortasında başlatmış olduğu ileriye atılma eylemliliği olumlu tepkiler topluyor. Burjuva-feodal (faşist) diktatörlük öncüsü ile işçi sınıfı arasında birliğin sağlanmasını engellemeye çalışıyor. Öncünün eylemlerini bir sır gibi kamuoyundan gizlemeye çalışıyor. Öncünün şehirlerde faaliyet yürüten kadrolarına her zamankinden daha çok görev düşmektedir. **Öncünün kadroları, öncünün politikasını işçi sınıfına götürmeye ve birliğini sağlamaya yönelik olarak enerjilerini on katına çıkarmak durumundadırlar. Faşist diktatörlüğün işçi sınıfına karşı saldırılarına, öncünün şehirlere**

yönelik ML programına uygun olan radikal eylem biçimlerine başvurmaktan kaçınmamalıdır. Bu eylemler, faşist diktatörlüğün anladığı dilde olması ve kırsal alanlardaki mücadeleye hizmet etmesi son derece önem kazanmış bulunmaktadır. Öncünün şehirlerde güç kazanması, sınıfla bütünleşmesi (asgari olarak) pratik eylemliliğine bağlıdır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Haziran'la birlikte işçi eylemlerinde hızlı bir artış oldu. Direnişler birbirini izliyor. Aynı biçimde işçilere karşı saldırılarda da artış var.

Ülkenin dört bir yanında başlayan işçi eylemlerini bir bütün olarak burada sırasıyla ortaya koymaya imkan yok. Elimizde bulunan bilgilere dayanarak aşağıdaki tabloyu sunmak mümkündür.

Haziran'ın sonlarına doğru işçi eylemlerinde önemli ölçüde artış olacağı, eylemlerin gittikçe yasal sınırlarını aşacağı gerçeği var. Eylemlerin hız kazanması, işgücü kaybı ve üretimin düşmesi ile birlikte ekonomik krizin derinleşmesi, varolan siyasi bunalımla birleşmesi daha da belirginleşecektir.

İşçi eylemlilikleri şu anki durumuyla faşist yasaları işlevsiz kılmış durumda. Ki izinsiz yürüyüş ve gösteri yapılamaz faşist kuralına karşın işçiler hergün sokaklarda değişik eylem biçimleri ile düzene ve onun koruyucusu siyasal iktidara korku salıyor.

Devlet Su İşleri (DSİ) İstanbul Bölge Müdürlüğünde çalışan Çamlıca'da (DSİ önünde) toplanıp kortej oluşturarak alkışlar ve ellerindeki vizite kağıtlarını sallayarak Kadıköy'e kadar yürüdüler. Yürüyüş anında gözaltına alınan üç işçi diğer işçilerin tepkileri sonucu serbest bırakıldı.

Şeker-İş sendikası toplu sözleşme görüşmelerinde olumlu sonuç alamayınca, Şeker fabrikalarında çalışan toplam 38.000 işçi adına grev kararı aldı.

Tek-Gıda İş sendikası çay işletmelerinde çalışan 28.000 işçi adına grev kararı aldı.

12 Haziran'da Karayolları 1 No'lu (Gülsuyu) ve 17. Bölge çalışanları toplu vizite eylemi gerçekleştirip yürüdüler.

13 Haziran İstanbul, Kocaeli, Sakarya ve Edirne'de Dok Gemi-İş; işyerlerinden ayrılıp sloganlar atarak yürüdüler.

14 Haziran İstanbul'da şehir hatları liman işletmecilerinin emekçiler iş yavaşlatma direnişine geçtiler. 3 binin üzerinde işçi toplu viziteye çıktı.

Yine 13 Haziran günü İstanbul'da Taşkızak, Camialtı, Halıç, Sahil Güvenlik, Basımei, Hasköy Dikimve işçilerinden yaklaşık 6.000 işçi vizite eyleminden sonra Taksim yönünden Şişhaneye doğru trafiği kapatarak yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş anında muhabirimizin sorularını da yanıtlayan bir grup işçi: "Bakan Cemil Çiçek'in geçenlerde TV'de '10 yıllık bir işçinin 10.000.000 lira maaş aldığı söylerken yalan söyledi. Gelip cesareti varsa bizimle görüşün 21 yıllık bir işçi 800.000 lira maaş almaktadır. Buna bordrolarımız şahittir" dediler.

14 Haziran Özgıda-İş sendikasının Belediyeye bağlı Halk Ekmek fabrikasında çalışan toplam 500 işçi Saraçhane belediye binası önünde oturma eyleminden sonra yolu trafiğe kapatarak Laleli'deki sendika binasına kadar yürüdü. İşçiler toplu sözleşme görüşmelerindeki anlaşmazlıkların devam etmesi durumunda açlık grevi ve Ankara yürüyüşünün gündeme geleceğini ifade ettiler.

İşçi sınıfı bugün, ağır bir hak saldırısı altındadır. Her şeyden

önce sendikal hak son derece sınırlandırılmış ve etkisiz bir silah haline getirilmiştir. Birçok iş kolunda grev hakkı yok edilmiştir. İşçilerin örgütlenmesi son derece etkili engellerle doludur. % 10 barajı, Yüksek Hakemler Kurulu bir sürü bürokratik engel ve formaliteler yıldırıcı bir girdap oluşturuyor. Buna yoğun işsizlik nedeniyle işten atılmalar da eklenince, işçi sendikalarının örgütlenmesinin ilerleme yerine gerileme kaydetmesini anlamak güç olmuyor.

Bütün bunlara ek olarak 3713 sayılı son çıkan "terörle mücadele kanunu", işçi sınıfı hareketini yep yeni bir saldırı ile karşı karşıya getirdi. Bu kanunla, işçisinin politik baskıda bulunması, ülke sorunlarıyla ilgilenmesi büyük ölçüde yasaklanıyor. İşçi örgütlerinin dağıtılması, kapatılması, mallarına el konulması bu yasa ile kolaylaştırılıyor. İşçi önderlerinin öldürülmesi, çeşitli bahanelerle işkenceye uğratılması bu yasanın belli başlı amaçlarından biridir.

İşçiler unutmamalıdır ki, "terörle mücadele kanunu" nun belli başlı gerekçelerinden biri, mevcut ekonomik bunalıma karşılık, önümüzdeki günlerde daha da gelişerek yüz binleri kucaklamaya beklenen işçi hareketidir. Yani bu kanun, yeni "istikrar tedbirleri" çerçevesinde en başta işçi sınıfına karşı çıkarılmış bir kanundur. Bu kanun "terörle mücadele" iddiası sahtedir. Bu kanun çıkmadan önce yüzbinlerce işçinin sokağa atıldığını, yenilerinin sokağa atılması için çaba gösterildiğini biliyoruz.

İşçi sınıfının 15-16 Haziran ruhunu tazelemesi için 1970'den çok daha çarpıcı gerekçeleri vardır. İktidar başka dilden anlamıyor.

İşçi sınıfı en geniş ortak tepki ve eylem olanağını toplu sözleşme dönemlerinde yakalar. Şu

MAYIS VE HAZİRAN AYINDA YAPILAN İŞÇİ DİRENİŞLERİ

Tarih	İşyeri	Eylem Biçimi	Katılım
3 Mayıs	İETT	Toplu vizite ve işi yavaşlatma	tümü
8 Mayıs	Erdemir	İşyeri işgali ve direniş	8.000
24 Mayıs	Karayolları 1. bölge*	Yol-İş 1 No'lu şube sendikası ve temsilcilerinin açlık grevi	80
24 Mayıs	Karayolu 1. bölge*	İş yavaşlatma	3.000
24 Mayıs	TPAO ve TÜPRAŞ Batman	Toplu vizite ve yürüyüş	1.000
24 Mayıs	Rafinerisi Diyarbakır	Toplu vizite ve yürüyüş	4.000
26 Mayıs	İzmir Tekel yaprak tütün işletmeleri	Paşabahçe şişe cam işçilerini ziyaret	500
27 Mayıs	Paşabahçe-İstanbul	İstanbul belediye sarayı önünde oturma	60
27 Mayıs	Belpa işçileri	Yemek boykotu ve yürüyüş	3.000
27 Mayıs	Taşkızak Askeri Tersanesi-Kasımpaşa	Yemek boykotu	120
28 Mayıs	İnşaat Emlak-Kasımpaşa	Yemek boykotu ve yürüyüş	3.000
28 Mayıs	Taşkızak askeri tersanesi	Yemek boykotu	120
28 Mayıs	İnşaat Emlak	Yemek boykotu	350
29 Mayıs	Deniz askeri dikimevi-Kasımpaşa	Yürüyüş ve 2 saat geç işbaşı	3.000
29 Mayıs	Karayolu 1. bölge *	Yemek boykotu ve yürüyüş	700
29 Mayıs	Camialtı Tersanesi-Kasımpaşa	Yemek boykotu	200
30 Mayıs	Temsan-Ankara	Basın açıklaması	180
30 Mayıs	Kavel-İstanbul-İstinye	Grev ve yürüyüş	105
30 Mayıs	SSK İlaç İstanbul-Bomonti	Yürüyüş	3.000
30 Mayıs	Taşkızak askeri tersanesi	Toplu vizite ve yürüyüş	700
30 Mayıs	Camialtı tersanesi	Toplu vizite ve yürüyüş	65
31 Mayıs	Sahil Koruma-İstanbul-K.paşa	Toplu vizite ve yürüyüş	3.000
31 Mayıs	Taşkızak askeri tersanesi Balmumcu Jandarma Dikimevi-Beşiktaş	Yemek boykotu ve yürüyüş	800
3 Haziran	Rabak-Izmit	Toplu vizite	420
5 Haziran	Temsan Ankara ve Diyarbakır	Grev	450
5 Haziran	Deri-İş - Kazlıçeşme	Siyah çelenk (işveren sendikası önüne)	1.000
5 Haziran	Motorlu araçlar Tic.A.Ş.	İş bırakma ve oturma	170
5 Haziran	Tansaş-Izmit	Açlık grevi	4
5 Haziran	Temsan-Diyarbakır	Grev	160
5 Haziran	Çupasan-Mersin	İş makinalarına elkonulması	103

(* İstanbul, Adapazarı, Tekirdağ, Babaeski, Gelibolu, Edirne, İzmir/Tütüncüçiftlik, Büyükçekmece/Tepecik, Keşan, Kırklareli, Lüleburgaz ve Çorlu'da bulunan karayolu 1. bölgeye bağlı işyerleri
Kaynak: 2000'e Doğru ve Güneş gazetesi)

anda, aşağı yukarı Türkiye işçi sınıfının bel kemiğini teşkil eden 600 kamu işçisi toplu sözleşme döneminde. Artan bir tempo ile sokaklardan işçi sınıfının ayak sesleri geliyor. Binlerce tersane işçisi yürüyor. Enerji ve Petrol-İş kollarında yüz bin işçi vizite eylemiyle yürüyüş yapıyor. 120 bin yol işçisi yemek boykotu ve yürüyüşler yapıyor. İzmir bölgesinde 60 bin işçi bir

dizi eylemle etkili olma kararı aldı. Denizcilik işletmesinde 13 Haziran'da vapur seferleri durdu. İşçi sınıfı eylemleri bütün Türkiye'ye yayılıyor. 38.500 şeker işçisi grev kararı aldı.

Bursa mitinginde izlediğimiz hava ve duyduğumuz sloganlar şimdi her taraftaki işçi eylemlerinde tekrarlanıyor: "işçiler el ele genel greve", "işçi-memur el ele genel greve", "işçiler birle-

şin iktidara yerleşin", "Çankaya'nın şişmanı işçi düşmanı", "vur vur inlesin Çankaya dinlesin", "hükümet istifa", "mallara değil, ücretlere zam", "anti-terör yasasına hayır" vs.. Bazıları da "genel grev yapalım, iktidarı yikalım" sloganı atıyor.

İşçi sınıfı 15-16 Haziran direnişinin yıl dönümünde, böyle ciddi bir mücadele arifesindeyken, mücadelenin biçim ve he-

defleri konusunda gerçekçi olmalıdır. Gerçekçi olmayan bir mücadele devrimci de olamaz.

Genel grevle iktidar yıkılmaz. Hükümeti istifaya zorlayıp zorlamaması da tartışma konusudur. Üstelik yıkılacak hükümetin yerini kimin alacağı da önemlidir. İstifa edecek hükümetin yerini alacak hükümet de pek farklı olmayacaktır. Öyleyse eylemlerin hedefini daha gerçekçi saptamak gerekiyor. Şu anda işçiler faşist "istikrar tedbirleri"nin belli başlı hedefleri durumundadır. Bu, işten atma, düşük ücret ve işçi sınıfına bir çok saldırıyı içeren "terörle mücadele kanunu" biçiminde işçilerin karşısına geliyor. Hükümetin "istikrar paketi" yalnız işçileri değil, memur ve köylüleri de hedefliyor. Ve gerçekten de bu faşist saldırının engellenmesi işçilerin öncülüğüyle girişilecek böyle toplumsal direniş başarabilir. Faşist saldırının yasal çerçevesini oluşturan "terörle mücadele kanunu" daha özel bir durumdur ve hükümetin daha zayıf olduğu bir noktadır. Bu kanunun yürürlükten kaldırılması için bu dönemdeki işçi eyleminin hedefleri arasına net biçimde girmesi gerekiyor. Zaten bu kanun karşısında var olan toplumsal duyarlılık, işçi sınıfının etkisiyle daha da artar ve sonuca ulaşabilir. İşçi sınıfı eylemlerinde "terörle mücadele kanunu"na ya da "devlet terörüne hayır" sloganı daha çok yer almalıdır. "Sendika ve Dernekler Kanununa Hayır / Örgütlenme özgürlüğü", "yüksek hakemler kuruluna hayır/ özgür toplu sözleşme", "işten atılmaları son", "işçi-memur el ele/özgür sendikacılık için eylem" gibi sloganların dışında, "istikrar paketinin" hedeflerini boşa çıkaracak biçimde işçilerin ücret taleplerinde kararlı davranmasını ve birlik içinde hareket etmesini vurgulayan somut sloganlar atılmalıdır.

15-16 Haziran yıl döneminde faşizme karşı daha kararlı direniş için ileri!

BURSA MİTINGİ VE ŞEVKET YILMAZ'IN SİYASAL DÜZENE YARANMA ÇİRPİNİŞİ

Kamu ve diğer kesimlerde yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi, tabandan gelen dalgayta dayanmayan Türk-İş yönetimi, 2 Haziran 1991 günü Bursa'da "haksızlığa hayır" mitingi düzenledi. "Haksızlığa hayır" mitingi geç kalınmış bir çabaydı. Çünkü; Körfez krizi ve hemen ardından başlayan emperyalist talan savaşı ile birlikte, o kadar çok haksızlıklar yapıldı ki, bu haksızlıklar saymakla bitmez. Haksızlıklar daha yeni gündeme gelmediğine göre, Türk-İş'in haksızlıkları dile getirmesi ve bunu da miting alanlarına yansıtması nereden geliyor? Bu 500 bin üzerinde kamuda çalışan işçilerin toplu sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesi ve kamuda grevin kapıyı tıklatmasından ileri geliyor. Kamuda çalışan 500 bin işçinin greve gitmesi, devlet işleyişinin ve ekonominin felç olması, hayatın durması demektir. Türk-İş başına bir baykuş gibi konan Şevket Yılmaz'ın ve diğer yöneticilerinin böylesi bir mitinge evet demeleri, siyasal düzene önemli bir mesajın verilmesi, "gelin anlaşalım", "biz her şeye hazırız" demek istiyorlar. Sık sık çağrı yapmaları, randevular peşinde koşmaları, kapalı kapılar ardında nasıl ihanet edecekleri hesaplarını yapıyorlar. Diğer yanda ise, gelişen tepkileri kendi kontrollerinde tutma, tabanın tepkilerini törpüleme çabasının bir ürünüdür.

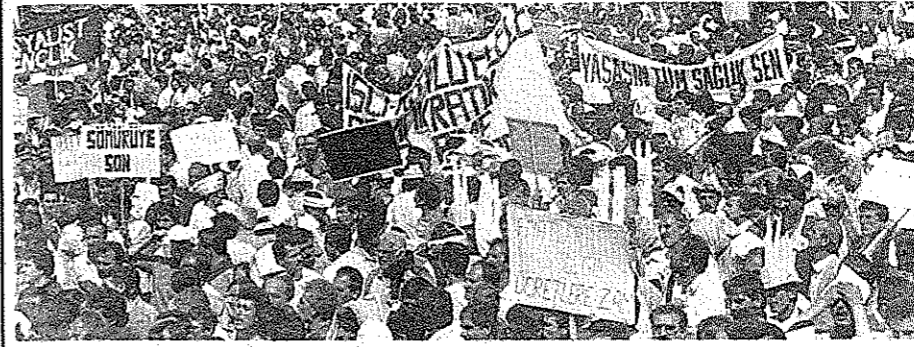
"Haksızlığa hayır" mitingi için Ankara, İstanbul, İzmir, Eskişehir, Çanakkale, Kütahya, Bilecik, Adapazarı, Çorlu ve Kocaeli'nden gelen 100 bine yakın iş-

çinin Bursa'da toplanmasıyla başladı. Sabahın erken saatlerinden itibaren Bursa Yıldırım Meydanı'nda gelen işçiler, saat 12.30 sularında mitingin yapılacağı Formara meydanına dorğu yürüyüşe geçtiler. Mitingin organizasyonu iyi olmadığından, yoğun trafik nedeniyle uzak illerden gelen işçiler, zamanında mitingin başlama alanı olan yere gelemediler. Arabalardan inen işçiler, gruplar halinde Formara meydanına sloganlar eşliğinde girdiler.

Miting alanı tam bir panayıra dönüşmüştü. Taşınan pankartların renkleri, sendika bayraklarının renk cümbüşü, Türk-İş yöneticilerini kızdırmaya yetiyordu da artıyordu Türk-İş yöneticileri sık sık kürsüden "pankartların toplanması"ni istediler. Çünkü taşınan pankartlar Türk-İş'i rahatsız ediyordu. Türk-İş, ne devlete karşıydı, nede siyasal iktidara gerçek anlamda karşı çıkmıyordu. Oysa taşınan pankartlar devleti hedefliyordu, siyasi iktidarı hedefliyordu. Taşınan pankartlar; "İşçi köylü el ele, demokratik devrime", "haklıyız kazanacağız", "haklıyız, çünkü işçiyiz", "üreten biz, yönetende biz olacağız". vs. vs.

Miting alanında devamlı atılan sloganlar hem baykuş Şevket Yılmaz'ı hem de Türk-İş yöneticilerini çileden çıkarıyordu. Atılan sloganlar ise şöyle:

"Çankaya'nın Şişmanı, İşçi Düşmanı", "Geliyor, geliyor işçiler geliyor, hanedanlar gidiyor", "Kahrolsun devlet terörü yasa-sı", "ordumuz katillerin peşinde", "K...istan faşizme mezar olacak", "kahrolsun faşist diktatörlük", "kardeş-yeğen dediler, hazineyi yediler, işçilere gelince azrail kesildiler", "İki milyarlık düğüne baktık, fakirlikten evde kaldık", "bizi sevmiyeni bizde sevmeyiz", "işçinin emeği, çankayanın göbeği", "TRT onların meydanlar bizim", "fabrikayı de-

ğil, Çankayayı sat, fabrikayı değil papatyayı sat" ve "kahrolsun sendika ağaları" en çok atılan sloganlar arasında bulunuyordu.

1952 yılından bu yana bir "kene" gibi işçilerin sırtına yapışan, işçileri ipotek altına alan ve baykuş Şevket Yılmaz'ın ihaneti ile ipliği iyice pazara çıkan Türk-İş, Bursa mitinginde de yapacağını yaptı. Mitingin denetimlerinden çıktığını gören, gözlerine hoş görünmeyen pankartların açıldığı, sağır kulakların zarını yırtan slogan sesleri hem Şevket Yılmaz'ı, hem de diğer yöneticileri rahatsız etti.

Kürsüye gelen Şevket Yılmaz, "pankartları indirin, bizi zor kullanmaya zorlamayın. Bunları tanıyan var mı? Gücünüz varsa ayrı yapın. Bunlar demokrasiden nasibini almamış güçlerdir. Güvenlik güçleri gerekeni yapmalıdır." diyordu.

Demokrasiden nasibini almayan kimlerin olduğunu baykuşa hatırlatırız. Demokrasiden nasibini almayanlar, demokrasi güçleri değil, komprador patron-ağa devleti, emperyalistler, ANAP, SHP, DYP, MÇP, RP, DSP, DMP, sarı sendikalar ve senin tepesinde bulunduğu Türk-İş, bütün burjuva kurum ve kuruluşlarıdır. Burjuvazi için demokrasi demek olan burjuva demokrasinin kırıntısının bile olmadığı bir ülkede, bir "işçi örgütünün" başkanının işçileri demokrasiyi yok etmekle suçlaması tamda Şevket'lik bir laftı.

İŞÇİ SINIFININ BUNDAN SONRA YAPMASI GEREKEN GÖREVLERİ ÜZERİNE:

Zonguldak'ta, Belpa'da ve Erdemir'de yaşananlar bir kez daha ortaya göstermiş tirki başarının yolu örgütlükten geçmektedir.

Yöresel kalan mücadelelere, ne kadar radikal olursa olsun, genelleşmedikçe, kamuoyuna mal edilmedikçe, öncünün kırsal alanlardaki mücadelesiyle bütünlüğü sağlanmadıkça her zaman komprador patron-ağa düzeni ve sarı sendika ağaları tarafından boğulmaya adaydır. İşten atılan işçilerin bir araya gelmeleri, kendi aralarında örgütlenmeleri, komiteler oluşturmaya her zamankinden daha çok önem vermeleri gerekli. Öncü işçiler, bu örgütlenmeler ve komitelerin önderliğini elinde bulundurmalı, her türlü insiyatifi proletaryanın bağımsız politik tavrını geliştirmeli, bunu diğer alanlara taşıyarak merkezi direnişler örgütlemelidirler.

Sendika kongrelerine hazırlanarak, reformist, revizyonist etkinliği kırma mücadelesine hız verilmelidir. Bunların uluslararası alanda ve ülkemiz somutunda işçi sınıfına ihanetini ortaya koyup teşhirleri sağlanmalıdır.

Sınıf sendikacılığını yaratmak için, sağlam taban örgütlenmesine gidilerek, iş yeri komitelerinin kurulması, ve güçlenmesi sağlanarak, her türlü kararın alınmasında son sözü söyleyebilecek karar organları haline getirilmelidir.

ML'mi işçi sınıfına götürmek onu kendi partisinde örgütlemek ve mücadeleye seferber etmek için, bütün enerjimizle görev başına!

Ahlak Bozukluğunun Siyasete Yansıdığı "Şekilsiz Ve İlkesiz Birlik Yapmaktansa İlkelik Ayrı Kalmayı Tercih Ederiz!" Başlıklı Belgeye Yanıtımız!

Ali ÇETİNKAYA

Arkadaşlar, birlik noktasındaki önerimize, sınıf yapınıza uygun düşen, ideolojik bakış açınız temelinde, vermiş olduğunuz yanıtı almış bulunuyoruz. Gerçi bu noktadaki, "birlik"e önerimize yanıt vermeden çok önce yayın organınızda ("İKK") "birlik" bakış açınızın ne olduğunu (daha önceki tahlillerimizi doğrulayacak şekilde) tarafınızdan ortaya konulduğuna tanık olduk. Gerek merkezî yayın organınızda, ("İKK") gerekse "birlik" noktasındaki önerimize cevap veren belgelerinizi karşılaştırdığımızda eklektik, gerçekleri çarpıtan, soruna diyalektik yöntemle değil, idealist küçük burjuva mantıkla, "ML", "diyalektik yöntem", "samimi", "ciddi" kavramları siper edilerek ele alındığını gördük. Bu yaklaşımımıza, kendi bakış açımız olan ML yaklaşımıyla cevap vermek zoruridir. Bu zaruriyet proletaryanın, tarihsel rolünün, her türlü burjuva düşünceye karşı, ideolojik mücadele vermek zorunda olduğu gerçeğindedir. Belgenizde, daha önce "birlik" düşüncemizin olmadığı, "birlik" önerisi getirmemizin, sizi şaşırttığını belirtmektesiniz. Bu sizin gerçekleri görmek istemeyen tutumunuzdur. "Lenin *"materyalist olmak duyu organlarımızın gözlerimiz önüne serdiği objektif gerçeği kabul etmek demektir"*

der. İşte sizin tutumunuz, bunu yadsımaktadır. Her komünist partisi gibi, partimizde birlik anlayışı, ilkelik birlik anlayışıdır. Bu anlayıştan yoksun bir yapı kendisine KP'de dese, ilkesiz burjuva yapı olma gerçeğini gizleyemez. Sizin tutumunuzda, içine düşmüş olduğunuz, zavalıca derekeden kurtulmak için, çokça "samimiyetten" bahsederken, "samimiyetsiz", çokça dürüstlükten bahsederken "dürüst" olmayan noktalara götürmektedir. Zira, "samimi" ve "dürüst" olmak gerekçeleri olduğu gibi görmek, meseleleri tek yanılıktan uzak, proleter bakış açısı temelinde almak, alçak gönüllü, eleştirel, kendisi içinde geçerli kilmaktan geçer. Ama görüldüğü gibi, ideolojik yapınız buna elvermiyor. Bundan önce, partimizin genel yaklaşımını, çarpıtığınız gibi, bu belgenizde de aynı yöntem, kendisini ortaya koymuştur. Birlik anlayışımızı içeren kıstasları ele alıp, onları değerlendirip, kendinize göre olumsuzluğunu izah etmek yerine, "şaşırdık", "sevindik", "içerik", "öz", "biçim", "günaydın" gibi bir sürü gereksiz, laf bezirganlığı ile işi geçiştirmeye çalıştığınızdır. Lenin buna *"Marksizmin önüne boş sözlerden daha ters düşen (daha fazla kötülük yapan) hiç bir şey yoktur"* der. Bu tutum, partimizin ML tutumuna karşı "tutarlı" tavır takındığınızı değil, ama "samimi-

yetsiz" tutumunuzu sergilediğinizi göstermektedir.

"Komünist Partilerde birlik, her isteyen birliki gözükmek adına ağzına alabileceği bir sorunun değildir." diye devam eden yazınızın neyi ifade ettiğini anlaşılan düşünmeden yazmışsınız. Zira komünistler için, "ilkeli birliğin" ağıza alınmasında, hiçte çelişkil bir durum yoktur. Fakat komünist sıfatını siper edinen, ama bu sığa layık olmayanlar için tıpkı ifade ettiğiniz gibidir. Ortaya attığınız, ne idüğü belirsiz spekülasyon bir "birlik" paçavrası, elbette ayaklar altında dolaşacaktır. Sahiplenmesenizde, ortaya attığınız "birlik" mantığınız iflas etmiştir. Onu da kendiniz itiraf ettiniz. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, "birlik" anlayışımızın taktik olduğunu söylediğinizi inkar etmeye imkanınız var mı? Bizce yoktur. Meseleye böyle bir yaklaşım, elbette küçük burjuva yaklaşımdır. İfadesini belgelerinizde ortaya koyduğunuz şekilde buldu. Belgenizde "birlik" çağrımızı tekrarlanışını, alaya alıyor "hani nerede?" diyerek göstermemizi istiyorsunuz. Zahmet edip, belgelerimizi incellerseniz, bunun olduğunu göreceksiniz. Bu, sizi, sizin mantığınızla, tatmin etmemiş olabilir. Fakat görebilirsiniz. Yok eğer kastedilen "3. Konferansçılara" bir çağrıysa evet size örgüt olarak (bu şu anda sürdürdüğümüz) bundan ön-

ce "birlik" çağrısında bulunmadık. Böyle bir iddiamız da yok. "Birlik" çağrımızdan önceki tavrımızla tüm komünistleri ve partiden ayrı düşmüş, parti tabanını, partinin örgütsel önderliği altında birliğe çağırıyorduk. "Birlik" çağrınızı gayri-ciddi buluyor, samimi bir yaklaşım göstermenizi istiyorduk. Bunu siz de bilmektesiniz. Bunu çarpıtmanızda bir anlam olmamalı diyemiyoruz, zira küçük burjuva mantığınızla, kendinizi her şeyin üstünde görüyor, kendinizin her şeye muktedir olduğunu görüyor, parmak işaretinizle her şeyin ekseninizde hareket edeceğini umuyor, küfrediyor, küçümsüyordunuz. Bu burjuva mantık pratiğin karşısında iflas ediyordu. Her iflasa kılıf bulmakta zorluk çekiyordunuz. Tıpkı bu belgedeki kılıf bulmada düştüğünüz zorluk gibi. Yazılarınızda kendinize "hacı tekkesi" mantığıyla yaşamağınızı, günahlarımızdan arınıp tövbe kar, elpençe karşınıza dikilmece istiyorsunuz. Böyle zavalı duruma üzülmemek elde değildir. Mantık, meseleye ML yöntemle yaşamak olmayınca elbette tutum bu oluyor. Halbuki "birlik" çağrımızda, "birliğe" giden yolun hata ve eksikliklere yaşamın nasıl olduğu, nasıl yaşanılacağı ifade edilmiştir. Siz, bunlara cevap vermek yerine, yine aynı şekilde "tasfiyeciliğe karşı tasfiyecilik" dizi belgenizdeki tavrınızdan hiç bahsetmeden, daha öncede partimize yöneltilen sahibine ait saldırılarda bulunacaksınız, bu noktalardaki kendisinden istenilen devrimci tutuma değinmeden es geçeceksiniz, devrimci yaklaşım bu değildir. Partimize, ordumuza, yoldaşlarımıza, devrimci olmayan, bugün karşı-devrimin kullandığı ibareleri devrimci niteliğinizle bağdaşmayan bir şekilde ifade etmeniz de gösterdi ki, hala kendinize yakıştırmaya çalıştığınız, TKP/ML-TIKKO sıfatına layık olmak, ML "ilkeli birlik" anlayışıyla

uyumlu adım atmaktan uzak esnaf mantığıyla, hareket ettiğinizdir. "Nasıl gördüğünüz" sorusuna, bu sizin proleter bakış açısıyla hareket etmediğinizi, küçük burjuva idealist mantıkla hareket eden, olsa olsa müttefik sınıf temsilciliğini üstlenmiş bir pozisyonda olduğunuzdur. Geline aşamada, esnaf mantığı, sizi öyle bir noktaya getirdi ki bu bu iflah olmaz tutumda direttiğiniz müddetçe, sizin hakkınızdaki değerlendirmemiz (objektif, doğru değerlendirme) kendisini koruyacaktır. Zira, tabiatınız değişmedikçe, sizin tabiatınıza uygunluk arzeden değerlendirme değişmeyecektir. Zira, ML diyalektik yasa, yalnız özgülünüz için değil tüm şeylerin değerlendirilmesinde geçerlidir. Şeylere, irademiz dışındaki objektif olgular olarak bakar, şeyleri değişme ve gelişmelerine göre değerlendiririz. Yoksa sizin mantığınızla değil.

Değerli arkadaşlar, "birlik" çağrımıza, tasvip etmediğimiz bu yaklaşımınız, bu üslubunuz, bizim bakış açımız temelinde yaşamamızı, engellemektedir. Bu vesileyle belgelerinizde işaret edilen, fikir yoksulluğunuzdan zorluk çektiğiniz ve çarpıtığınız sorunları kısaca açmaya çalışacağız.

"Birlik çağrısı yazımızda 'konferansçı' kanada bir birlik çağrısı niteliği taşıyan bu kararın resmi yollarla, konferansçı kanada ulaştırılması olumlu veya olumsuz, cevabın istenmesi..." (abç)

Arkadaşlar, demekki bunu ciddiyyetten uzak buldunuz. Niye? Emir vakillik mi var? Cevap istememeliydik? Neyi ifade etmek istediğinizi, beceremediğiniz, bundan şoke olduğunuz anlaşılıyor. Bu çok da, ne istediğinizi belirsizliğine götürüyor. "Karar", "o halde uygulayın" diyorsunuz. Anlaşılan size yönelik olduğunu anlayınca, evlerine uzun zamandır gelmesini bekleyen,

ani geliş karşısında da şok olup dona kalan, yer bile gösteremeyenlere benziyorsunuz. Evet size geldik, bir kürsü verin de oturalım. Yoksa ters bir durum mu? (Sizin pratiğinizde gösterdiğiniz gibi), sahte dostluk tavrıyla, gelin niye gelmiyorsunuz, çok istiyoruz deyip, ama gelmesini gerçekten istemediğinizden geldikleri için, arkadan, aman niye geldilerki geberesiceler deyip, yüzlerinde de sırılarak, niye daha önce gelmediniz? Niye bu saatte geldiniz? Şöyle oldu, böyle oldu tavırlar. Sizin tavrınızda tıpkı böyle. Evet arkadaşlar, daha önce gerek DABK- gerekse GMK döneminde gerekse de 3. konferansımızda partimizin (şimdide sergileyerek ispatladığınız gibi) "birlik" için "samimi" yaklaşım içinde olmadığımıza bir "birlik" kararı yoktu. Bu aynı zamanda, gerek DABK, gerek GMK, gerekse 3. Konferansımızda demokratik merkezîyetçilik ilkesine göre alınan kararlar temelinde idi, hatta daha sonra bizimle hareket eden kavga kaçkını bir unsur da dahil, bazı yoldaşların önerisi temelinde gündeme getirilmiş, (birlik) ancak partimizin sizi "samimi" görmediği, sağ oportünist-revizyonist bileşimli olduğunuz, noktasındaki tespit iradeyle yeniden tazelenildiğini, duymamış olmanız imkansızdır. (3. konferans kısa kararları ve İKK) Partimizde bu durum, gerek cezaevlerindeki yoldaşların önerileri (iki çizgi) muhafaza olmuştur. Bunun için ki, "birlik" anlayışınızdaki sakatlığına, partimize çirkin (ideolojik mücadeleden uzak) saldırılarına rağmen, bu durum partinin iradesine tekrar sunularak, daha önce olmayan bu "birlik" kararı size iletilen kıstaslar temelinde alınmıştır. Bu noktadaki alınan kararda, samimi olup olmadığınızı deneyebilirsiniz. Ama bu cüreti gösteremiyorsunuz. Sizin "İKK'da, belirttiğiniz tavır açıkça belirtmek gerekir. samimiyetsizliğinizi sergiliyor. Zira orada, ba-

şından beri, bizimle "birlik" sorununa nasıl yaşadığınız sergilenmektedir. Bize, "hiç olmazsa kendi insanlarınıza karşı samimi olun" demeniz, aslında sizin için ne kadar isabetli. Belgenizde ("İKK") yayınladığınız anlayış, buradaki belirsizliğinizi, oportünist tutumunuzu ifade eden, yılan eğrisi göstergedir. "Hani nerede?", "bir kez daha ölümsel birliğe çağırıyoruz" dediğimizi bu tutumla gizleyebilir misiniz. Hayır baylar, gizleyemezsiniz. "Bir kez daha örgütsel birliğe çağırıyoruz", farklı perspektifle olduğunu belirtseydiniz, hiç bir itirazımız olmayacaktı. Maksadınız üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek olunca tutumunuz bu oluyor. Maksat üzüm yemek olsa üzümün tadınabakılır, (ekşi veya acı gelebilir), bağcıya hangisini sevdiğinizi, hangisini sevmediğinizi belirtebilirdiniz. Yazınızda, "birlik" çağrımızdaki kıstaslara bu noktadaki yaşam yoktur. Yazınızda, "çağrı bize olduğuna göre", (o sıralarda aynı zamanda size yönelikti) şöyle veya böyle haberimiz olurdu" diyorsunuz. "Bilinçli olarak duymayan kadar sağır, bilinçli olarak görmeyen kadar kör" deyişi ne kadar da isabetli. Bu şüreka, koşullardan bağımsız, hapis desek gerçeğe uygun olmaz, biz olmayan bir şey olmuş gibi yansıtmadık. Bu belgenize, yalnız size değil kamuoyuna da, yayın organımızda (İKK) da sunuldu.

Dostlarımız, devamlı "birlik istenilerek ve buna inanılarak yapılan bir çağrı kesinlikle böyle olmaz. Yazıdaki birlik sözleri istenmeyerek, yazılmış imajı insanda uyandırırken, içteki duygular zehir saçarcasına yansıyor." "Partimizin "DABK"la "birlik" sorunu yeni değil, üç yıldır "DABK"la "birlik" diye bir sorunuz vardı. Geline aşamada "DABK"çı arkadaşlara günaydın demek gerekiyor. Şimdiye kadar neredeydiniz?" (abç) demektirler. Bu ne demektir? Bu samimi

mi olmayan birtutumdur. Bu dağarcığınızda, piyasa için bulduğunuz zaman yapılan bir çağrıdır. Dağarcığınızda, böyle bir malın olmadığı zaman, kapınızı bu yöntemle çalsaydık günaydın demeniz gerekirdi. Ama şu anlam ifade ediliyorsa, sizi kandırmak için yapmıştık, durumunuzu daha iyi ifade edebilirdi. Yazınızdaki, "Birakalım partimizi ciddiye almayı, ona saygı göstermeyi, insan kendi insanlarına saygı gösterir." diyorsunuz. Bu sizin, içinde bulunduğunuz durumdaki saygısızlığınızı, samimiyetsizliğinizi gizlemek için kullanılan silahtır. Tıpkı bugüne kadar kullandığınız, her defasında geri tepen silahlar gibi. Büyüklük edasıyla, "yaptıklarımızın, sevabıyla günahıyla öz eleştirisi verildi" deniliyor. O burjuva mantığınızla neyi ifade ediyorsunuz? Öyle olsaydı, sizinle birliğin sağlanması için, kıstaslar ortay akoymaz, öz eleştiri yapar, gelirkatılırdık. Gerçekten hesaplaşmak, günahlar ve sevapları ortaya koyma, sorumluluk duygusuyla ortaya çıkmaktan korktuğunuzu gizlemek için, nasıl da ustaca laflar kullanıyorsunuz. Bu noktadaki beceriniz takdire şayandır. "Ne denli 'birlikçi' olduğunuzu ortaya çıkarmaya gelince, bu, sizin yapabileceğiniz bir şey olduğunu sanıyoruz...", "yok hayal aleminde daha çok yolculuk yaparsınız...", "tutarlı alternatif politikalarla altedebilirsiniz..." (abç) diyorsunuz. Biz, sizin ne kadar "birlikçi" olduğunuzu ortaya çıkardığımızdan eminiz. Tüm bu demagojik laf yığını arasına tavrınızı serpiştireceğinize, kendinizi yalan, çarpıtma, zorlama metoduna düşürmeden tavrınızı daha açık koysaydınız, bu zahmete girmeseydiniz daha iyi olmaz mıydı? Yoksa bunda nzevk mi duyuyorsunuz? Anlaşılan durumunuz onu gösteriyor. Çünkü, böyle olmasaydı, ortaya sunduğumuz kıstasları ele alır, değerlendirir, cevap verirdiniz. Cevap

vereceğinizi umuyorduk bu cesareti göstereceğinizi umuyorduk, bizim bu noktadaki "yanılgı-mızı" tavrınızla ortaya koymakla, üstün gelirdiniz. Fakat siz, şu gerçeği ortaya koydunuz. Hem de bir kez daha. Sizin çokça kullandığınız TKP/ML programı, o programla bütünleşmiş, onu gücü oranında kararlılıkla uygulayan bir yapıyla birleşmek istemediğinizi, bir kez daha ortaya koydunuz. Sistemleşmiş revizyonist çizginin unsurlarıyla olan ve ağır basan yakınlığınızı bir kez daha ispatladınız. Sağ oportünist tutumunuzdan arınmayacağınızı. Bir kez daha ispatladınız, parti düşmanı olduğunuzu.

Arkadaşlar, meselelere yaklaşımınızın sakatlığı, her noktada kendisini göstermektedir. Yayın organınızda, yığınla birbiriyle çelişen değerlendirmeler mevcuttur. Bunları yeniden belirtmeler mevcuttur. Bunları yeniden belirtmeye gerek yok. Ama, aynı zamanda bunlarla çelişen (şu anda değil) bizi ML değerlendirdiniz. Niçin? O samimi olmayan (birliği taktik gören) mantığınızı gizlemek için mi? Bizce evet. Kendiniz beyan ettiniz. Eve bizce gayet normaldir. Kim için? Nasıl? Sorusuna gelince, tabiki sizin için. Neden? Çünkü aradaki ayrılıkları, ideolojik siyasi farklılıkları, çekinmeden ortaya koymak, bunların üstünde mücadele platformunu ortaya koyup, mücadeleye (karşılıklı) gelip, farklılıkları kaldırıp bu ideolojik siyasi perspektife denk düşen "birliği" ortaya çıkarmak gerekirdi, bu ML tutum olurdu. Ama, görünen odur ki kendi tutkumunuzda da gösterdiği gibi, öyle olmaktan uzak olduğunuzdur.

"...birliği taktik..." gören anlayış proletarya partisine taktik olmadığı, hatta devrimden menfaati olan sınıf ve tabakaların "birlik" sorununun bile, taktik olmadığı gerçeğini yadsıdığınızdır. O halde kamuoyuna, kendinize karşı ve bize karşı özeleştiri yapmanız

gerekmez mi? Bizce gerekir. Taktik "birlik" sorununa gelince, taktik olarak "birlik" sorunu gibi bir sorunumuz olmayacak mı? Olacak, henüz HBC'nin oluşmadığı durumda halk üçleriyle eylem birliği olacaktır. Yada milli çelişmenin gündemde olduğu tarihi koşullarda, bu çelişmenin çözümünden çıkar uman ve birliğe gelen karşı-devrimin işgale karşı olan kesimiyle taktik "birlik" sorunumuzun olabileceği ML düşüncesindeyiz. Anlaşılan HBC noktasındaki anti-ML tutumunuzdaki sakatlık, KP'lerdeki "birlik" mantığınızla, diyalektik bağ taşıyor. Komünistlerle ve komünist partisinin bileşiminde taktik "birlik" diye bir sorun, ML dünya görüşümüze terstir. KP'lerde, sistemleşmiş burjuva çizgilerin çıkabileceği, ancak arada yaşamayacağıdır. Yine, KP'lerde varolan iki çizgi mücadelesi sonucu olarak ML'ye, ona zıt düşünceler (bunlar ML olmayan, küçük burjuvazinin siyasi ideolojilerine tekabül eden sapmalar) mümkündür. Ancak bunlar iflah olmaz tutum sergiledikleri andan itibaren, onların da objektif olarak iflah olmaz tutumlarından dolayı dışlanacağıdır. Bu hiç bir zaman, proletarya partisinin yapısında çıkmış sapmalarla "taktik olarak birlik" yapıldığı anlamına gelmez. Ama maalesef görülüyorki sizin tutumunuz proleter ideolojiyi yansıtmıyor.

"Oportünizm sorunları belirgin ve dönüşsüz bir biçimde ele almaktan daima kaçınır; eşit etkenli görüşler peşindedir, birbirini yok eden görüşler etrafında bir yılan gibi kıvrılır, heri ki görüğe de kuyruk sallar." (BE. C. 7, sf: 408) Lenin.

Yine Komünist partilerde, iki çizgi mücadelesinin gereği olarak sağ ve sol sapmalara karşı mücadelelerde esas tehlike belirlemek, bu tehlikeyi belirlerken, tali olanla "birlik" ("taktik birlik") söz konusu değildir. Orada

(KP'de) taktik olmayan bir "birlik" vardır.

Size olan "birlik" önerimizle, sizin hakkınızdaki değerlendirme arasında bir çelişki var mıdır? Evet vardır. Bu çelişki size "birlik" önerimizi getirmemizi engellemiyor. Fakat, bu çelişki "birlik" olmamızı engelliyor, onun içindir ki, ML'ler, bu soruna da doğru yöntemle, "birliği" engellenen faktörleri ortaya koyarak, "birliği" sağlayabilecek yöntemleri belirleyen neden yeni ortaya koymuşlardır. Sizin "kabullenilmez" deyip, ağzı almaktan ve değerlendirmekten korktuğunuz kıstaslar "birliğin" önünde engel olansorunlar ifade ediyor. Bunları gizleyerek size, sizin mantığınızla ML deyip, oportünist bir tutuma düşmek, bizim tutumumuz olamaz. Yine aynı şekilde, sizin mantığınızla "kedi erişemediği ete mundar" der, bizim tutumumuz olamaz. Siz, bir "birlik" önerisi ortaya attınız, spekülasyona neden oldu, bu spekülatif çağrı önemli bir zaman gündemde kaldı. Daha önceki, "birlik" noktasında samimi değerler tespitimizde yanıldığımızı değil, kamuoyunda yarattığımız spekülatif yargıyı yıkmak, gerçek anlamda niteliğinizi ortaya çıkarmak, ancak ve gerçekten sizin ne kadar "birlikçi" (kendiniz zaten ortaya koydunuz) olduğunuzu ortaya çıkarmaktır. Lenin şöyle der: "küçük burjuvazinin geçmişi, kendisini burjuvaziye itmekte, geleceği ise proletaryaya çekmektedir. Onun sağduyusu proletaryaya, (Marks'ın ünlü deyişimiyle) ön yargıları ise burjuvaziye yöneliktir." Sağduyunuzdan hareket edeceğinizi umduk, sağduyunuzun hakimiyeti için çağrıda bulunduk.

Başından beri tartışmalarımızda belirttiğimiz gibi, sizi, ML olarak görseydik, "birlik" için kıstasları değil (her iki yapı ML olduğuna göre), parça bütün sorununu, odak noktası olarak ele alır, bütüne parçayı feda ederek, bütünün muhafazası, parçanın ise bütünün örgütlenmesi içerisinde örgütlenmesi gerektiğini belirlememiz gerekirdi. Böyle dememize karşın, kendinizi doğru değerlendirmelerin ışığında gözden geçirip, hatalı tutumunuzdan arınmak yerine, ön yargılarınızla hareket ettiniz. Bu tutumunuz devam ediyor. Yazınızda devamlı "inanılarak yapılmamış, kamuoyunun ve tabanın baskısıyla yapılmış" (abç) denilmektedir. Bunun böyle olduğunu ispatlamak, bu yöntemle olmaz. Şu güç adım atılarak belirtilen kıstaslar temelinde, cesaret gösterilerek yapılır, yoksa ardınıza bakmadan kaçarak değil. ML'ler samimiyetsiz "birlik" çağrınıza şu ML yanıtı verirler.

"Ödün vermeyi (ilkesel olarak) yadsımak (reddetmek), her türlü ödünlemeyi genellikle yadsımak çocukluktur ki, insanın böyle bir tutumu ciddiye alması dahi güçtür. Dervimci proletaryaya yararlı olmak isteyen bir politikacı, verilmemesi gereken somut ödümleri, oportünizm ve satılmışlığı dile getiren ödümleri ayırmamasını bilmeli, bunları bütün gücüyle eleştirmeli iç yüzlerini amansızca ortaya koymalı, bu somut ödümlere karşı barışmaz bir savaş yürütmelidir."

(Radikal Solculuk: Komünizmin Çocukluk Hastalığı, BE o.31, sf: 22)

Partinin bütünlüğü ve bu bütünlüğe zarar vermiş revizyonist çizgilerinin günahlarını, parti çizgimize maletmeye çalışmış, birinci yenilgi dönemleri hariç, 87'ye kadar bu yapıyı burjuva ideallerini gerçekleştirilmeye yarayacak araç haline getirmeye çalışan revizyonistlere karşı elbette barışmaz savaş açtık. ML'ler yine aynı şekilde, sağ duyusuyla bu çizgiye özenen, ön yargılarıyla burjuvaziye (revizyonizme) yönelmişlere karşı parti bütünlüğümüzden, onun siyasi ideolojik hattından ödün veremeyecektir.

Belgenizde devamla, "Siz, bizim için bilinçli az şey yapmadınız." (abç) demektesiniz. Evet arkadaşlar, yaptığımız her şeye yön veren bir dünya görüşümüz var, bu ML dünya görüşüdür. Dolayısıyla sizin hakkınızda da ve genel olarak tüm sorunlara yaklaşımımız bilinçli olmaktadır. Sahip olduğumuz proleter ideoloji böyle olmamızı emreder. Sizin "başından beri parti bölücülüğü" dediğiniz, sizin "başından beri parti tasfiyeciliği" dediğiniz ithama gelince; bizim, oportünizme-revizyonizme karşı yükseklerde tuttuğumuz ML bayraktır bu, bu ML bayrağın yükseklerde tutulması İK yş'ın PDA revizyonizmine karşı mücadele ve giderek zorunlu olarak ortaya çıkmış, dünyanın Türkiye parçasındaki proletaryanın kızıl bayrağı olmuştur. Her türlü ideolojik sapmaya karşı altildeleyen, KK revizyonizmine, YDH revizyonistlerine, 2. MK revizyonizmine ve GKK oportünizmine karşı yenilmezliğini tekrar ortaya koymuştur, siyasi ve ideolojik yenilmezliği kendisi söne kadar da devam edecektir. Yazınızda bilinçli olarak misilleme (doğru yaklaşıma yanlış yaklaşımla) hakkınızı ima eden "azmı yaptınız?" görüşler gizlenmeye çalışılsa da sırtarak ortaya çıkmaktadır. Tıpkı hakkımızdaki değerlendirmelerde burada ve o "meşhur birlik" anlaşınızda ortaya konulduğu gibi. Yoksa "yurtdışında çöreklenmiş mülteci grup", tesbitimizle yanıldığımızı ima ediyorsanız, o duygulara kapıldığınız ve kendiniz hakkında yaptığımız değerlendirmenin doğru olmadığını söylüyorsanız, yanılıyorsunuz. Zira tutumunuz, sizi bir kısmınızı, mültecilikten alıkoymuşsa (Türkiye'de olmak) sizi oportünist-revizyonist bileşimli mültecilikten alıkoymamıştır. "Koca parti" revizyonizmi altetmiş, başından "askeri bakış açısı"ni, sonuçta da sağ oportü-

nizmi tasfiye eden İK'nın perspektifini, "kırsal alanda" bir kaç kadro ve gerilla birliği bulundurulup legal (onun da mahiyeti belli) dergi, "partinin" çoğunluk kadrosunu Türkiye'nin şehirlerinde tutacaksınız, bir taraftan da hakkında küfürleri ağızından düşürmediğin "DABK'la birlik esas görevdir" diyerek, kendine ML diyeceksin. Daha sonraki dönemlerde, II. MK'dan farksız olarak, bir konumda (II. MK döneminde de silahlı güçler vardı, silahlı eylemler de olmuştu) güçlerini şehirlerde tutarak, kırsal alanda gerilla birlikleri bulundurmaya, bazı eylemler yapmakla kendine ML diyeceksin. Hayır baylar, İK'nın düşüncelerini kavrayanlar, doğru bulmasalar da onları bilen herkes, sizin TKP/ML'yle isim benzerliğinden başka bir benzerliğiniz olmadığını söyleyecektir. "Bizi ciddiye almıyorlar mı?", "devrimci örgütler, kamuoyu parti olarak bizi tanımıyorlar mı?" gibi laflarla tüm demagoji ve çarpıtmalarınıza rağmen, öyle olmadığını söyleyebiliriz. Kaldı ki kamuoyu, devrimci örgütler öyle de görülebilirler, onların öyle görmeleri her dönem gerçeği ifade edebilir mi? Mustafa Suphi TKP'siyle, revizyonist TKP hakkında (komünistler hariç) kamuoyu ve devrimci örgütler doğru bir kaniya sahip mi? Ve bugünkü Türkiye kamuoyu, gerçek komünistler hakkında doğru (bir an sizin olduğunuzu düşünelim) kaniya sahip mi? Devrimci örgütlere gelince (ihtilalci küçük burjuva devrimcileri hariç) kaşarlanmış sağ oportünizm, revizyonizmin ibrelerinin (bizim tespitimiz bile değil) sizden yana vurması, sınıfsal karakterlerinin gereği olarak gayet doğaldır. Kaldı ki, kamuoyuna ve devrimcilere yönelik böyle bir tespit, onları ne kadar ciddiye aldığınız, onlara karşı sorumluluğunuzu yansıtıyor. Zira, kamuoyu mevcut durumumuzu, faaliyetlerimizi Türkiye bozkırında verdiğimiz (tali plan-

da şehirlerde dahil) mücadeleyi ve bu uğurda verdiğimiz şehitleri ve şehit önderlerimizi duydukça sarsılmaz bir inançla (tüm çamurlarınıza rağmen) başta Türkiye halkı olmak üzere, dünya halkları mücadele yürüttüğümüzü duyuyorlar. Aynı şekilde, karşı-devriminde (her dönem tüm devrimcilere yönelmekle birlikte) bize karşı olan beyanları ortadadır.

Hep bölücülükten dem vuruyorsunuz. "Bölünme" bir zorunluluktur.

"Bölünme, ağır ve acılı bir olgudur. ne varki, bazen bir zorunluluk halini alır. Ve böyle hallerde her türlü zayıflık ve her türlü 'duygusallık' (...) bir suçtur. Parti önderleri ne meleklerle evliya, ne de kahraman herkes gibi insandır. Hata yaparlar parti düzeltir. Örneğin, Alman İşçi Partisi Bebel gibi büyük önderlerin bile oportünist yanlışlıklarını düzeltmiştir. Fakat, belirli bir hata üzerinde direnilirse ve bu hatayı savunmak için grup kurarlarsa ve bu grup partinin bütün kararlarına ve proletarya ortusunun tüm disiplinini ayaklar altına alırsa, işte böyle hallerde zorunluluk olur." (BE, C. 1, sf: 164, Lenin)

İşte partimizde de burjuva klik parti disiplinini hiçe sayıyor, çiğniyor, parti iradesini hiçe sayıyor, onun değerlerini (partinin) kendi siyasal çizgisinin haklılığını ispatlamaya, tüm uyarılara rağmen niteliği gereği kendisini partinin tüm maddi, manevi değerlerinin üstünde tutuyor, bizi Hz. İbrahim, gibi eline tutuşturduğu koç (bir dinsiz müdahale etseydi ben peygamberim derdi) Bizim MK'mızda, biz "önderleriz", "kurbanlık koç muyuz?" sizin gibi şakşakçılarda, evet şakşakçılarda, başından beri varolan tutarsızlığınızı daha ileri götürdüğünüz bir ortamda, proletaryanın davasına ve onun değerlerine sahipçikarak gücümüz oranında, partinin siyasal perspektifini pra-

tilkte uygulamakla "parti bölücülüğü" yaptık. Böyle bir "bölücülük" devam edecek, tıpkı Mao'nun "burjuvazi iktidarı gasp ederse, yeniden uzun yürüyüşe gerek olacak" dediği gibi, biz ML'lerde, partimizde parti iktidarını gasp etmeleri ve iflah olmazlıklarını ortaya koyarlarsa, inanındaki tıpkı 76'da olduğu gibi, tıpkı 87'de olduğu gibi, onları yine rahat bırakmayacak, onların proletarya partisini, burjuva partisi haline getirmelerine engel olacaklardır. Yok gücümüz yetmez dönüşümü tamamlanmışsa, proleter soylulukla görevimiz yeni kızıl fener yaratmaktır. Dünya revizyonizminin proleter kaleleri içten fethetme (SBKP-ÇKP gibi partilerde dahil) ölümcül darbeleri öğretici olmuştur.

"Demokratik merkezîyetçilik ve iki çizgi mücadelesi kavramıdır."

Değerli arkadaşlar, meselelere farklı gözlüklere baktığımız kadar kendisini ortaya koymaktadır. Tüm sorunlar da olduğu gibi bu konuda da kendinizi aklıyor, bizim tutumumuzu yadıyorsunuz. Bu noktada haklı olup olmadığınızı, isterseniz yaşamış pratiğimizin deneyinden örneklerle ortaya kısaca koymak gerekir. Bu örneklerle geçmeden proletarya partisi olarak (bu sorunu enyalın bir şekilde ifade edecek olursak) belli bir dönem içinde ortaya çıkan sorunları, genel olarak stratejik, taktik ve bunlardan düşen örgütsel kararları alırken, en demokratik bir şekilde tartışır, en demokratik şekilde karar alır ve uygulanmasında merkezîyetçiliğin olması düşüncesindeyiz. Zira, bu her iki bileşim demokratik yöntemle kararların alınması, merkezîyetçilikle uygulanmasını "demokratik merkezîyetçilik" olarak kavriyoruz. Partimizdeki uygulama budur. Bunun tersini ispatlayacak, (tek tek tespitler denetim ve eksiklikler sonucu olanlar hariç) bir şey gösteremezsiniz. Ama aynı şe-

kilde, II. MK'nın bu konudaki tutumunu irdelemek bile gerekmez. Onun anti-demokratik, demokratik merkezîyetçilikten uzak, parti siyasal çizgimizi nasıl değiştirdiğini, kendi burjuva siyasi ideolojik hattını, nasıl ortaya koyduğunu ve kendi beyanıyla (II. MK 5. top. kısa kararları, II. MK 5. top. genişletilmiş kararlar) da belirtmektedir. Yine aynı şekilde, "demokratik merkezîyetçilik" kavramlarını siper ederek, anti-demokratik tutumlarınızı gizleyebildiniz mi? "UYANIK ML'LER REVİZYONİSTLERİ NASIL TASFIYE ETTİ"de durumunuz ifade edilmiştir. Yine aynı şekilde, şu "ML 3. Konferans"ınız DABK'ı ML olarak görüyor, birinci görev olarak birleşme görevi koyuyordu. Bu noktadaki kararınızı, hangi "demokratik merkezîyetçilik" anlayışınızla kotardınız. Bölgede seçilen ve sonuçta iradeleri elinden alınan unsurlara, hangi "demokratik merkezîyetçilik" anlayışıyla delege sıfatı verdiniz. ML tutumlarıyla o meşhur konferansınıza katılmayan delegeler adına, oy kullanmak hangi "demokratik merkezîyetçilik" anlayışınızın ürünüdür. tüm bu anti-demokratik yöntemlerle gerçekleştirdiğiniz konferansınızın sizin, ne kadar "demokratik merkezîyetçilik" ilkesini kavradığınızı, bu konuda ne derece samimi olduğunuzu gözler önüne sermektedir.

İki çizgi mücadelesi sorunu sakız gibi ağızınızdan düşürmenize rağmen bunu kavramadığımızı tekrarlamaya rağmen, bunun tersini ispatlayacak bir örnek gösteremiyorsunuz. Yok eğer, 87'deki tavrımızı belirttiğiniz gibi, yine tazeliyorsanız, biz size yönelik, daha öncede belirttiğimiz gibi, bu tutum II. MK'nın tutumunu onaylamaktır, "3. Konferans"ınızı meşru kılmak için atılan çamurdan ibarettir. Zira tutumumuz, bütün komünist partilerde olduğu gibidir. Partimiz,

"iki çizgi mücadelesi toplumda var olan sınıf mücadelesinin yansımaları" olduğunu kavramıştır. Partimizin tarihi, aynı zamanda kıyasıya varolan iki çizgi mücadelesi tarihidir. Komünist partilerde, iki çizgi iradi bir olay değildir. Dolayısıyla irademizle sınırlayabileceğimiz bir olay değildir. KP'ler bunun bilinciyle bu durumu başta temsil ettikleri proletarya olmak üzere, halkın çıkarları temelinde ele almak durumundadırlar; partimizde varolan anlayış budur.

"İlk başta DABK'ın sol seker, bölücü tavrı bugün tersine dönüşmüştür."

Arkadaşların tutumu, attım tutumdur. Bunu nasıl ispatlıyorsunuz. Bugün size karşı izlenen tavırda, temel bir değişiklik mi var? Bizce hayır! Ne savunmuş olduğumuzu, parti çizgimiz konusunda hem de bu çizginin gereği olarak, oportünizme, revizyonizme karşı mücadelemizde hiç bir değişiklik söz konusu değildir. Bunu yukarıda aktardığınız cümlelerle değil, onun içi doldurularak, bunun nasıl olduğunu izah etmenizi isterdik. Maalesef bu yoktur. Bu noktada varolan tutumumuzu (birlik önerisi) görememenizdir. Bu "ödündür", "birlik" önerimizde ifade edilen, partimizin bu noktadaki haklılığını ispatlayacak ve onu güçlendirecektir.

"Gerçekten, devrimci bir partinin ödevi, her türlü ödünlemeye karşı olduğunu ilan etmek değil, kaçınılmaz olan bütün ödünlemelerin aracılığı ve yardımı ile, kendi ilkelerine, kendi sınıfına, devrimci ödevlerine, devrimi hazırlama ve halk yığınlarını devrimin zaferi için eğitime davasına bağlılığı gerçekleştirmektir." (BE, C. 25, sf: 321, Lenin)

Bu aynı zamanda, önceden izlemediğimiz (bugün izlediğimiz) tutumun doğru olduğunu görmeme eksikliğimizi gidermemizdir. Yazınızda devamla, ("burada şunu belirtelim, parti bi-

ziz, sizi parti görmüyoruz vb... söylenecektir, hiç önemi öylede görerseniz birleşmek istediğiniz güce karşı bile ilkel olmak zorundasınız") demektesiniz. Kuşkununuz mu var? Nelerdir? Belirtibilirdiniz bu ilkesizliği. Ama bunları söylerken, herhalde ilkesizliğinizi (bugün ilkesiz olarak gördüğünüz birlik çağrısını) yadsımak için mi? Çünkü hemen bir alt paragrafta "komünist partilerde birlik ML güçler arasında yapılır", demektesiniz. Kaldırdığınız taşı kafanıza düşürdüğünüzü (sizin deyiminizle) ve bu düşürdüğünüz taştan dolayı sersemleştiniz. Çünkü, "birlik" önerisi getirdiğinizde de biz sizi böyle görüyorduk. Siyasal nabzınızın dengesizliği, bizim hakkımızda durmadan değişirken ("12 Eylül artıkları", "kariyeristler", "mevki düşkünü", "DABK yöneticileri ya düşmana ya bize teslim olacaklar" vb. gibi tespitleriniz) söz konusu değil miydi? Siyasetteki yoksulluğunuz o dönemdeki tespitlerinizi gizlemeye (değerlendirmelerinizin özünü ve içeriğini anlamıyor olabilirsiniz) yeter mi?

"Birlik üzerine dramatik nutuklar atıyorlar. Bizlere küfürler yağıyorlar. Bütün bunlar, kendilerinin hizipçiliğinin ve bölücülüğünün en alçakçasını, iki yüzlülüğünü, sahtekarlığını, ihanetin en alasını yaptıklarını kadroların gözünden saklamak içindir. Bütün bunlar suçluluğun verdiği telaştır." (İK, Seçme Yazılar, sf: 315)

PDA revizyonizmi için İK'nın sarfettiği bu deyim, sizin tutumunuza nasıl da denk düşüyor. Gerçekte anti-parti şer cephesi tutumunuzu gizlemek için ortaya attığınız "birlik" konusundaki edebiyatınız çok sefil beş para etmez. İnanıyoruz ki, "birlik" demagojisiyle oyaladığınız dürüst karakterli unsurları kandıramayacaksınız. Zira, telaşınızdan ne söylediğinizi bilmediğiniz bundandır. Biz bu noktaya ilişkin olarak, daha önceki paragraflar-

da söylediğimiz gibi, size bu öneriyi getirmemiz için (birlik çağrımız) sizin hakkınızda yapmış olduğumuz değerlendirme engel değildir. (Kaldı ki birlik önerisi önce sizden örgüt olarak geliyordu). Lakin, birlik olmamıza engel olan sorunlar var. Biz bunları belirttik. Bunlar, bu engeller siyasi ideolojik vs. sorunlardır. Bunların giderilmesi halinde, işte "ilkel birlik" o zaman olacaktır. Yoksa sizin mantığınızla, sözüm ona ilkel olması için ihtilafları kaldır, gizle "ilkel"lik olsun. Ama bizim tavrımızla, ihtilafları ortaya koymak, bunları mücadeleyle, ortadan kaldırmak "ilkesizlik" oluyor. "Opportunizm, sorunları belirgin ve dönüşsüz bir biçimde ele almaktan daima kaçınır; eşit etkenli görüşler peşindedir, birbirini yok eden görüşler etrafında bir yılan gibi kıvrılır, her iki görüşe de kuyruk sallar." Lenin'in oportunizm hakkında söylediği bu sözleri, tutumunuza denk düştüğü için, bir kez daha aktardığımızdan umarız alınmazsınız. Arkadaşlar, değerlendirmelerinizi bir gözden geçirerseniz, (ama doğru bir yöntemle) sorunlara ne kadar yanlış baktığınızı görebilirsiniz. Daha yakın bir tarihte (tekrar değinmek zorunda kaldığımızdan) "Meseleyi ("birlik") taktik olarak ele aldık, öyle olmasaydı proleter davasına ihanet etmiş olurduk" (İKK) demeniz hangi "ilkel"liği ifade ediyor.

"DABK'cı arkadaşların birlik isteği olumlu bir adımdır. Güzel ve sevinilecek bir şeydir. Tabiki samimi ve inanılarak yapılmışsa" (abc) demek ki arkadaşlarımız, "birlik" perspektifimize aynı şekilde olumlu bakıyor, seviniyorlar. Sadece "samimi" olarak yapılmışlığına inanmıyorlar. Eğer bu inançsızlık sizi partimiz hakkında, bu kadar eklektik ve pervasızca saldırılara sürüklüyor, günah işlemenize sebep oluyorsa yine bunun nedeni oportünist günahlarınızdır. "Partimiz, MK 3.

toplantısında aldığı kararla gelen aşamada artık DABK'ı ML olarak görmediğini ve birleşme sorununu gündemden kaldırdığını açıklamıştı" demektesiniz. Bu tabiki meselede sizinle ilgili yöndür. Ancak şu ML "3. konferans"ınız DABK'ı ML olarak görüyor, birincil görev olarak da birleşme kararı koyuyordu. Yukarıda belirttiğimiz bu konudaki kararınızı duyunca bir konferans yapmış olduğunuzu sanmıştık, (durumu demokratik merkezileşme sorununda belirtmiştik) nasıl kotardınız? Buna pek de şaşırmadık. "Minareyi çalan kılıfını da uydurur" derler. Yazılarınızda "TKP/ML kökenli başka örgütlerde var, onlara niye çağrı yapmıyorsunuz..." deyip, haklı olarak "birleşebilecek olmadıkları" (parti örgüt ütemelinde) ekliyorsunuz. Fakat, bu kökenlilerin derken, bununla da tutarsızlık yakaladığınız duygusuna kapılıyorsunuz. Fakat yanılıyorsunuz. Bu örgütler iflah olmaz revizyonistler oldukları gibi, bunlarla hiç bir zaman, parti örgütü temelinde bir birlik söz konusu değildir (yani örgütsel bütünleşme). Yazınızda gündeme gelen noktalarda, bu soruna değinildiğini görebilirsiniz. Opportünizm ile revizyonizm arasındaki sorun, birinin iflah olmazlığıdır (revizyonizm), diğerinin ise, (oportünizm) iflah olabileceğidir. Revizyonizmin iflah olmazlığı hiç bir zaman ilkel ML birlik diye bir şeyi gündeme getirmediği gibi, oportünizmin iflah olmuş tutumu ML ilkel birlik ortaya çıkarır. Bunlar ML'lerin abc gibi rahat söyleyebileceği kadar kavramış olduğu sorunlardır.

Kendimiz hakkındaki değerlendirme önemli ölçüde dikkatimizi çekmiş olduğunu görüyoruz. "İnkarcılık değil mi?" gibi deyimlerle de kendisini açığa vurmaktadır. Bu konuda meseleyi çarpıtmalar da yazınızda ayrı bir sorundur. Zira partimiz, DABK'ı tarihinde önemli bir yer tutan ML

olarak görür. GMK'yı alınan kararların uygulanmasında olumsuz (sağ olarak) değerlendirmektedir (3. konferans kararı). Bu, sizin açınızdan elbetteki anormaldir, kendimizi "inkarcı"lıktır. Fakat bizim açımızdan hiçte öyle değildir.

"Bir siyasi partinin kendi yanlıgıları karşısında tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, sendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlarına karşı görevlerini yerine getirip getirmediğini saptayabilmemiz için en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir. Yanılıgısını içtenlikle kabul etmek nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılıgılara yol açan koşulları tahlil etmek, yanılıgıyı doğrulama yollarını dikkatle incelemek işte ciddi bir partinin belirtileri bunlardır." (Lenin)

Kendi hakkımızdaki değerlendirme, sizin kendimize haksızlık ettiğimizden değil, bu değerlendirmeyi, kendiniz hakkındaki kıyaslamaya götürdüğünüzde rahatsız olduğunuzu ortaya çıkarmaktadır.

"Partimiz, DABK ve diğer örgütlerin mücadelesine sahip çıkıyor." Sizin bu konudaki tutumunuz timsah örneğidir. Tasarru (siyasi) sağlama çabasıdır. Revizyonizme tavır takındığımız 87'e gerek sonraki dönemde, hakkımızdaki beyanlarımız ne kadar mücadelemize sahip çıktığınızı ortaya koymuştur. Dileğimiz gerçeten, sizin bu noktada belirttiğiniz şekilde olmanızdır. Ama maalesef sınıf niteliğiniz buna elvermeyeceği gibi, sınıf niteliğinize ters, devrimci yapınıza da uymayan, devrimci değerlendirmeleri de aynı değerlendirmeleriniz mevcuttur. Umarız, bu noktadaki tutumunuzu gözden geçirir, bu noktada olumsuz seyrinizi de değiştiririz. Bu tutum ve davranışlar büne kadar (partimiz dışında) devrimci örgütler arasında çok ciddi olumsuzluklara götürdüğü hatırlatmakta yarar vardır. A) şekilde parti-

mizin halk arasındaki çelişkilere yaklaşımı (eleştiri-ikna) istismarınız size de yarar getirmeyecektir.

"Silahlar kimde ise mühür ondadır"? Burada iki meseleye değinmek gerekir. Birincisi, burada bize atfettiğiniz kendinizin bu noktadaki burjuva yaklaşımınızı gizlemektir. İkincisi, bu noktadaki (silahlar) ML yaklaşımınızı çarpıtmaktır. İsterdik ki, dürüst bir devrimci yaklaşımla bunu ispatlayabilseydiniz. PDA revizyonizmi de İK'ya aynı atıfta bulunuyordu. Aynı atıflar bugün (başından beri) bize de, sizin tarafınızdan yöneltilmektedir. Burada İK'nın anlayışını aktarmak yerinde ve yeterli olacaktır.

"Salt askeri" görüşü açısı, savaşmak için savaşmak tutumuna sahip olanların görüşüdür. Biz, devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırık bölgelerde, parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için silahlı mücadeleyi savunuyoruz." (İK, Seçme Yazılar, sf: 362)

Hiç bir zaman "silah kimde ise mühür ondadır" demedik, tam tersine bu size aittir. Pısrıklığınızı ve beceriksizliğinizi, ordunun nasıl örgütleneceğini, nasıl seferber edileceği ML düşüncesinden ne kadar uzak olduğunuzu gizlemeniz, bununla da, "silahlar orda kaldı, askerler onlarda kaldı" (tabi ne kadar silah, ne kadar asker olduğunu açmadan) tabana, devrimci örgütlere, halka başarılarımızın ve başarısızlığınızın buna bağlayarak, sağcı tutumunuzun gizlenmesinin propagandasını yaptınız. Burası yeri değil, ama kısaca değinirsek; 72'de ML'lerin sahip olduğu avantajlarla, bugün sahip olduğunuz avantajları kıyaslayıp İK'nın kendinizden daha avantajlı olduğunu, yayın organınızda beyan edecek kadar alçaldınız. O dö-

nemi bilenlere sormak gerekir, acaba ne kadar silah, (kleşler, G-3'ler, matlar, 14'lüler) var mıydı. Kırdan İK hangi silahlarla savaşıyordu? Kitle ilişkileri ve gerilla bölgelerini ayrıntılı tanıyan ne kadar kadro vardı? İK öncesi pratik bir tecrübe deneyimi var mıydı? Ya sizin durumunuz. DABK 1987'de tavır takındığımız zaman, şehirde kleş (bizim bildiğimiz) ve diğer silahlar mat, akrep vb. silahlar da vardı. Ayrıca gasp ettiğiniz partinin parası, matbaası ve bir sürü maddi değerlerle "partinin yüzde 85'i sizdiniz, bugün elinizdeki silahlar ve olanaklarla durumunuz o gündən (İK dönemi) çok farklı olduğu halde ("İKK"da belirttiğiniz) bu nasıl dezavantajdır? Bu şöyle bir benzerliktir. PDA'da olanaklara sahipti, ama onun ML'ler gibi bir derdi yoktu, ML'ler sahip oldukları sınırlı imkanlarla, gerilla bölgelerinde silahlı mücadele yürütüyorlardı. Durumunuzu "DABK" güçleriyle kıyaslamaya gelince. Onun ne kadar silahı ne kadar askeri olduğunu, niteliklerinin ne olduğunu açın ki revizyonizmin ve oportünizmin o dönem (15 yıllık partimizi) de partimizi hangi noktalarda tuttuğunuz ortaya çıksın. O zaman gerçek niteliğinizi revizyonizmin niteliğini daha iyi açıklamış olacaksınız.

"DABK II. MK'ya 3. konferansa karşı nasıl mücadele verdi?" sorusuna gelince: ML'ler oportünizm-revizyonizme karşı mücadeleyi, her türlü sapmaya karşı ML yöntemle, bu yöntemi (siyasi-ideolojik belirlemelerle), bir o kadar da esas olarak ML belirlemeleri pratikte uygulayarak olacağını bilirler. Gerek ideolojik-siyasi mücadele, gerekse onun gereği olan pratik mücadelemizde eksikliklerimizin olmadığı düşüncesinde değiliz. İnkarcı, vurdum duymaz burjuva tutumda hareket etmezseniz, sizin de bunu görmüş olduğunuz gerçektir. "Kaçıp sonuna kadar götürme" bir kesitte, II. MK'ya karşı

sonuna kadar getirdiğimizden ve bundan böyle de ML'nin rehberliğinde götürüleceğimize emin olmanızı isterdik.

"Daha öncede bu yoldaşlara güveniyor, saygı duyduğunuzu söylüyordunuz, ML yoldaşlar olarak görüyordunuz.." (abç) Daha önce ML olarak görmemiz, güvenmemiz, sorunu niçin ifade edilmiş, bunu anlamak zor. Çünkü bu durum kendiniz açısından ele alınması gereken bir sorundur. ML görüyordunuz, yoldaş olarak değerlendiriyordunuz, Ama istediğiniz şekilde yürüngenizde hareket etmeyince ideolojik ve siyasi değişikliği izah etmeden etiketleri değiştirdiniz. Tıpkı bir esnaf gibi. Burada niçin tavrınızı örnek gösterdik. Bu örnekler sizin tavrınıza denk düşüyorsa ondan. Bize malettiğinize gelince biz daima siyasi yaklaşımla, daima kişiselikten uzak bir yaklaşım içinde olduk. Bunun tersini ispatlayamazsınız. "Cezaevindeki arkadaşlar" partimizde, ideolojik mücadeledeki orta yolculuğu (ML'ler ile revizyonistler arasında) tasvip etmiş eğilimlerine damgasını vuran bu orta yolculuk, rüzgara göre değişmiştir. Kırsal alanlardaki ML muhalefet kendisini güçlü olarak gösterdikçe "sağduyu"dan hareket etmiş, karşı-devrimin (9'ların katliamını) vurduğu darbelerden etkilenerek "ön yargıları" MK revizyonizminin girdabında hareket etmiştir. Bunları ML olarak değerlendirmemiz, sorunu (bir savaşçı yoldaşın söylediği gibi) "Ne zaman iki yakamız bir araya geldi ki yoldaş olduk" bu sizin uydurduğunuz bir olaydır. Zira cezaevi belgeleri elimizde mevcuttur. Yeri geldiğinde, bunlarada değişeneceğiz. Bugün partimizin, revizyonizme karşı siyasi ideolojik zaferinin yanında, parti potansiyelinin tali de olsa, partiden ayrı kalmasına neden olurken, siyasi ideolojik olarak, partiye karşı şer cephelinin (oportünizmin-

revizyonizmin) saldırıları da önemli etken olmuştur. Bu kesimin, sağduyudan hareketi, proletarya hareketini, devrimimizin gelişmesi gibi bir rol oynayacağı gibi, bugünkü ön yargısı bunun tersi yönde rol oynamaktadır. Bu tutum kaçınılmaz olarak, yokluklarını hızlandırır yoldur. Bu orta yol, bugün partimiz hakkındaki saldırılarda birincil olmasa da önemli etken durumundadır. Saygı sorunu ise, bugün karşı-devrime karşı, devrim safında (şu veya bu biçimde) yumruğu havada olan herkes saygıya değerdir. Bu durum, komünistleri ve önderliğinde savaşanlara saygıyı ayırt etmemizi engellemez, bizim tutumumuz budur.

"Birlik" çağrınızdaki tutumunuza gelince. Aktarmalarınızı biz de aktaralım: "Çağrılarını bile hiçbir zaman resmi olarak partimize ulaştırmadılar. Yayın organlarında yayınlanan bu çağrılar ancak tesadüfen aylar sonra elimize ulaşıyordu." Arkadaşlar, biz burada gerçeği ifade ettik. Bu gerçeği ifade ederken eksik ifade ettik. Bu bir eksiklik. "SB" imzalı bir belge, kırsal alandaki bir elemanın aracılığıyla yoldaşlarımıza ulaşmıştır. Ancak bu belge, yetkili organlara ulaşmadan tek nüsha olduğu iddia edilmiş ve aynı elemanın tarafından geri istenmiş ve geri iade edilmiştir. Bu elemanın samimiyeti bu durum böyle olduğunu ifade etmeye yeterlidir.

"Ne olduğu belli olmayan resmi kanallarla yetkili organlara ulaştırılmayan... 'birlik' çağrılarının, bizim açımızdan dikkate alınır yanı yoktur". Arkadaşlar, burada samimi olmayan ve bundan ötürü de gayri-ciddiliğini ifade etmemiz subjektif değil, objektif olduğu bugün de kanıtlanmıştır. Ancak, "birlik çağrılarının, bizim açımızdan dikkate alınır yanı yoktur" tespitiniz sosyal ve siyasal sorunlara genel yaklaşımımızla çelişen bir durumdur. Zira, dikkate alınıp alınmaması

sorunu bir ölçüde proletarya (genel olarak devrimci güçler) ve halkla ilgili olarak, karşı-devrim açısından ne tür tasarrufları sağlayacağı temelinde dikkate alınmak durumundadır. Zira samimi olmayan "birlik"çi tutarsızlığı ortaya çıkarmak, bunun samimiliğine inanan, bundan etkilenen yoldaşlar olduğu kadar, kararsız "birlik"çi görünen unsurların üzerinde de yarattığı olumsuz etkiyi, bizzat pratikte ispatlanan "birlik" tavrınızı, daha erken ortaya çıkaracaktı. Bu durum, kamuoyunda yarattığınız yargıyı (bugün tavrınızla yıkılmış olduğunuz) daha erken yıkılmış olacaktı. Bundan dolayıdır ki, "ne olduğu belli olmayan 'birlik' çağrınız resmi yollarla" ulaştırılmasa da, bizim onu ciddiye almadığımız için, ciddiye almamak gibi bir tavrımız olmalıydı. Ciddiye alarak ne olduğu belli olmayan ciddiye almadığımız "birlik" önerinize "şu anda da sürdürdüğümüz" şu andaki tutumumuzu "birlik" perspektifimizi, size, kamuoyu önünde sunmadık. Geline aşamada, yaklaşımınızın olumsuzluğuna rağmen, bugünkü aşamada da, samimi olarak ortaya koyduğumuz, kıstaslar temelinde bir kez daha örgütsel birlik tavrımızı yineliyoruz.

Ve sizlere, birlik çağrımızın bir "manevra" olmadığını, tutarlı ilkel olduğunu!

Sizlere, "Birlik çağrımızın ciddi esamimi" olduğunu!

Sizlere, "Birlik çağrımızın" "ön yargılarınıza" saldırı olduğunu, ağduyunuza ancak savunulabileceğini!

Sizlere, "Samimi" olarak ilmiş bir adım olduğunu!

Sizlere, Ortaya gerçekte çıkarılacak "hatalardan" arınmaktan korkmamak gibi erden sahip olduğumuzu yineliyor'e işte meydan diyoruz! □

Devrimci Enternasyonalist Hareket'e Marksist-Leninist Bakış

Cevdet YILMAZ

1 ÖLÜM

Enternasyonal faaliyetimizin yönünü ve buna bağlı olarak DEH kaısındaki tutumumuzu saptama için, DEH'in yapısını, faaliyetleri ve 84 deklarasyonu belgeni değerlendirmek ML'ler için kaçınılmaz bir görevdir. Bu yazı ayrıntıya girmeden ana hatlarıyla konu ile ilgili düşüncelerimi belirteceğim.

Proletarya enternasyonal örgütlenme DEH şu andaki en nitelikli örgütlenme olduğunu, yapısal özelliği ideolojik mücadelede olanakları varlığından

dolayı, bu örgütlenme içindeki ML parti ve gruplarla saf tutarak ve bu örgütlenmeyi zemin alarak, dünya proletarya hareketinin asıl ihtiyaç duyduğu, daha yüksek enternasyonal örgütlenmelerin yaratılabileceğini belirledi.

Konferans, deklarasyon belgesi hakkındaki görüşlerimizi bildirilerek, üyelik başvurusunda bulunmayı kararlaştırdı.

Deklarasyon hakkındaki kısa karar şudur:

"DEH'in 1984 deklarasyonunda hakim olan görüşler revizyonisttir. Deklarasyondaki bu revizyonist görüşler-başlıca olarak - şunlardır.

*Terimin ne anlamda kullanıldığı belirsiz bırakılarak, emperyalizmde 'integre' olmuş sistem olarak sözedilmesi.

*Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, milli burjuvazinin Halkın Birleşik Cephesi içindeki yerinin taktik bir sorun olarak görülmesi.

*Proleter dünya devriminin güçlerini sayarken ulusal burjuvaziler önderliğinde gelişen hareketlerin müttefik güçler olduğunun inkar edilmesi.

*Metropollerde proletarya partisinin sosyal tabanının, proletaryanın alt-yoksul kesimine, azınlıklardan ve yabancı göçmenlerden işçilere indirgenme-

si, bir bütün olara sanayi proletaryasının, proletarya partilerinin sosyal tabanı olduğunun reddedilmesi.

Emperyalizm ve yarı-sömürge ülkeler ilişkisi ve ilişkilerin sosyo-ekonomik yapıda yol açtığı değişmelerin değerlendirilmesindeki muğlaklık.

*Dünyadaki başlıca gelişmeler belirlenirken, bu gelişmelerden emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişmenin baş çelişme olduğunun belirlenmemesi.

*Ezilen halklar-uluslar ile emperyalizm arasındaki gelişmelerden söz edilirken, 'emperyalizmle ezilen halklar' arasındaki çelişme daha çok vurgulanacağı yerde, 'emperyalizm ile uluslar' çelişmesinin, üç dünyacı çağrışımlar yapacak biçimde öne çıkarılması.

*Stalin'e yönelik bazı haksız eleştiriler."

Bunlar deklarasyon belgesinde ilk göze çarpan yanlışlıklardır. Belge bir bütün olarak incelendiğinde daha başka yanlış görüşlerin de yer aldığı ortaya çıkmaktadır.

Şimdi belgedeki sıra düzenini izleyerek, hem konferans kararında geçen hem de öteki yanlışlıklara, daha açık değinelim.

Hepsininde ortak kaynağı deklarasyon belgesinde doğru olarak belirlendiği gibi "kapitalist üretim biçimi" olan "dünya emperyalist sisteminin başlıca çelişkileri"; "çeşitli emperyalist güçler arasındaki... ve emperyalizmle ezilen halklar ve uluslar arasındaki... ve (yalnızca) emperyalist ülkelerde değil, (aynı zamanda emperyalist olmayan kapitalist ülkelerdeki) proletarya ile burjuvazi arasındaki" çelişkilerdir.

Yalnız bu gelişmeler, hem halihazır durumda farklı derinliktedirler, hem de derinleşme se-

yirleri farklı hızdadır. Hepsinin de "hızlı şiddetlendiği" görüşü, hem bu farklılığı, hem de emperyalist-Kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin bir devrimci durum yaratması olmanın veya yaratmak üzere olmanın gerisinde, önemli ölçüde dingin ve yüzlek olduğunu örter.

Bugün dünyamızdaki en önemli ve yaygın çatışmalar, ezilen halkların ve sömürge, ezilen bağımlı uluslarda ulusların emperyalizmle çatışmalarıdır. Bu dünyamızdaki baş çelişkinin, sınıf mücadelesi alanında kendisini dışı vurumudur.

Bunun dışında: emperyalist hükümetlerin taktiklerine ve öteki zorlayıcı koşullara göre, daha hızlı bir değişkenlik gösteren "emperyalistler arası çelişme" de genel olarak derin bir tonda seyretmektedir. Fakat (deklarasyon belgesinin bıraktığı izlenimin aksine) emperyalist savaş an meselesi, veya çok yakın bir tehlike olarak görülemez.

Bu, her şeyden önce, asıl niteliği savaş kışkırtıcılığı olan ve muhtemel bir savaşın asli taraflarından biri olacağı şüphesiz olan sosyal emperyalizmin (kendi özniyeti rölatif barışı korumak olmamakla birlikte) emperyalist dalaş ve rekabet alanında, eski cüretkar ve atak saldırma taktiğini, (bu biçimdeki rekabetin gittikçe aleyhine gelişme göstermesi sonucu) değiştirmek zorunda kalmasının; rölatif barışı tehdit eden emperyalist sabotaj tehlikesini ister istemez arttığı günümüzde, nesnel duruma karşılık abartılı kalmaktadır. (Dipnot-1)

Emperyalist savaş bakımından günümüzün asıl özelliği, emperyalistler bakımından bir savaş ihtiyacının kendini dayatmış olmasına karşılık, bu ihtiyacı yakıcı bir biçimde duyan tarafların birbirlerine üstünlük sağlamak imkanına, henüz ka-

vuşmuş olmamalarıdır. (Dipnot-2)

Şimdiden tahmin edilmesi mümkün olmayan bir takım koşullar yan yana gelirler ve yakın bir zamanda emperyalist bir savaş çıkabilir. Dünya siyasal ortamının hızlı değişkenliğine göre buna ihtimal verilmemelidir. Ama bugünden elimizde olan verilere göre emperyalistlerin birbirlerine üstünlük sağlamaları ve böylece bir savaşı göze al beş-on yıl içinde olanaklı görülmemektedir.

Öte yandan:

Deklarasyon belgesinde, komünistlerin emperyalist savaşın "en kararlı hasımları" oldukları ve görevlerinde "insanlık tarihinde işlenmiş en büyük cinayet olacak olan bir üçüncü dünya savaşına karşı mücadele seferber etme" (K) olduğu, doğru olarak belirtilmekle beraber devrimlerin, emperyalist savaş bakımından sonucu eksik konulmaktadır.

"Devrimci savaş bu cinayeti engelleyebilir" demek (abç) devrimci savaşların etkisini "engellemeye" indirmek için asıl etkilerini "emperyalizmi cıttadan kaldırmak suretiyle emperyalist savaş ortadan kalırmak" olduğunu göz ardı etmek demektir.

Devrimci savaşlar, zafer kazandıkları her ülkede, dünya sahnesine, aynı zamana savaş aleyhtarı bir güç olarak çıkarlar ve savaşların engellenmesine, ertelenmesine katkıda bulunurlar. Fakat aynı zamanda zafer kazanmış bir devrim emperyalist savaş alar olmaktan kurtarılmış bir dünya bölgesi-ülkesi yaratır ve bu anlamda da kendi biriminde savaşı ortadan kaldırmış olur. (Dipnot-3)

Ancak kuşku emperyalist savaş ortamının savaşların kesin biçimde ortadan kalkması; devrimin bir şekilde değil, bir bütün olarak gerçekleşmesinde za-

fer kazanmasına veya en azından bu zaferin arifesinde bulunmasına bağlıdır.

"Ya devrimler savaşı önler ya da savaşlar devrime yol açar" ifadesindeki "önler" sözcüğünün doğru kavranışı budur.

Deklarasyonun "dünyada durum" bölümünde dikkat çekmek istediğimiz bir diğer nokta, emperyalist dünya sisteminde "integre" olmuş bir sistem olarak sözedilmesidir. Belgenin bütünündeki içerikten bunun Kautskyci veya günümüzde emperyalist savaş ihmal dışı gören akımların ileri sürdükleri "integrasyon" görüşünden farklı olduğu anlaşılacakla birlikte, böyle belgelerde, belirli anlayışları ifade eden kavramları yerinde ne kastedildiği açık olacak biçimde kullanma zorunluluğu vardır.

Deklarasyon belgesine bir eleştiri olarak değil, ancak, bir KP ve devrimci grupta kullanılmaya devam edilen "esas akım" kavramı konusunda da görüşlerimizi ifade etmenin yeridir.

Dünyamızda "savaş mı esas akım, devrim mi?" gibi bir ikilemkurmak moda oldu. Biz bunu bir çok bakımdan, dünya gelişmelerinin çarpıtılmasına, yanlış ele alınmasına ve sonuçta sınıf işbirliğine varan pratiklere yolaçabilecek revizyonist açılımı bir teori olarak reddediyoruz.

Lenin, Stalin ve Mao Zedung 1. ve 2. dünya savaşları dönemlerini yaşadılar. Bu savaşlar öncesinde savaş tehlikesinden, kışkırtıcılığın "savaş etmenleri"nin arttığından veya somut duruma göre bir emperyalist savaşın muhtemel olup olmamasından söz ettiler. Ama hiç birisi bu içerikte bir ikileme başvurmazlar. Kuşkusuz kendimizi onların kullandığı kavramlarla veya tutucu dogmatikler gibi, sözcükleriyle sınırlama-

malıyız. Ama kullanmamaları bu ikilem içeriğinde dile gelen görüşleri revizyonist olarak eleştirmelerinden ileri geliyordu. Çünkü, "devrim mi esas akım, savaş mı?" ikileminin proletaryanın önüne yanlış görevler koyma ve Kautskyci pozisyonlara sürükleme tehlikesi vardır.

Dünya alanına yayılan çatışmaların en çok yoğun olduğu alanlara bakarak, bunların devrim hareketleri mi yoksa emperyalist dalaşımın yol açtığı çatışmalar mı olduğu belirlenebilir. Bu anlamda emperyalistler arası çatışmaların yoğunluğunu belirtmek için "savaş esas akım" denilebilir. Ancak bu kavram, genellikle böyle bir somutluğu ifade etmek için değil, sınıf işbirliğine varan, başka politikalarla tamamlanarak sunulmaktadır.

Bunu en belirgin olarak Kuruşçevcilikte görüyoruz. "Soğuksavaş" döneminde, emperyalist savaşa, savaş tehlikesine karşı tutum "barış içinde biradarda yaşama", "emperyalist sistemle yarışma", "barışı geçiş" vb. politikalarına temel oldu. Ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalizmi kızdıran, bunalımlarını derinleştirerek savaş tehlikesini arttıran, bu nedenle vazgeçilmesi gereken hareketler olarak görüldü. Emperyalist savaş karşısında stratejik ve taktik görevler birbirine karıştırıldı ve taktik görev strateji düzeyine yükseltildi. Ya da "savaşın) esas akım" olduğu durumlar için, aralarındaki sınıf ilişkileri gözönüne alınmaksızın "barışı savunan bütün güçlerin ortak barış cephesi" politikası savunuldu. (Dipnot-4)

Görüşümüze göre: Devrimler dünya ortamında gelişir. Bu, rölatif barış veya emperyalist savaş ortamı olabilir. Dolayısıyla devrim hareketi içinde gelişmekte olduğu nesnel duruma göre taktik değişiklikleri yap-

mak, yeni görevler üstlenmek, daha önce tali olanın üzerinde yoğunlaşmak zorunda kalabilir. Fakat her iki belirli ortamda da, tutumun devrime tabi ve ona hizmet etmesi zorunludur. Ve bundan dolayı da devrim stratejik amaç olarak kalır.

Emperyalist savaş tehlikesinin ciddi biçimde belirttiği dönemlerde barışı korumak amacıyla, emperyalist savaş aleyhtarı hareketlere girişmek, bu alandaki mücadelede yoğunlaşmak gerekir. Bu anlamda barışı savunmaya yönelik eylemler, öteki sınıf mücadelesi görevine göre taktik düzeyinde "esas" olabilir-olması da gerekir. Fakat bu taktik de devrimin başarısına göre ayarlandığı için, tabi olduğu stratejiye göre esas olmaz.

Savaş aleyhtarı hareketler, emperyalist savaş engelleme taktiğidir. Stratejik olan ise emperyalizmi birbütün olarak ortadan kaldırmaktır. Bu ise devrim demektir.

Strateji ile taktik ayrı düzeylerdir. Bir strateji ancak başka bir stratejiye göre, bir taktik ancak başka bir taktiğe göre "esas" ya da "tali" olabilir. "Savaş mı esas akım, devrim mi?" ikilemi, proletarya hareketinin stratejik göreviyle (emperyalizmi ortadan kaldırma, eşittir devrim) emperyalist savaşa karşı taktiği (emperyalist savaş engelleme, erteleme...) arasında, her ikisi aynı düzeylerdeymiş gibi, ikisi de taktik, ya da ikisi de stratejikmiş gibi, eşitlik önkabülünden hareket etmektedir.

Bu, taktiği strateji düzeyine yükseltmektedir. Ya da stratejiyi taktik düzeyine indirmek.

Ama basit bir teorik hata ve karışıklık değildir.

Çünkü barışı koruma taktiğini strateji düzeyine yükseltmek demek, emperyalist savaş tehlikesinin ciddi biçimde belirttiği koşullarda, barışı korumak için

(barışı koruma strateji düzeyinde ele alındığı için) gerekirse, devrim hareketini durdurmak demektir. Çünkü devrimler, barışı savunan bütün güçlerin ortak cephesini (Örneğin, Türkiye Proletaryasının savaşa karşı olması halinde, Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları sınıfıyla veya Fransız proletaryasının Fransız tekelci burjuvazisiyle...) engeller. Ve öte yandan, devrimler daha geniş bir pazar sıkıntısıyla, dolayısıyla ekonomik ve siyasi krizle karşı karşıya bırakarak, emperyalizmin bunalımını derinleştirir ve savaşın kaynağını besler.

Bu ikilem bu sonuca çıkar. Bu ise halis Kruşçevciliktir. Bu politikayı izlemek demek, 2. Enternasyonal partilerinin 1. Emperyalist savaş sırasında izlediği politikayı, bir üçüncü dünya savaşı için önermek, sınıf işbirliğini savunmak ve burjuvaziyi savunmaya geçmek demektir.

Dünyamızdaki başlıca gelişmeler bunların birbirleriyle ilişkileri konusundaki yanlış anlayışlar da aynı kapıya çıkarlar.

Şu nedenle ki:

"Belirli bir gelişmeler dizisi içinde baş gelişme olanı, bu anlamda esas halkayı kavramak, onun çözümü için yoğunlaşmak ve diğer gelişmelerin çözümünü baş gelişkinin çözümüne tabi kılmak..." diye genel bir anlayış vardır. Doğru algılandığında yanlışa yol açmamakla birlikte kalıpsal ve lafz olarak anlaşıldığında proletarya hareketini emperyalist tekelci burjuvazinin aleti durumuna getirmektedir. Çünkü:

Aynı sosyal ve iktisadi koşulların ürünü olan başlıca gelişmelerin kombinezonunda, bu gelişmeler alanında hareket eden siyasi güçler, baş ve tali olan gelişmeleri belirlemek zorundadırlar. Mücadele de yoğunluk derecesi buna göre saptanır. Ancak dünyamızdaki baş-

lıca gelişmeler sözkonusu olduğunda, bu noktanın gözden çıkarılmaması gerekiyor. Emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasında ve emperyalist kapitalist ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasında, bu her iki gelişmede, gelişmenin bir kutbunda dünya devriminin belirli güçleri yer alırken, diğer kutbunda karşı devrimin belirli güçleri yer alırlar. Ama emperyalistler arası gelişmede, her iki kupta da dünya devriminin düşmanları, karşı devrim kampının belirli güçleri yer alır. Şimdi emperyalistler arası gelişme baş gelişme olduğu bir dönemde, bu gelişme baş gelişmedir diye dünya proleter hareketinin güçleri, bu gelişmenin çözümünü esas alıp, diğer gelişmenin çözümünü (kendileri ile burjuvazinin çeşitli güçleri arasındaki gelişmelerin çözümünü) buna tabi kılabilirler mi? Bu gelişmenin "çözümü için" karşıya almak ve savaşmak zorunda oldukları egemen sınıflarına karşı, devrim hareketini bir an olsun bile durdurabilir mi? Bu doğrudan doğruya, egemen sınıfların yanına geçmek ve savaşın taraflarından birine destek olmak demek olmaz mı? Gerçekte bu gelişmenin, emperyalistler arası gelişmenin baş gelişki olduğu durumlarda, proletarya hareketinin taktik politikası değişik ve proletarya kendisiyle dünya karşı-devriminin çeşitli güçleri arasındaki asil mücadelesini, barışı korumaya tabi kılmaz. Çünkü stratejik mücadele, emperyalizmin güçleri ile devrimin güçleri arasında, doğrudan doğruya devrimi hedefleyen mücadeledir. Emperyalistler arası gelişme ise ancak taktik görevler gündeme getirir ve devrim mücadelesi ile ilişkisi, diğer ikisinin doğrudan doğruya olmasına karşılık, dolaylıdır. Çünkü emperyalist savaşını engellemekle veya ertelemekle

devrime hizmet edilmiş olur, ama devrim başarılmış olmaz. O, hala bir görev olarak ortada kalır.

ML'ler 1. Dünya savaşı sırasında 2. Enternasyonalin politikasını "ihanel" olarak değerlendirirler. 2. dünya savaşı için de Fransız KP'nin Fransız tekelci burjuvazisine karşı benimsediği tutum tartışılır ve bütün bu tarihsel olaylar içinde ML politikasının emperyalist savaşa karşı mücadeleyi, egemen sınıflara karşı devrim mücadelesi ile birleştirmek olduğu savunulur. En açık ve örnek pratik Ekim Devrimi sırasında Bolşeviklerin pratiğidir. Lenin ve Stalin Ekim Devrimini yaratan özel tarihsel koşullardan söz ederken, emperyalist savaş ve bu savaşa karşı Bolşevik politikayı özellikle vurgular. Bu politikaya bağlı olmayan hiç bir KP, emperyalist savaşlardan devrim için yararlanamaz ve onların pratiğinde savaşlar devrime yol açmaz.

"Ezilen haklar emperyalizm gelişmesi" 3. Dünya revizyonizminin tarih süzgecinden geçirerek "emperyalizm ve ezilen uluslar" gelişmesi biçimini aldı. 3. dünyacı revizyonizm görüşünün temelinde yarı-sömürgelerin burjuvazisini halk saflarında saymak vardır. Ve aynı zamanda bu burjuvazinin komprador niteliğini işbirlikçi uşak niteliğini inkar vardır.

"Emperyalizm ve ezilen uluslar" gelişmesi sömürge ezilen bağımlı uluslar için geçerlidir. Bununla birlikte bu gelişmenin yeri, varlık ölçüsü, "emperyalizm ve ezilen halklar" gelişmesine göre tali ve sınırlıdır. Bu nedenle formülasyon emperyalizm-ezilen uluslar gelişmesinin yerini buna göre içermeli, öte yandan "emperyalizm ve ezilen uluslar" gelişmesi sömürge ve ezilen bağımlı uluslar için söz edildiği belli olan belli bir somutluk içinde kullanılmalıdır.

2. BÖLÜM

"PROLETER DÜNYA DEVRİMİNİN İKİ BİLEŞEN ÖĞESİ" başlığı altında ileri sürülen görüşler hakkında:

En başta proleter dünya devriminin güçlerinin belirlenmesindeki Troçkist yaklaşımdan dolayı eleştirmek gerekir.

"Proleter Dünya Devriminin esas olarak iki akımdan oluştuğu-emperyalist kalelerde proletarya ve müttefikleri tarafından savaşımlı verilen proleter sosyalist devrim ile emperyalizmin boyunduruğu altındaki uluslar ve halklar tarafından savaşımlı verilen ulusal kurtuluş ve yeni demokratik devrim..."

Buradaki ifade, başka müttefik-yedek güçlerin olduğuna açık kapı bırakıyor. Çünkü, belirli bir güçler toplamında "esas" bir ayrıştırmadır ve bu durumda "esas güçlerin" dışında kalan "tali" (yedek) güçlerin de var olduklarını dolaylı olarak içerir. (Dipnot-1)

Fakat, kimlerdir bu tali-yedek güçler? Belgede bunlar belli değildir.

Gerçekte, proletaryanın önderliğindeki devrim hareketleri (a) proleter sosyalist ve (b) yeni demokratik ve ulusal kurtuluş hareketleri dışında, ulusal burjuva (Kürdistan, Filistin, Kamboçya'daki Prens Nordom Sihanuk'un hareketi gibi...) ve küçük burjuva (örneğin: Nikaragua devrimi, Kolombiya ve El Salvador'daki önderlikler vs...) sınıflarının devrim hareketleri de istisnalar dışında emperyalizmi-zayıflatan ve dolayısıyla Proleter Dünya Devrimine katkıda bulunan hareketlerdir. Bundan dolayı, esas güçlerin dışında bunlar yedek güçler olarak sınıflanmalıdır.

Bu hareketlerin taşıdığı devrimci imkanların küçümsenme-

si, hatalı bir görüş olarak Roza Lüksemburg'da ve oportünist bir çizgi olarak Troçkizmi bu noktada da eleştirmişlerdir. (Dipnot-2)

2.

Deklerasyon, Proleter Dünya Devriminin güçlerini ve bunlar arasındaki ilişkileri tahlil ettiği bu bölümde, troçkist "tek ülkede sosyalizm olanaksızlığı" ve "dünya devrimi" görüşlerinin eleştirisini de kapsamalıydı.

Eski sosyalist ülkelerin hemen hepsinin tek tek yeniden kapitalist, emperyalist ülkeler haline gelmesinde yansıyan, Ekim devrimi ile yükselişe geçen devrimci dalganın geri çekilişi Troçkizmi canlandırmıştır. Aslında dünya devriminin ilerlemesine ve zaferine ilişkin ML teorisinin ortaya koyduğu diyalektik-zorunlu gelişme seyrinin bir kanıtını sunmakta olan durumun tahlilindeki Troçkist çarpıtmalar çürütülmelidir. Bu konuda en temel ML iddialar şunlar olmalıdır:

A. Bu geri dönüşler, eski sosyalist ülkelerin devlet kapitalizmine dönüşümleri tek tek ülkelerde devrimin olanaksızlığından ileri gelememektedir. Çünkü her şeyden önce geri dönüşün'den söz ettiğimiz devrim, bir tek ülkede yalnız kalmış bir devrim değildir. Kapitalizmin restorasyonundan önce, ilk proletarya devrimin yalnızlığı ortadan kalkmıştı, ve artık bir sosyalist kamp vardı.

Devrim bir tek ülkede siyasi iktidarı ele geçirdikten sonra, öylece tek ülkede sosyalizm olarak kalsa, sosyalizmin inşasında ilerleyemezse ve bu yalnızlığı sürerken kapitalizme dönüşmüş olsaydı, belki bu, Troçkist teoriyi bir ölçüde tartışmaya değer kılardı. Ama ölümünden önce Troçki'nin görmek bahtsızlığına uğramadığı bir şey oldu: Onun ha bugün, ha yarın kapitalizme döneceği adeta umut

ettiği SB, sosyalizmin inşasında önemli aşamalar kaydederken, daha bir çok ülkede de devrimler zaferler kazandı.

Durumun bu temel özelliği Troçkizmi oportünist bir teori olarak, daha kuvvetle mahkurn edip dışlamaktadır. (Dipnot. 3)

B- Leninist eşitsiz gelişme yasası, günümüzde daha belirgin bir biçimde hüküm sürmektedir. Ve proleter dünya devrimi dalgasının, ikinci yükselme dalgasını işaretlerini sunan günümüz koşullarında devrimler gene tek tek ülkelerde veya 'Doğu Avrupa'da olduğu gibi, uygun tarihsel koşulların yanyana gelmesi sonucu bir kaç ülkede birden, ama her halükarda emperyalist zinciri en zayıf halkalarından kopara kopara ilerleyecektir.

C- Kapitalist emperyalist ülkelerde proleter sosyalist devrimler ile yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde yeni demokratik ve ulusal kurtuluş devrimlerinin arasındaki ilişki konusu sonda, deklarasyon belgesindeki şu belirleme doğrudur:

a- *"Batı bloğuna bağlı ülkelerde (...) Emperyalist iktidarın bu ülkelerdeki göreceli istikrarını yansıtan devrimci olmayan durumdur."* (abc)

b- *"(Buna karşılık) ... ezilen halkların ve ulusların mücadlesi, dünya devrimci mücadelesinin fırtına merkezlerini oluşturmaktadır."*

Ve yine deklarasyon belgesi hakkında olarak bu konudaki öteki Troçkist ve sosyal şöven görüşleri eleştirmektedir ve "gelişmiş ülkelerde devrimci durumların ortaya çıkma ihtimalini gözardı" etmemek gerektiğini söylemektedir. Ancak, böyle bir ihtimalin yadsınmadığı ve bu yukardaki iki olgu (a ve b şıklarındaki iki olgu) tarafından da doğrulanmış Proleter Dünya Devriminin genel ve muhtemel seyri nedir? Bu, devrimin önce fırtına mer-

kezlerinde başarıya ulaşacağı ve bunun emperyalist kapitalist ülkelerdeki devrimci durumu doğrudan değiştirerek, proleter sosyalist devrimlerin gelişmesini ihteği değil midir?

Kuşkusuz bu, "(emperyalist kapitalist ülkelerde) devrimci durumların, ulusal kurtuluş mücadelesinin ve yeni demokratik devrimlerin ilerlemesinin doğrudan sonucu olarak **ancak** (abç) ortaya çıkabileceği" görüşü, emperyalist kapitalist ülkelerin birinde veya bir kaçında daha önceden dünya durumunda ki beklenmedik köklü değişmeler sonucu olarak belki de hepsinde ortaya çıkabileceği ihtimalini yadsımak demek değildir. Ama bugünkü durum ve gelişme seyri nedir?

Deklerasyon belgesindeki şu belirlemeye dayanalım:

"Bir dizi emperyalist devletteki refah, istikrar "demokrasi-nin" bedelli ezilen ülkelerdeki kitlelerin yoğunlaşan sömürsü ve sefaleti ile karşılanıp ödenmiştir."

Bu "refah ve istikrar" kaynağının daralması ve kurumması nasıl bir sonuç verir?

Emperyalist kapitalist ülkelerde devrimci olmayan durumun özellikleri olan bu refah, istikrar ve demokrasi hakkında başka Marksist tahliller de vardır:

"Sömürge ülkelerin sömürülmesinden elde edilen dev karları ceplerine indiren burjuvalar, sanayi işçilerine önemli ödünler vermişler ve işçi önderlerinden bir çoğunu satın almışlardı. Bunun sonucunda, emperyalizmin anavatanı olan ülkelerin proleteriyasını sömürge ülkelerin işçilerinden ve köylülerinden ayıran uçurumun yanı sıra emperyalizmin anavatanı olan ülkelerin proleteriyası da bölünmüş ve burjuva ideolojisiyle büyük ölçüde zehirlenmişti. Emperyalizmin bu ülkelerdeki etkisi iç gelişme-

lerin hafiflemesi ve böylece sınıf güçleri dengesinin burjuvazi yararına değişmesi sonucunu doğurmuştu."

Bir çok yazısında açıkça görüldüğü gibi Lenin bu kanıdadır:

"Toplumsal devrimi ancak tüm toplumu besleyen proleter sınıf gerçekleştirebilir. Ne var ki sömürge siyaseti sonucunda Avrupa proleteriyası kısmen tüm toplumun kendi emeğiyle değil de, sömürge ülkelerdeki köleleştirilmiş yerli halkın emeğiyle beslendiği bir durumda bulunmaktadır... Bu durum bazı ülkelerdeki proleteryanın sömürgeci şövenizmle zehirlenmesinin maddi ve iktisadi temelini oluşturmaktadır." (Lenin) (Dipnot-4)

Ulusal sorun açısından ezen ve ezilen ulusların işçilerinin gerçek durumu aynı mıdır? Hayır değildir.

1. İktisadi bakımdan, aradaki fark, ezen ulusların işçi sınıfının bazı kesimlerinin, bu ulusların burjuvazisinin ezilen ulusların işçilerinin fazladan sömürerek elde ettiği aşırı karlardan kırıntılar almalarıdır. Ayrıca, iktisadi istatistikler, burada işçilerin ezilen uluslardakine oranla daha büyük bir yüzdesinin "ustabaşları haline geldiğini, işçi aristokrasisine yükseldiğini göstermektedir" (...)

G.Thomson Lenin'den aktarmasını sürdürüyor. Lenin devamında siyasi ve ideolojik bakımdan farklılıkları belirtiyor. Siyasi bakımdan, ezen ülkelerin işçilerinin "siyasi hayatın bir alanında ayrıcalıklı bir durumda" bulduklarını; ideolojik bakımdan ise, "ezen ulusların işçilerinden nefret etmeyi ve onları aşağılamayı" öğrendiklerini belirtiyor.

Thomson, şu sonuca varıyor:

"Dolayısıyla emperyalist ülkelerde en devrimci sınıf olan proleteryanın bile devrimci olmaktan uzaklaşabileceğini görüyoruz."

Fakat buradaki tartışmamız için asıl önemli olan sözleri şunlar:

"...günümüzde Batı'daki durum değişmeye başlamaktadır. Bu ülkelerdeki işçilerin nispeten yüksek yaşama düzeyi, sömürge ülkelerin sömürülmesi temelinde elde edildiğine göre, bu temelin çökmesi sonucunda işçiler reformcu hayalleri terketmeye zorlanacak ve böylece devrimci bilinçlerini yeniden kazanacaklardır."

Bütün bunlardan hareketle söylenmesi mümkün olan şey şudur:

Ulusal kurtuluş ve yeni demokratik devrimleri zafere ulaştıkları her adımda, emperyalizmin iktisadi siyasi (ve kültürel ve öteki bakımlardan) krizini artırıyorlar. Emperyalistler dış sömürü kaynakları daraldıkça iç kaynaklara yüklenmektedirler. Çünkü hiç olmazsa aynı yoğunlukta bir kar düzeyi tutturmak için başkaca kaynakları yoktur. Bu demek oluyor ki, emperyalist ülkelerde proleterya ve öteki halk kesimlerinin uğruna suskun buldukları refah ellerinden alınacaktır. Kitlelerin maddi hayatlarındaki bu değişimin bilinçlerini ve pratiklerini etkilememesi düşünülebilir mi?

İşte bundan dolayı emperyalist kapitalist ülkelerdeki devrimi durumların doğması ve devrimler için- istisnai gelişmeler dışta tutularak- denilebilir ki, bunlar günümüzde yarı-sömürge ve sömürge devrimlerine bağımlı bir gelişme seyri göstermektedirler ve göstereceklerdir.

Fakat bir de üretici güçlerdeki gelişmelerin ortaya çıkardığı nihai bir krizin başlangıçları vardır.

Üretimin gittikçe daha fazla oranda otomatize edilmesi, robot teknolojisi ve öteki elektronik aygıtların üretime sokulması emperyalist kapitalist ülkelerde, işçilerin kitleler halinde sokağa

atılmaları sonucunu vermektedir. İşsizlik kronik birhal almıştır ve artmaktadır.

Kapitalist metaların ülke içinde-iç pazardaki başlıca tüketicisi olan proleteryanın, gittikçe daha fazla sayıda sokağa atılması başka bir yönden emperyalist krizin tayin edici nitelikte olması kaçınılmaz bir son krizin kaynağı olarak gelişmektedir.

Otomasyon ve öteki teknik araçlarla artırılmış üretim, böylece iç pazara sürülmüş metalar yığını, fakat öte yandan sokağa atıldığı için ücret alamayan ve bunun sonucu olarak kapitalistmetaların alıcısı olamayan geniş tüketici proleter kitleleri... Yeniden, ancak bir devrimle ortadan kaldırılabilecek pazar kapasitesi ile üretim düzeyi arasındaki dengesizlik...

Engels, üretimin makineleşmesinin etkileri ve kapitalizmin bunalımlarının kaynağı hakkında, şunları söylemektedir:

"Büyük sanayideki makineleşmenin sonsuz yetkinleşme anıklığına, tekbaşına alınmış her sanayici kapitalist için onu yıkım tehdidi altında kendi makineli üretimi gittikçe daha da yetkinleştirmeye zorlayarak, buyurucu bir yasa durumuna dönüştüren şey üretimdeki toplumsal anarşinin itici gücüdür. Ama makineleri yetkinleştirmek insan emeğini gereksiz kılmak anlamına gelir. Eğer makinelerin kullanılması ve çoğalması, milyonlarca el işçisinin az sayıda bir makina işçisi tarafından işinden edilmesi anlamına gelirse makina üretiminin iyileştirilmesi de gitgide artan sayıda makina işçisinin işinden edilmesi..." anlamına gelir. Böylece "...bütün dünyada tüketici avına çıkan büyük sanayi, kendi evinde yığınların tüketimini bir açlık tabanı ile sınırlandırır ve bu yoldan kendi öz iç pazarının kuyusunu kazar." (abç)

"Modern makineli üreti-

min, en ileri dereceye götürülmüş yetkinleşme anıklığının, toplumdaki anarşisi etkisiyle tek başına alınmış sanayici kapitalist için, onun makineli üretimini durmadan iyileştirmeye, üretim gücünü durmadan arttırmaya zorlayarak, nasıl buyurucu bir yasa durumuna dönüştüğünü gördük (...) karşı basınç tüketim, çıkar büyük sanayi ürünleri için paçzarlar tarafından oluşturulur. Ama pazarların gerek genişliğine, gerek derinliğine yayılma olanağı, ilkin etkisi çok daha az etkili olan başka yasalar tarafından yönetilir. Pazarların genişlemesi üretimin genişlemesi ile birlikte gidemez. Çarpışma kaçınılmaz olur ve bu çarpışma kapitalist üretim biçiminin kendini parçalamadığı sürece bir çözüm yaratamayacağı için, devirli duruma gelir..." (Engels Anti Dühring)

Engels'in bu satırları yazdığı tarihten günümüze kadar yüz yıldan fazla bir zaman geçti. Kapitalizm anarşik biçimde artan ve makinalaşmanın artmasıyla katlanan üretimine denk düşmeyen pazar kapasitesini geniş dünya alanı üzerinde yeni manevralarla yaratmayı başardı.

Ama şimdi durum değişmiş bulunuyor ve durumun temel özelliği, kapitalizmin geçmişteki manevra olanaklarını giderek yitirmeye yüz tutmasıdır. Çünkü, yarı-sömürge ve sömürge devrimleri dış pazarı, üretici güçlerdeki gelişme ve sermayedeki olağanüstü yoğunlaşma ise iç pazarı elinden almaktadır ve bu olay üretimin tarihte görülmedik boyutta genişlediği bir sırada olmaktadır.

"Çözüm"?

"...ancak, modern üretici güçlerin toplumsal niteliğinin gerçekten kabul edilmesine, bunun sonucu üretim, temellük ve değişim biçiminin üretim araçlarının toplumsal niteliği ile uyum

durumuna getirilmesine dayanabilir. Ve bu da, ancak, toplum kendi yönetiminden başka her yönetim için çok büyük bhir duruma gelmiş bulunan üretici güçlere açıkça ve içtenlikle el koyduğu zaman olabilir."

Demek ki, yalnız sömürge ve yarı-sömürge devrimleri değil, aynı zamanda üretici güçlerdeki bu olağanüstü gelişme, emperyalizmin krizini, onun nihai krizini geliştiren, onu yıkıma sürükleyen iki kaynaktır. Birbirini arttıran bu iç dış bunalım, sınıf mücadelesi alanında da yakın bir ilişkinin, etkilemenin kaynağıdır. Fakat belirgin ve önde olan, önce etkileyip sonra etkilenecek olan sömürge ve yarı-sömürgelerin devrimleridir.

Emperyalizmin nihai krizi ve proleter dünya devriminin muhtemel seyri hakkındaki görüşlerimiz kısaca bunlardır.

Deklerasyon'un "ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİNE İLİŞKİN BAZI SORUNLAR HAKKINDA" Başlığı Altında İleri Sürülen Görüşler Üzerine:

1.

Öncü Mao Zedung'a ilkesel planda hiç bir eleştiri yöneltmemektedir. Öncü İKK. 3. sayıda Mao Zedung hakkında bir makale yayınlamıştır. Orada da belirtildiği gibi, biz Mao Zedung'u dünya proleteryanının beş büyük öğretmeninden birisi olarak görmekteyiz ve görüşümüze göre Mao Zedung Düşüncesi "kendisine has, kapalı, ayrı bir sistem değil, ML'in devamı ve onun günümüzde ulaştığı gelişkin düzeydir." Ve denilebilir ki "Mao Zedung düşüncesi" emperyalizm ve proleter devrimleri çağı' ikinci dönemin (yani, yeni sömürgecilik döneminin) Marksizmidir."

"Biz, buünkü KP'leri, Mao Zedung'un teorisine temel oluşturulan pratikleri ihtiva eden aynı

çağın aynı dönemini yaşıyoruz. Hala yeni sömürgecilik dönemindeyiz. Hala dünya devriminin 'fırtına merkezi' ezilen Doğu'dur ve eski sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyon Gorbaçov'culuk ve yeni burjuva batıcı akımlar biçiminde sürmektedir. İşte bunlardan dolayı Mao Zedung'un teorisi bizim için özel ve güncel bir önem taşımaktadır."

Bugün "Mao Zedung düşüncesi ile silahlanmamış bir parti, proleter olan bir derimi ne başarabilir ne de sürdürebilir." (alıntılar İKK 84, sayı)

Mao Zedung hakkındaki görüşlerimiz özetle böyle olmakla birlikte partimiz, "Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi" veya "Marksist Leninist-Maoist" ve yerine "Marksizm-Leninizm" ve yerine göre "Marksist-Leninist" formülasyonlarının kullanılmasını doğru bulmaktadır.

Çünkü: Engels,proleter dünya görüşünün ve politikanın adlandırılmasında, Marks adının benimsenmesinin nedenlerini açıklamıştır. Stalin'in mücadele hayatının önemli bir bölümü Lenin'le birlikte ve onun takipçiliğinde geçmiştir. Stalin, kendi katkılarıyla birlikte, emperyalizm çağının Marksizmini "Leninizm" olarak adlandırmıştır. Bu adlandırma benimsenmiş, uluslararası ortak, özgün bir adlandırma haline gelmiş ve "ML" ibaresine, Engels ve Stalin adlarının eklenmesi diye ayrı problem söz konusu olmamıştır.

Gerçi, Mao Zedung'un pozisyonu, Engels ve Stalin'inkinden bu anlamda farklıdır, ancak; çağımızın temel toplumsal dönüşümü olan proleter sosyalist hareketin, yeni büyük öğretmenler yaratacağından kuşku duyulamaz. Ve bunlar, Marksizm, Leninizm Mao Zedung düzeyinde ve belki ondan daha fazla oranda katkıda bul-

nabilirler. Birinci olarak, bundan hareketle denilebilir ki, her defasında bu yenibüyük öğretmenlerin adlarını "ML" formülasyonunun arkasına eklemek gerekecektir ki, bu gereksiz ve müşkül bir uzatma olacaktır.

Öte yandan, bu yeni büyük öğretmenlerin katkılarının savunulması veya reddi, aynı Mao Zedung düşüncesi için sözkonusu olduğu gibi, o tarihsel koşullarda Marksist-Leninist'leri bütün sapma akımlardan ayıran ve ML'in savunulması ya da savunulmaması anlamına gelecek başlıca kriter durumuna gelecektir. Bundan dolayı ikinci olarak, Mao Zedung'un savunulmasının, bu dönemde, ML'eri her türlü sapma akımdan ayıran önemli kıstas olması, gene "ML" formülasyonunun "MZD" veya "Maoist" ekiyle uzatılması için mantıksal bir gerekçe.

Biz kendimizi Marksist, Engelsist, Leninist, Stalinist ve Moist görüyoruz. Bu adlandırmaların hiç birisi bize ters gelmez ve bizi dışta tutmaz. Fakat bu beş büyük öğretmeni hakiki ve içeriğine uygun olarak savunan dünya proleter akımının ortak, genel yeni öğretmenlerinin adlarını ve katkılarını kapsama-ya açık, fakat sürekli bir adlandırma olarak ML'in kabul edilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

MZD formülasyonu ekinin kullanılmaması hakkındaki gerekçelerimiz partimiz 1. Konferansında baş gösteren ve sonra Mao Zedung'u ustalar kapsamından ihraç eden yarı Troçkist "Bolşevik Partizan" hizibinin gerekçelerinden tamamıyla ayırdır ve biz Mao Zedung'un bütün katkılarını savunuyoruz. Bununla birlikte, yeni bir icat gibi gelen "nitel katkı" sınıflamasının muğlak ve "MZD" eki için bir ön gerekçe yaratma gayretinin ürünü olduğunu düşünüyoruz.

2.

Bir Deklarasyon'un Uluslara-

rası Komünist Hareketin Tarihi ve bu tarihe ilişkin sorunlar hakkında ayrıntılı bir görüş ortaya koymasını kuşkusuz beklemiyoruz. 84 Deklarasyonu bu tarihin ana periyotlarında tavrı içermektedir ve biz bunlara katılıyoruz. Yalnız şu noktanın özellikle vurgulanması gerekiyor.

"Uluslararası Komünist Hareket" başarılı devrimlerde içermektedir. Şimdi bu devrimler tekrar burjuvaziye kaptırılmışlardır ve hareketinin tarihinin değerlendirilmesi, özellikle bu aşamada yoğunlaşmak zorundadır.

Temel soru şudur: Sosyalist devrimler neden kapitalist restorasyona uğramışlardır. Ve bir sosyalist devrim hareketi kapitalist restorasyona uğramadan nasıl ilerleyebilir?

Mevcut açıklamalarla yetinmek ve derinleşmemek tehlikelidir. Deklarasyon, Marksizm-Leninizmin ideolojik mücadele alanında revizyonizm ve dogmatizmle çatışarak geliştiğini belirtmektedir. Burada revizyonizm ve dogmatizm üst-Genel (her türlü sapmayı kapsayacak biçimde) geniş bir kapsam olarak kabul edilebilir. Fakat ML terörük çalışmanın devrimler ve geriye dönüşler üzerinde yoğunlaşmasına paralel olarak ideolojik mücadelesinde yoğunlaşma alanı saptanmalıdır. Bizce bu mücadelede Troçkizm ilk planda hedeflenmelidir.

3.

Uluslararası Komünist Hareketin tarihinin incelenmesi, enternasyonal örgütlenmenin bugünkü sorunlarına da cevap aramalıdır.

1. Enternasyonal dünya devrimi için bir dünya partisi idi. Komünternde bir dünya partisi idi ama, 1. Enternasyondan daha farklı bir anlamda. Bir koordinasyon ve yol gösterme partisi komünter için, (komünist) partiler üstü partide denilebilir. Ko-

müntern tek ülkede sosyalizmin olanaklı, olanaklı olmaktan öte, emperyalizm çağında işlemeye başlayan eşitsiz gelişme yasasından dolayı zorunlu hale geldiği koşullarda yer aldı.

2. Enternasyonal bu ikisi arasında yer alır ve genel olarak denilebilir ki hem dünya koşullarında (rekabetçi kapitalizmden emperyalizme) hem dünya devriminin strateji yolunda (bir bütün devriminden tek tek ülkelerin devrimlerine) hem de enternasyonal örgütlenmede (tek dünya partisinin ulusal partilerin enternasyonal örgütüne) geçici temsil eder.

Burada anlaşılmalıdır ki bu örgütlerin yapısı değişen dünya koşulları ve dünya devriminin stratejik yoluna göre değişmişlerdir. Uluslararası proletarya akımının şimdi yaratmak görevi ile karşı karşıya bulunduğu enternasyonal örgütlenmede bu koşullara göre bir yapılanma sağlamak zorundadır. "Devrimci örgütlerin biçimlerinin devrimci savaşın gereklerine uyarlanması Marksizm-Leninizmin bir ilkesidir."

Mao Zedung Komüntern'in dağılıp nedenlerini anlattığı söylevinde durarak "şimdi gereksinim duyulan her ülkedeki ulusal komünist partisinin güçlendirilmesidir. Ve artık bu uluslararası öncü müfrezeye - Komünist Enternasyonale- gereksinimimiz yoktur." demektedir.

Yukarıda geçtiğimiz cümlesini takip eden anlatımında: "Komünist Enternasyonal'e şu üç nedenle gereksinimimiz yoktur" diyerek, bu üç nedeni sıralamaktadır:

"(1) Her ülkedeki iç durum ve değişik ülkeler arasındaki ilişkiler geçmişte olduğundan adha karmaşıktır ve örgütün bu son derece karmaşık ve hızla değişen durumlara kendini uyarlaması mümkün değildir. Doğru önderlik bu koşulların ay-

rintılı bir çözümlenmesine dayanmalıdır. Ve bunu her ülkenin komünist partisinin kendisinin yükümlenmesinin daha zorunlu kılmaktadır. Her ülkedeki somut savaşımdan çok uzak olan komünist enternasyonal, değişikliklerin çok yavaş yer aldığı geçmişin görevi olarak basit koşullarına uyarlanmıştı, ama şimdi artık uygun bir araç değildir.

(2)... Her türden anti-faşist devlet vardır: Sosyalist, kapitalist, sömürge, yarı-sömürge faşist devletler ve onların tebaaları arasında büyük farklılıklar vardır. Ayrıca kendilerini değişen durumda bulan tarafsız ülkelerde vardır. Bir süreden beri uluslararası özellikte bir merkezileştirilmiş bir örgütün bütün bu ülkeleri, anti-faşistlerini hızla ve etkin olarak örgütlemeye pek uygun olmadığı görülmüştür ve bu özellikle son zamanlarda açıktır.

(3) Çeşitli ülkelerin komünist partilerinin öncü kadroları büyümüş ve siyasal olgunluğa erişmiş bulunuyor."

Bunlardan anlaşılmalıdır ki Mao Zedung 1943 yılındaki bu söylevinde komintern'in yerine, değişen dünya koşullarına göre uyarlanmış biçim ve işlev olarak daha farklı yeni bir enternasyonal örgüt önermemektedir.

Komünternin dağılıpından sonra Stalin ve SBKP'de yeni bir enternasyonal örgüt problemini gündeme almamışlardır. 1957-1960'da komünist partileri arasındaki ilişki, enternasyonal bir örgüt içi ilişki değildir. Gerçi ayrılıkları saklanmakla ve belirli bir birlik görülmektedir, ama enternasyonal bir örgüt yoktur.

57-60'lardan sonra, revizyonizme karşı mücadele içinde ML hareketin birliğinin enternasyonal bir örgütlenmeye var-dırılması için ÇKP ve Mao Zedung tarafından herhangi bir girişim söz konusu olmamıştır. Bütün bunlar gösteriyorki:

Günümüz için bir enternasyonal örgüt yaratma girişimi deklerasyonun da doğru olarak belirlediği gibi, bütün bu tarihi tahlil etmek ve tavrı almak zorundadır. Ancak deklerasyonun revizyonizme karşı mücadelede harekete geçirip önderlik ettiği ML hareketin enternasyonal birliğini gerçekleştirme yollarını bulamadığı noktasında ÇKP'ne getirdiği eleştiri, ÇKP ile sınırlı tutulacak bir eleştiri değildir ve olayı tarihsel bağlantılarından koparmıştır.

Öte yandan; bugün bir enternasyonal örgüt gerekli ise ki böyle gereklidir- bu ya günümüz koşullarında komünternin dağılıp nedenlerini geçersizliğini ortaya koymalı ya da işlev ve yapı olarak yeni tipte komüntern'in aşırı merkezçiliğini aşan bir örgüt anlayışı geliştirmelidir. DEH'in neye dönüşeceği böylece ortaya konulabilir. Fakat DEH (cümledeki muğlaklıktan dolayı eğer tarafımızdan yanlış anlaşılma-ya uğramışsa) bir yandan komüntern'in aşırı merkezçilikle eleştirirken, bir yandan da bu aşırı merkezçiliğin en önemli unsurunun kendisi içinde benimsenmektedir.

"ML'lerin ideolojik, siyasi ve örgütsel birliği üzerine" başlığını taşıyan bölümde ön adımlar olarak ileri sürülen 6 maddeden 4.'de: "4 Değişik ML parti ve örgütler, enternasyonal konferanslar rtarafından benimsenen ve bu partiler tarafından kabul edilen siyasi çizgi ve kararların, farklılıklar üzerinde ilkel mücadele yürütmeye devam ederken bile uygulamalıdır" denilmektedir.

Görüşümüze göre bugünden DEH'in enternasyonal konferanslarında benimsenen çizgiye DEH üyesi partilerin bu konferansta benimsenen çizgiyi katılmasalar bile uygulamalarının tüzüksel kural olarak benimsenmesi doğru değildir. Bugün için

diğer 5 maddede dile getirilen ilişki biçimlerinin izlenmesi yerleridir.

4. BÖLÜM "SSCB VE KOMÜNTERN" BAŞLIĞI ALTINDA İLERİ SÜRÜLEN GÖRÜŞLER HAKKINDA:

1. Proletaryanın bütün büyük öğretmenleri ve önderleri iftira ve karalama tufanına uğratılmışlardır. Fakat özellikle Stalin gerek açık burjuva cephesinden gerekse küçük burjuva solu tarafından bu iftira ve karalama tufanına daha fazla uğratılmıştır. SB'de Proletarya diktatörlüğü Stalin adıyla eşleşmiştir ve proletarya diktatörlüğü pratiği içinde, doğal olarak devrimciliğinin sınırlarına varan ve gerici bir rol oynamaya başladığı zamanda doğal olarak ezilen, küçük burjuvazinin bütün ızdıraplarında Stalin adına bağlanmış ve bu ızdıraplardan fazlasıyla müteessir olan dünya küçük burjuva akımları tarafından onun "Zalim", "Kıyııcı bir diktatör" oluşuna kanıt olarak ileri sürülmüştür.

Bizce bu küçük burjuva cızırtıları anlaşılır bir şeydir. Fakat şu noktayı da görmeliyiz; sosyalizmde kendisine gelecek olmadığını gören ve bu tarihsel felaketinden dolayı derin kaygılara düşen dünya küçük burjuva solu Marksist-Leninist proletarya diktatörlüğü öğretisini tarif ederek ondan kendi varlığını ebedi kılacak bozmalar yapma uğraşlarını arttırmıştır. Bütün bu uğraşların ürünü olan iftira ve tahrif mızrakları Stalin'e ve proletarya diktatörlüğü öğretisine fırlatılmaktadır.

Marksist-Leninistler tam da bu noktada Stalin'e ve Leninist proletarya diktatörlüğü öğretisine siper olmak, onları savunmak zorundadırlar. Ancak eğer onlar Stalin'in hataları ve prole-

tarya diktatörlüğünün SB'deki uygulamasının zaafı hakkında doğru eleştireci bir tutum almazlarsa, bu iftira ve tahrif mızraklarına siper olamayacakları gibi kendilerini zayıf bir konuma düşürürler.

Görüşümüze göre Stalin'in ve SB'de proletarya diktatörlüğü uygulamasının doğru ve sağlam bir Marksist eleştirisi Mao Zedung tarafından yapılmıştır. Biz tahrif ve iftirayı bu kriterden ayırarak öğretmenimizi savunuyoruz.

Gerçi deklarasyon Stalin değerlendirilmesinde Mao Zedung'un eleştirilerini benimsemiştir, ancak birincisi ikinci dünya savaşı içinde SB'nin savunması, ikincisi müttefik ülkelerin sömürgelerindeki kurtuluş hareketlerinin geri bırakılması noktalarında Stalin'in pozisyonu hakkında net bir tavır belirlemeyerek, bu noktalardaki haksız eleştirileri güçlendirmiştir.

Bu konularda düşülen hatalardan söz ederken özel olarak Komünterni oluşturan partilerden söz etmek muğlak, Stalin'e kadar uzatılabilir bir ifadedir. Deklarasyon bu oportünist sınıf uzlaşmacılığının musebbiplerini açıkça belirtmeliydi. Bunu yapmamakla bir çoklarıncı Stalin'e yöneltilen bu eleştirileri içten içe paylaştığı izlenimini bırakmıştır.

Öte yandan ikinci dünya savaşı içindeki bu olumsuz tecrübenin farkında olan DEH'nin "esas akım savaşı mı, devrim mi?" ikilemine tavır almaması, bu ikilemin aynı kapağı çıktığını görmemesi de çelişkili ve aynı olumsuzluğa ve oportünizme açık kapı bırakması anlamına gelir.

2. Deklarasyonun komüntern 7. kongresinin "uç bariz sapması" olarak belirttiği konuların ilk ikisi hakkında, burada görüş belirtmeyeceğiz. Ancak üçüncü

konuda, faşizmin "tekelci burjuvazinin en gerici kesiminin rejimi" olarak tanımlanması, dolayısıyla ile tekelci burjuvazinin diğer kesimlerinin "ilerici gösterildiği" eleştirisi haksızdır.

Bu eleştiri görünüşte tam solcu olan, emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazinin homojen, kliksiz ve tek bir katmandan oluştuğu, bu homojen ve katmansız sınıfın iç rejim ve dünya rekabet ve paylaşım politikasının aynı olduğuna dayansa gerktir.

Oysa ki, içerde sınıf çelişkilerinin derinleştiği devrimci kaba-riş dönemlerinde, dünya alanında emperyalist dalaşın kızıştığı bunalım dönemlerinde, adha berrak ve açık bir biçimde izlenirki, faşizm ve savaş politikası tekelci burjuvazinin genellikle bir kesiminin, bir kliğinin yada bir partisinin politikası olur. İkinci dünya savaşı sırasındaki sınıf işbirliğine varan politikalar karşısında ihtiyat göstermek, böyle bir somutluğu inkara varmamalıdır. Diğer yandan bir sınıfın belli bir kesimini "en gerici" olarak tanımlamak öteki kesimlerini "ilerici" olarak tanımlamak değil, sadece "gerici" olarak tanımlamak demektir.

5. BÖLÜM "MAO ZEDUNG, KÜLTÜR DEVİRİMİ VE ML HAREKET" BAŞLIĞI ALTINDA SUNULAN GÖRÜŞLER HAKKINDA:

"Uluslararası Komünist Hareketin genel çizgisi üzerine bir öneri" de dile gelen çağrının, buünkü ML hareketin "kaynağı" olduğu doğrudur.

"Emperyalist ülkelerde" milli çıkarların emperyalist çıkarlar olduğunu görmediği noktasında çağrıya getirilen eleştiri haklıdır.

*ÇKP'nin revizyonizme karşı mücadelede harekete geçirip önderlik ettiği ML Hareketi ilişkilerin, yeni bir enternasyonal örgütlenmeye vardiğinden dolayı bunun

yollarını bulamadığı noktasında getirilen eleştiri haklı ancak sorumluluğu ÇKP ile sınırlı tutulmayacak bir eleştiridir.

*Bu bölümde kültür devrimi, Mao Zedung ve Çin'de kapitalist restorasyon hakkında belirtilen görüşler TKP/ML tarafından paylaşılmaktadır.

6. BÖLÜM "Devrimci Komünistlerin Görevleri" başlığı altında sunulan görüşler öncü tarafından paylaşılmaktadır.

7. BÖLÜM "Sömürge, yarı (veya yeni) Sömürge ülkelerde Görevler" başlığı altında sunulan görüşler hakkında,

1. Bu ülkelerde "sömürünün azgın" olduğu, "zulmün sürekli" olduğu, "diktatörlüğün çıplak ve vahşice" olduğu "burjuva demokratik ve parlamenter biçim kullandıkları zamanda bile diktatörlüğün çok ince bir peçe ile maskelenmiş" olduğunu söylemek... Bu rejimleri betimlemek ancak siyasi nitelikleri hakkında bir şey söylememektir. Oysaki asıl bu söylenmelidir.

Yarı-sömürge ülkelerin, yarı-feodal olanlarında komprador bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının egemenlik biçimi faşist diktatörlüktür, ki bu faşist diktatörlük, toprak ağalarının iktidar ortağı olmalarından dolayı aynı zamanda feodal karakterlidir. Ama kuşkusuz farklılıklar gösterirler. Ortadoğunun dinsel otoriteye dayanan şeyh ailelerinin (oligarşik) faşist diktatörlükleri, egemen sınıfın daha geniş bir katman oluşturduğu ve egemenliğini dinsel vb. geleneksel otoritelerden öte, çıplak sermayedarlığa ve toprak sahipliğine dayanan Türkiye gibi ülkeler, Latin Amerikanın kimi ülkelerindeki, ülke ekonomisinin başlıca endüstri dalını ve geniş toprak-

ları elinde bulunduran bir kaç işbirlikçi ailenin gene (oligarşik) faşist diktatörlükleri... Bunlar, baskı ve zulmün tonu, biçimleri ve kimi kurumları değişse de genelde aynı karakterde rejimlerdir.

Burjuva demokratik kurumların nispeten tutabildiği yarı-sömürgeler ise İspanya, Portekiz ve Yunanistan gibi kapitalist zaman zaman faşizme başvurur ve İspanya'da olduğu gibi uzun süreli faşist diktatörlükler, burjuva demokratik kurumları ezerler. Yarı-feodal ülkelerde faşizm, geriletebilir, burjuva demokratik özgürlükler artabilir ama zaman zaman da olsa rejim burjuva demokrasisine dönüşmez. Ama kapitalist ve emperyalist ülkelerde burjuva demokratik rejim zaman zaman yerini faşizme bırakır ve gelişmiş kapitalist ülkelerde faşist diktatörlükler genellikle daha kısa ömürlü olarak tutunabilirler.

2. "Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ülkelerinde, sürekli devrimci durum genel olarak mevcuttur. Fakat (...) devrimci durum dümdüz bir hat izlemez, alçalma ve yükselme dönemleri vardır.." demek "...Bu tip ülkeler, hem gerekli hem de elverişlidir." demek "silahlı mücadelenin başlatılmasının (...) devrimci savaş için şartlar ülke çapında elverişli olana dek erteleyen görüşe karşı mücadele etmek zorunludur" demek.

Ama öte yandan: "Buna rağmen, belli dönemlerde silahlı mücadele esas mücadeleye biçimi olabilir, diğerlerinde ise olmayabilir" demek, nasıl bağdaşmaktadır?... Şöylede sorulabilir: Hangi dönemlerde silahlı mücadele esas olmayabilir?

Eğer istisnalardan ve beklenmedik durumlardan söz edili-

yorsa, o zaman nasıl olurda bu politikamızda ciddi bir ihtimal derecesinde yer alabilir?

"Silahlı mücadele belirli dönemlerde esas olmayabilir" demek, bu dönemlerde "bu dönemlerde barışçıl mücadele esas olabilir" demektir. O zaman bu deklarasyon "belli dönemler" in ne menem bir şey olduğunu açmalıydı. Oysaki bu noktayı geçmiştir.

Görüşümüze göre silahlı mücadele anlayışı, yarı-feodal olan yarı-sömürgelerde bizdeki bir halk deyişi ile konuşacak olursak "zurnanın zırt dediği yer"dir.

Devrimci durumun hiç gerilemeyeceğini söylemek, kuşkusuz sol portünizmdir.

Devrimci durumun gerilediği zamanlarda, mücadele taktiklerinde değişikliği reddetmek kuşkusuz gene solcu oportünizmdir. Fakat yarı-feodal, yarı-sömürgelerde, devrimci durumun gerilediği dönemlerde, silahlı mücadelenin veya-silahlı mücadelenin bir taktiğinin yerini, barışçıl mücadele taktiklerinin alacağını söylemek sağcı oportünizmdir.

Çünkü böyle ülkelerde subjektif faktörün, silahlı mücadeleyi başlatmak için gerekli olan asgari varlığını oluşturma süreci silahlı mücadelenin başlatılması süreci ile birleşir ve bir kere silahlı mücadele başlayınca da, devrimci durumdaki gerileme veya ilerlemeler, ancak silahlı mücadelenin şu veya bu taktiğinin yürürlüğe konmasını gerektirir.

Bu nedenle bizde, devrimci durumdaki gerilemelere ve yükselmelere göre taktik değişikliğini, silahlı mücadelenin (saldırı, savunma, geri çekilme vb. gibi) taktikleri dışında yapmak, silahlı mücadeleden barışçıl mücadeleye geçmek, revizyonizmin politikasıdır.

Gerçekte bu görüş kapitalist ülkelerde geçerli olan devrimci

durumu ve mücadele taktiklerini yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelere adapte etmekte, ML çizginin bu noktadaki revizyonu ile devrim yolundan uzaklaşarak, komprador bürokrat burjuvazinin faşist diktatörlüğünün gemi azağına aldığı kara zulüm dönemlerinde, tam da egemen sınıfların dayattığı devrimci çizgiyi ve pozisyonu terketme dayatmasını "taktik değişikliği" kılıfı altında politika edinerek (1905 devriminin ardından gelen Stoplin gericiği döneminde RSDİP içinde türeyen) tasfiyecilerin bizdeki biçimini temsil etmektedir.

Öncü barışçıl mücadele biçimlerini, silahlı mücadele biçimlerinin yanısıra yürütür, silahlı mücadeleye tabi kılar ve barışçıl-legal mücadele biçimlerini kabul etmeyen otzovist solculuğu da reddeder. Bizim gibi ülkelerde, anti-faşist mücadelenin başarılarına göre, devrimle karşı devrim arasındaki mücadele ilişkisinde gerileme ve ilerlemelere göre barışçıl (yani legal) mücadelenin alanı da genişler veya daralır, ancak ortadan kalkmaz. Bu olanaktan kitlelerle daha geniş temas ve devrimci ajitasyon için yararlanmak vazgeçilmezdir.

3.

Bu bölümde "80 ortak açıklaması"ndan bir alıntı yer almaktadır. Buna göre "emperyalizmin, tahakkümü altında bulunduğu ülkelere kapitalist ilişkilerin önemli unsurlarını sokma şeklinde inkar edilmez bir eğilimi vardı." Ve bundan dolayı bu ülkelerin bazıları "kapitalizmin hakim olduğu ülkeler" haline gelmişlerdir deniliyor.

Bu, şu demek oluyor:

Bu ülkeler yarı-feodal, emperyalizm tarafından, kapitalist ülkeler haline getirilmiştir. Emperyalizm burada, kapitalizmin yarı-feodalizme ilerici olduğu oranında ilerici bir iş görmüştür.

Ayrıca, ülkelerin toplumsal ve iktisadi yapılarındaki nitelik değişiminin, asıl olarak bu toplumsal ve iktisadi yapının kendi iç dinamiklerinin işlemesi, kendi gelişmelerinin hareketi yoluyla değil, dışsal faktörlerin etkisi altında da olabilir. Toplumların değişmesi hakkındaki Marksist görüş veya diyalektik değişim hakkındaki Marksist görüş, eskimiştir. Yada emperyalizm, bazılarının iddia ettiği gibi yarı-feodal ülkelerde "içsel bir faktördür."

Neresinden tutarsak tutalım bu görüş rezyonizmdir.

Emperyalizmin "içsel bir olgu" olduğu, "Ortayol" oportünizminin çizgisinde önemli bir unsurdur. Feodalizmin dışsal faktörlerinin iticiliği ile kapitalizme dönüştüğü de, Paul Sweezy gibi oportünist teorisyenlerin sistematizmasının temel ayaklarından birisidir.

Elbette bu görüşlerin revizyonist oldukları, Orta yol oportünistleri tarafından savunuluyor olmalarıyla kanıtı değildir. Bu görüşler toplumların değişmesi hakkındaki Marksist görüşle zıtlık içinde olmalarından dolayı revizyonistlerdir. Marksizm, dışsal faktörlerle etkilenen iç gelişmeleri-dinamikleri esas alır. İç faktörleri değişiminin koşulu, dış faktörleri ise ortam ve etkileyen öge olarak kabul eder. Emperyalizmin, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde "içsel bir olgu" olduğu ise, özünde aynı çerikte revizyonist bir görüştür.

Kaldı ki Lenin, (3 Ocak 1911 tarihli M.Gorki'ye mektubunda) emperyalizme, kapitalizmi geliştirme ilericiğini bahsedenleri "öteden beri revizyonistler" olarak niteler.

4. Cephe, bilindiği gibi Mao Zedung tarafından, halkın devrimdeki üç ana silahından biri olarak belirlenmiştir. Pratik zaaftından doğrulan bu görüş, partimiz tarafından savunul-

maktadır. Deklerasyon belgesi aynı inancı paylaştığını yansıttığı halde, demokratik devrimde, "halkın birleşik cephesi"nin içeriği hakkında açık belirlemeler yapmamış, bundan öte milli burjuvaziyi, bu cephenin üçüncü sınıf gücünün yerini taktiksel bir sorun derekesinde almıştır. Oysaki yeni demokratik devrimde, bu devrimin anti-kapitalist olmasından ötürü cephe bu sınıfın devrimci kanadını ister istemez kapsar, kapsamalıdır da. Yeni Demokratik toplum ulusal kapitalistlerle işbirliği olmadan inşa edilemez.

8. BÖLÜM

"Emperyalist Ülkeler" Bu başlık altında ileri sürülen görüşler hakkında:

Bu görüşler proletarya partilerinin sosyal tabanı hakkındaki görüş dışında öncü tarafından paylaşılmaktadır.

İşçi sınıfının yoksul (yedek sanayi ordusu-işsizler dahil) kesimini, göçmen işçileri azınlıklara ve ezilen uluslara mensup işçileri proletarya partilerinin sosyal tabanı olarak kabul etmek, geri kalan kesimleri ise bu taban kapsamından çıkarmak son tahlilde solcu oportünizme çıkar.

Öncü "emperyalist devletlerin, ezilen ulusların yağmalanmasına dayanan asalaklığındaki büyük ölçüde artış ve bununla birlikte işçi sınıfının artan kutuplaşması"ni belirlemekte, kapitalist ülkelerdeki devrimci olmayan durumda bu faktörün belirleyici etkisini görmektedir.

Ancak, bu durum böyle kalacak değildir. Ve bu esas olarak sömürge ve yarı-sömürgelerin devrimlerine bağlı olarak değişecektir. Deklarasyon "işçisınıfının burjuvalaşmış kesimleri arasında çalışma yürütmeyi ihmal etmemek" gerektiğini söylemekte, ancak bu kesimi taban kapsamından çıkarmakla, ister istemez bu kesim içindeki çalışmayı

köstekleyecek bir politikayı benimsemiş olmaktır. □

1. BÖLÜMÜN DİPNOTLARI

1. Sosyal emperyalizmin bu taktik değişikliği Afganistan, Kamboçya, Angola gibi işgal hareketlerinden çekilme Doğu Avrupa'dan asker çekme, silahsızlanma alanında (sadece savaş kişirciliğini gizlemeye yarayan) öneri ve tek taraflı indirim girişimleri ve Glasnost ve Perestroika politikalarında yansımaktadır.

Kuşkusuz buradaki eleştiriler DEH'nin 1984 yılındaki görüşlerini hala koruyor olması koşulunda geçerli olabilir. Emperyalist dalaşmadaki önemli değişiklikler 1984 yılından sonra olduğu için deklaryondaki tahlilin bunları içermesi beklenemez. Şimdiki görüşünün bu değişimleri içerir biçimde doğru olması halinde eleştirilerimiz de geçersiz olur.

2. Savaş ihtiyacının kendisini dayatmış olduğu Deklerasyon belgesinde de belirlenmiş durumdadır:

"2 Dünya savaşı ertesi dünyası değişiklikler hızla sökülüşe gitmektedir. 2. Dünya savaşı yoluyla ve sonrasında oluşturulmuş olan enternasyonal ekonomik ve siyasi ilişkiler 'dünyanın paylaşılması' artık çeşitli emperyalist güçlerin imparatorluklarını 'barışçıl' bir biçimde yayma ve genişletme ihtiyacına uyum göstermektedir. (...) bugün bu ekonomik, siyasi ve askeri ilişkiler ağının bütünü bir sorun haline gelmiştir..."

3. Örneğin Türkiye 1. Emperyalist savaşta Alman emperyalizminin mütefiği idi. Bundan sonra da herhangi bir emperyalist gücün mütefiği olarak savaş içinde yer alabilir. Türkiye emperyalist savaş öncesinde, savaş aleyhtarı bir güç olarak ortaya çıkar ve emperyalistleri bir alet-müttefikten yoksun bırakır. Bu da etkinin iki yönlü olduğunu gösterir ve asıl olan ikincisidir.

4. Savaşa karşı olan güçlerin barış cephesi, bu, tek tek ülkelerde devrim hareketlerinin, emperyalist savaşa karşı olmaları halinde, devirmek için yönelmiş buldukları devletlerle barış cephesi kurmayı önermeye varıyor.

Emperyalist savaşa karşı olan örneğin bir Türk devleti ile Türkiye devriminin Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin güçleri, hepsi de savaşa karşı diye, nasıl bir barış cephesinde nasıl yer alabileceklerdir?

Gerçek durum şudur: Ya devrim hareketi devrimci kalacak ve böyle bir barış cephesi kurulamayacaktır. Ya

da barış cephesi kurulacak, ancak devrim hareketi devrimci olmaktan kaçacaktır.

Ama, süregelen durumda ülke içinde savaşmakta olan karşıt güçlerin hepsinin de savaşa karşı oldukları bir gerçektir diyelim. Bu takdirde bunların emperyalist dünya savaşına karşı olma konumları nasıl birleştirilecektir?

Devrim hareketine barış cephesi için, devrim hareketini geçici olarak durdurulması önerilemez. Öyleyse o, barışı savunmak için sınıf işbirliğine düşmesini gerektirmeyen güçlerle cephe kuracaktır. Böylece bir değil aynı amaca hizmet eden birkaç cephe sözkonusu olacaktır:

Bizim "savaşı esas akım devrim mi" gibi bir ikilem politikası benimsendiğinde, düşüleceğine dikkat çektiğimiz sınıf işbirliğini deklaryasyon 2. emperyalist savaş olayları içinde bol bol değinmektedir:

"Komünist Enternasyonal haklı olarak sosyalizmin vatani SB'nin müdaafasına da büyük önem vermiştir. Fakat SB değişik emperyalist güçlerle uzlaşmaya girdiğinde komintern önderleri Mao Zedung'un 1946'da (SB ile ABD, Britanya ve Fransa arasında o zaman yapılmakta olan uzlaşmaya ilişkin) özümlediği şu önemli noktayı çoğu kez kavrayamamışlardır: 'Böyle bir uzlaşma kapitalist dünya ülkelerinin halklarının aynı şekilde davranıp kendi ülkelerinde uzlaşmalarını gerektirmek, bundan öte böylesi uzlaşmalar her şeyden önce ve en önemli olarak da dünya devrimci hareketinin bütünü gelişmesini gözönünde bulundurmalıdır.'"

Yine "İkinci Dünya Savaşı sırasında büyük devrimci başarılar elde edildi. Aynı zamanda yapılan ciddi hataları görmemek ve yaklaşan fırtınalara daha iyi hazırlanmış olmak için bunların değerlendirilmesini yapmanın kolektif sürecine başlamamak mümkün değildir. Bilhassa yukarıda bahsedilen güçlerin eklektik bir şekilde birleştirilmesine dikkat çekebiliriz. Siyasal pratiğin terimleriyle ifade edildiği takdirde SB'nin diplomatik mücadelesi ve enternasyonal anlaşmaları Komintern'i oluşturan partilerin faaliyetleri ile giderek birbirine karıştırıldı. Bu problem aynı zamanda faşist olmayan güçleri, gerçekten olduklarından-yani devrimleri gereken emperyalistler olduklarından-daha başka bir şeymiş gibi gösterme şeklindeki güçlü eğilimlere de katkıda bulundu. Faşist Alman ordusu tarafından işgal edilmiş olan Avrupa ülkelerinde kitleri serferber

etmek açısından komünist partileri için milli duygulardan taktiksel olarak faydalanmak yanlış değildi, fakat böylesi taktiksel tedbirlerin strateji seviyesine yükseltilmesinden ötürü ciddi hatalar yapıldı. Müttefik emperyalist güçlerin akıbeti altındaki sömürgeci kurtuluş mücadeleleri böylesi hatalı görüşler yüzünden geri bırakıldı."

Bütün bu sınıf işbirliği olayların ayırında olan Deklerasyonun aynı kapağı çıkan oportünist ikilemi reddetmemesi çelişkilidir. Ama bu çelişkinin ifade ettiği şey oportünizme açık kapı bırakmak sınıf işbirliğine karşı köklü bir tavır almamaktır.

2. BÖLÜM DİPNOTLARI

1) Belge, eğer "Proleter dünya devriminin esas olarak iki akımdan oluştuğu" ve bunların da "proleter sosyalist (...ve) ulusal kurtuluş ve yeni demokratik devrim" olduklarını söyleyen, ulusal burjuvazilerin önderlik ettikleri hareketleri de kastediyorsa- (ifadedeki muğlaklıktan dolayı bunu ihtimal olarak gözönüne almıyoruz)- bu takdirde "esas güçler" in dışında "yedekler" sınıflamasına konulacak, başkaca hareket kalmamaktadır. Öte yandan proleter dünya devrimi sözkonusu olduğundan proletaryanın önderlik etmediği hareketlerin asli güçler olarak sınıflanmasının, DEH'den beklenmeyecek kadar kaba bir yanlışlık olduğunu gözönüne alırsak; küçük burjuva önderlikli ulusal kurtuluş ve devrim hareketlerinin "esas güçler" kapsamında konulmadığı sonucuna varırız. Bu durumda yedek güçlerin hangi güçler oldukları sorusu, cevapsız olarak orta yerde kalmaya devam etmektedir.

2) Belgede "milli demokratik bir devrimin, sosyalist devrime dönüştürülebilmesini ilke olarak yadsıma" noktasında Troçkizm eleştirilmektedir. Bununla birlikte Troçkizm yarı-sömürge ve sömürge ülkelerdeki devrimler hakkında, sadece bu eğilimiyle sınırlı değildi. O, aynı zamanda ulusal burjuva önderlikli ulusal kurtuluş hareketlerinin devrimi imkanlarının reddedilmesini de kapsar. Belge, bu yönüyle troçkizmle arasına kalın bir çizgi çekmemiştir.

3) "Kessin zaferi" değil, ancak siyasi iktidarın ele geçirilişinden sonra sosyalizmin bir tek ülkede inşa edilebileceği görüşünün Lenin'in değil ancak Stalin'in bir icadı olduğu ileri sürülür. Bu Troçkist lafların da cevaplandırılması gerekirdi. Bütün akım içinde tartışmanın gündeminde bulunan sorunlar hakkında, böyle uluslararası bir

belgenin değinmelerde bulunmaması bir eksikliklerdir.

Bizim görüşüm şudur:

Marks ve Engels rekabetçi kapitalizmi yaşadılar. Ve büyük sanayinin "bütün uygar ülkelerdeki toplumsal gelişmeyi (...) eşit bir düzeye" (abç) getirdiğini gördüler. Bundan dolayı da "Bu devrim, bir tek ülkede gerçekleşebilir mi?" sorusuna "hayır" diye cevap verdiler:

"...İşte bu yüzden komünist devrim basit bir ulusal devrim olmayacak, bütün uygar ülkelerde, hiç değilse İngiltere, Amerika, Fransa ve Almanya'da aynı anda gerçekleşecektir."

Emperyalizm döneminde Lenin, rekabetçi kapitalizmin yolaçtığı "eşit gelişme"nin yerini, "eşitsiz gelişmeye" bıraktığını keşf edinceye kadar Marks ve Engels'in bu görüşünü paylaştı. Rus devriminin "Avrupa sosyalist devriminin ilk adımı" olacağını düşündü ve: "Rus devrimi kendi gücüne dayanarak zafere ulaşabilir, ama elde ettiği kazançları yalnızca kendi gücüyle asla koruyup sağlamlaştırılmaz. Batı'da bir sosyalist devrim gerçekleşmedikçe bunu yapamaz" dedi.

Ancak sonradan 1. emperyalist savaş, 2. Enternasyonalin çöküşü ve bir bütün olarak emperyalizm olgusu üzerinde çalıştı Lenin, eşitsiz gelişme yasasını ortaya çıkardı ve dünya devriminin izleyeceği yol üzerine düşünceleride bu temel üzerinde yeniden şekillendi.

"Eşit olmayan iktisadi siyasi gelişme, kapitalizmin mutlak bir yasasıdır. Bu yüzden sosyalizmin ilk önce bir kaç ülkede, hatta tek bir kapitalist ülkede bile zafere ulaşmasının mümkün" olduğu sonucuna vardı.

Lenin bu görüşünü bir çok vesile ile tekrarladı ve çok kesin biçimlerde ifade etti: "Sosyalizm ilk önce ya da bir kaç ülkede zafere ulaşacak, buna karşılık öteki ülkeler daha bir süre burjuva öncesi kalacaklardır."

Siyasi iktidarı ele geçirmiş bir sosyalizm, öteki ülkelerde devrim gerçekleşmediği takdirde, sosyalizmi inşa edebilir ve yaşayabilir miydi?

Devrimi bekleyen aşamalar şunlardı:

Siyasi iktidarı ele geçirmek,
Sosyalizmi inşa etmek,
Komünizme geçmek,
Lenin bir ve ikincisinin mümkün olduğunu söyledi. Soru şöyleydi:

"...Kapitalizme kuşatılmışken, sosyalist bir cumhuriyetin varlığını sürdürmesi düşünülebilir mi?"

Lenin'in cevabı görüşü şuydu:
"Bu, hem siyasi hem de askeri bakımdan mümkün görülüyordu. Ama

artık hem siyasi hem de askeri bakımdan mümkün olduğu kanıtlanmış bulunuyor."

Ama sosyalizmin bir tek ülkedeki sosyalizmin geleceği bakımından problem bu kadarla bitmiyordu. Bu sosyalizm nereye varacaktı? Komünizme geçebilecek, bu anlamda kesin zafere ulaşabilecek miydi? Lenin, bu soruya hayır dedi:

"Hiç kuşku yok ki, sosyalizmin tek bir ülkede kesin zafere ulaşması olanaklıdır."

Stalin, Lenin'in bu görüşlerini savundu ve Troçkist saldırıları Lenine dayanarak savuşturdu. Gerçek bu olduğu halde günümüzün açık gizli Troçkistleri, Lenin'e güç yetiremeyeceklerine emin olduklarından, ML'e saldırılarını teoriyi önce kendisine bağlayarak Stalin'e saldırıyorlar. Ama gerçekler bunlardır.

4) Lenin, burada Batı proleterya-sındaki aristokratlaşmayı bütün proleterya kitlesi içinde "kısmen" diyerek tespit ediyor. Görüşümüze göre, Batı

proletaryasının bu aristokratlaşması, onun bunun tespit ettiği tarihten bu yana geçen zaman içinde ilerlemiş, yaygınlaşmış ve proleterya kitlesi içinde artık "kısmen" boyutlarına sığmayacak kadar artmıştır. Avrupa'da devrimci olmayan durumun, Avrupa proleteryanın yetmiş yıllık suskunluğunun, uzlaşmacılığının ve devrimci atılımlardan uzak oluşunun temelinde yatan işte bu genişleyen aristokratlaşmadır. Eğer, Lenin'in tahlil ettiği dönemdeki gibi "kısmen" boyutlarıyla kalmış olsaydı, bütün bu yetmiş yıllık tarih içindeki devrimci atılımlardan uzak oluş açıklanamazdı. Buradan da şu sonuca varmak gerekir ki, Batı proleteryanı sömürge yağmasının kurummasına paralel olarak sömürge yağmasından aldığı payı yitirecek ve bununla birlikte otomasyon sonuu şimdiden başlamış bulunan sokağa atılışı da buna eklenince, sınıf mücadelesi içinde eski pozisyonundan uzaklaşmak zorunda kalacak ve devrimci atılımlara geçecektir.

DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST HEREKETİN DEKLERASYONU HAKKINDA AÇIKLAMA

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Deklerasyonu Mart 1984'te Marksist-Leninist parti ve örgütlerin, Devrimci Enternasyonalist Hareketi oluşturan İkinci Enternasyonalist Konferansındaki delege ve gözlemciler tarafından kabul edilmiştir. DEH'e katılan parti ve örgütler şunlardır:

Agit/Pop Komünist Kollektif (İtalya), Devrimci Komünist Partisi (USA), Devrimci Komünist Birlik (Dominik Cumhuriyeti), Haiti Devrimci Enternasyonalist Grubu, Hindistan Devrimci Komünist Pratisi Önderlik Komitesi, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Merkezi Yeniden Örgütlenme Komitesi, İranlı Komünistler Birliği (Sarberdaran), Kolombiya Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Mao Zedung Bölge Komitesi, Kolombiya Devrimci Komünist Grubu, Nepal Komünist Partisi (Mashal), Devrimci Enternasyonalist Tugay (Britanya), Peru Komünist Partisi, Purba Bangla Proleter Partisi (PBSP-Banglades), Proleter Komünist Örgüt Marksist-Leninist (İtalya), Bangladeş Komünist Partisi (Marksist-Leninist) BSD (M-L), Seylan Komünist Partisi, Trento Komünist Komitesi (İtalya), T. Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Yeni Telanda Kızıl Bayrak Grubu.

İŞÇİ SINIFI VE İŞÇİ SINIFININ MESLEKİ ÖRGÜTLERİ OLARAK

SENDİKALAR

2. BÖLÜM

1960 ASKERİ DARBESİ VE DİSK

1946'da çok partili döneme geçildiğinde, DP emekçi kesimlerin desteğini almak için, çokça demokrasi naraları atmıştı, ama pratik uygulamaları ile bunun tam tersi bir icraat gerçekleştirence, emekçi kesimler tekrar CHP'nin peşine takıldılar. Emekçi sınıfların böyle davranmaları, yani bir CHP bir DP ve yine CHP'nin paşine takılmasının birinci nedeni, kendilerini yönlendirecek bağımsız siyasi bir örgütlenmelerinin olmaması idi. T"K"P işçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerin mücadelesini örgütlemekten uzak, reformist ve revizyonist bir yapıdan başka bir şey değildi. Dönem dönem kurulan bazı reformist orta burjuva örgütlerinde pek bir etkinliği yoktu.

İşte emekçi kesimlerin bu durumundan yararlanan hakim sınıf klikleri çeşitli sahte vaatlerle bu potansiyeli peşlerine takarak iktidara geliyorlardı. 1960 askeri faşist cuntası gerçekleşmeden önceki dönemde, DP'nin azgın faşist uygulamalarından nefret eden halk kesimi, demokrasi sözcüsü kesilen CHP'nin peşine takılmıştı. CHP bu fırsatı iyi kullanarak ordu aracılığıyla gerçekleştirdiği askeri darbe ile Amerikancı DP kliğini devirerek iktidara kendisi oturdu.

Emekçi kesimlerin desteğini kazanarak başa gelen CHP, emekçi kesimlerin tüm isteklerine sırt çeviremezdi. En azından

bu desteği kısa vadede kaybetmek istemiyordu. Ayrıca halkın demokratik istemlerinin tümüne sırt çevirmesi halinde aynı muhalefetin kısa bir sürede kendisine karşı yöneleceğinden hesaplıyordu. Bundan dolayı CHP'nin hazırladığı 1961 Anayasasında, sulandırılmış olsada kısmi demokratik haklar daha önemlisi tüm dönemlere oranla ileri bir durumdaydılar. İlk başlarda burjuvazi her ne kadar bu demokratik hakları resmen vermiş değildi ise, işçi sınıfının tepkisiyle bu haklar 1963'ten itibaren resmen tanındı. İşçi sınıfının grev ve toplu sözleşme haklarını aldığı tarih 1963'tür..

"274 sayılı sendikalar kanunu ile 275 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt kanunu 24 Temmuz 1963 tarihinde yayınlanarak yürürlüğe girmesini" burjuvazi "işçi bayramı" olarak kabul ettiğini açıklıyordu. Burjuvazinin hesabına göre, "artık Türkiye işçi sınıfının bayramı 1 Mayıs değil, 24 Temmuz olacaktır".

Bu haklar sayesinde işçi sınıfının mücadeleside adım adım ilerledi. Artık TÜRK-İŞ sarı sendikası bu mücadeleyi durduramıyordu. Özellikle Zonguldak kömür işçileri, TÜRK-İŞ'in satılmış sendika ağalarına tavizsiz direnişleriyle karşı koyuyorlardı. Bu direnişlerin çoğunda jandarma ile çatışmalara girişiliyor, işçiler ve jandarmalar yararlanıyor, işçiler tutuklanıyor ve hareket değişik bölgelere yayılıyor. Özellikle Zonguldak maden

işçilerinin bu direnişi ve bu direnişin karşısında sarı sendika TÜRK-İŞ'in takındığı burjuva yanlısı tavır, TÜRK-İŞ bünyesindeki ayrılığın dahada büyüyerek, yeni bir konfederasyonunun kurulmasına doğru gidiyordu. TÜRK-İŞ kendisine muhalefet olan bazı sendikaları, TÜRK-İŞ bünyesinden attı. Amaç bu sendikaları eskitmektir, ama tam tersi bur durum ortaya çıktı.

"TÜRK-İŞ'ten geçici olarak ihraç edilen üç sendika 12 Şubat 1967 de yaptıkları genel kongrelerinde, TÜRK-İŞ'ten kesin olarak ayrılma ve DİSK'i kurma kararı aldılar. Bağımsız GIDA-İŞ sendikasında kongresini yaparak bu yolda karar aldı. Zonguldak Maden İşçileri Sendikası genel yönetim kuruluda aynı nitelikte bir karar alır ve beş sendika kurucu üye olarak 'Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'(DİSK) oluşturdu. DİSK'in ana tüzüğü 13 Şubat 1967 tarihinde İstanbul Valiliğine verildi ve resmen kurulmuş oldu" (İşçi sınıfı, Sendikalar ve 15-16 Haziran sf.22)

1961 Anayasasındaki kısmi demokratik hakların verdiği çerçeveler doğrultusunda, kendisine işçi partisi diyen, ama program olarak reformist orta burjuva bir konuma sahip olan TIP ve Sosyalist Parti gibi partiler ile çeşitli derneklerin kurulması ile devrimci hareket hızlı bir gelişme gösterdi. Yine 1961'lerden sonra Marksist-Leninist klasiklerin Türkçeye çevrilmesiyle bilinç

düzeyide hızla yükseliyordu. Özellikle 1968'lerden sonra işçi ve gençlik hareketlerindeki büyüme yıllardan beri sürüp gelen pasifizme büyük darbeler indirdiyordu.

Çeşitli halk katmanlarından ve özellikle işçisininin mücadelesinden korkan burjuvazi, ilk başta işçi haklarına el attı. İşçilerin burjuvaziye karşı örgütlenmesi daha az sömürülmesi için, mücadelesi ve giderek bu mücadelenin siyasi istemler temelinde boyut gösterme belirtileri, burjuvaziye ciddi olarak düşündürüyordu. Bu durumun önüne geçmek için faşist Demirel hükümeti ilk olarak, 1963 yılında yürürlüğe giren 274 ve 275 sayılı yasaları, burjuvazinin lehine değiştirmek istiyordu. Aslında bu yasaların değiştirilmesi için daha 1969'larda uşak sarı sendika TÜRK-İŞ tarafından meclise çeşitli öneriler sunulmuştu, ama bazı nedenlerden dolayı görüşülüp karara bağlanamamıştı.

İşçi sınıfının mücadelesi karşısında tüm hakim sınıfların bir araya geleceği gerçeği, bu yasaların değiştirilmek istenmesi sırasında kendini gösteriyordu. Faşist TÜRK-İŞ yönetiminin önerisinin yanısıra faşist CHP ve AP'inde aynı doğrultuda önerileri vardı.

"1969-1970 yasama döneminde ise biri CHP değer AP tarafından hazırlanan iki tasarı meclise verildi. Her iki tasarı TBMM karma komisyonuna gönderildi. Komisyon bu tasarıları tek bir tasarı halinde birleştirdi ve meclise sevk etti". (age, sf.49)

Tasarı daha sonra görüşmek için meclise gelince, işçi sınıfı başta olmak üzere halk muhalefeti sert şekilde tepki göstererek sessiz kalıyacağı belli eden eylemlere baş vurdu. Burjuvazinin yapmak istediği değişikliğin amacı açıktı: İşçi sınıfının müca-

delesini susturmak, yolundan saptırarak uşak TÜRK-İŞ'in potasına aktarmaktı. Bu faşist plana karşı, işçiler, öğrenciler, öğretim üyeleri, hukukcular ve uluslararası demokratik kuruluşlarda tepki gösterdiler. Yani durum Türkiye işçi sınıfının lehineydi, ama sadece bu yeterli değil, burjuvaziye karşı tepkisini en sert şekilde dile getirmesi için bizzat eylemliliği gerekiyordu ve işçi sınıfıda öyle yaparak 15 Haziran 1970 de fabrikalardan başlayarak meydanlara akın akın aktı. Reformist ve revizyonist DİSK yönetimi olayları kontrol edebileceğini hesaplayarak işçileri sokağa dökmüşlerdi, ama daha sonraki gelişmelerde görüldüğü gibi işçi sınıfının görkemli 15-16 Haziran direnişi, yıllardan beri sürüp gelen revizyonist-reformist çemberi yıkarak ilerledi. Burjuvazinin her tarafta oluşturduğu asker ve polis bariyerleri teker teker aşılacak, safalara yeni yeni işçiler (daha doğrusu TÜRK-İŞ'e bağlı fabrikadaki işçileri) çekiliyordu. Her iki yakadaki işçilerin birleşmelerini engellemek için vapur seferleri iptal edildi, Galata ve Unkapanı köprüleri açılarak Trakya yakasındaki işçilerin birliğinde engellenmeye çalışılıyordu.

DİSK revizyonist ve reformist yöneticileri eylemin kendi kontrollerinden çıktığını, asker ve polisle doğrudan bir çatışma halini aldığını, işçilerde ve poliste ölen ve yaralananların olduğunu duyar duymaz devletin yardımına koşarak reformist revizyonist ve uzlaşmacı yanını gösterdiler. DİSK başkanı Kemal TÜRKLER 16 Haziran öğle sonrası işçilere şu çağrıda bulunuyordu:

"İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz, anayasal haklarımız için direndiniz. Direniyoruz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve silahsız

olacağını emreder. Bizler anayasaya sınımsız bağlı işçiler olduğumuz için hiç bir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz. Nevarki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü, göz bebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatla taş atabilir, tahrikler yapabilirler. Türkiye devrimci işçi sendikaları konfederasyonu genel başkanı olarak sizleri uyarıyorum." (Kemal Türkler'in 16 Haziran 1970 tarihli radyo konuşmasından)

O dönem DİSK genel sekreteri olan Kemal SÜLKER'de şu demeci veriyordu:

"Girişilen tahripkar eylemle ilginç olmadığını işçileri bakanına söyledik. Ve kesinlikle bu tahripkar olayları tasvip etmediğimizi bildirdik. Ayrıca işçilerde radyodan bir uyarı yapılarak kötü ceyrana alet olmamalarını istedik" (17 Haziran 1970 tarihli gazeteler)

15-16 Haziran şanlı işçi direnişi karşısında DİSK yönetiminin takındığı bu uzlaşmacı tavır hiçte onun niteliğine aykırı bir tutum değildi. Çünkü DİSK her ne kadar kendisine devrimci diyorsa da, devrimci değil, reformist, revizyonist bir yapıya sahipti. Revizyonizmin ve reformizmin belirgin özelliği burjuvazi ile işçi sınıfının çıkarlarını uzlaştırmaya çalışan bir politikaya sahip olmasıdır. Politika bu oluncada DİSK'in işçi sınıfı hareketinin ihtilacı yanına sahip çıkamayacağı açıktı.

15-16 Haziran olaylarından sonra DİSK'i değerlendiren İbrahim Kaypakkaya şöyle der:

"DİSK, işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme örgütlenmesini temsil eder. İşçilerin işverenlere ve hükümete karşı, ekonomik-demokratik mücadelesinin aracıdır; günlük mücadelelerinde genel olarak işçilerin yanındadır. Bu yönüyle TÜRK-İŞ'e göre ileri-

cidir ve ondan ayrılır. Fakat öte yandan DİSK, işçi sınıfımızın mücadelesini, onun nihai kurtuluşunu hiç bir zaman sağlayamayacak olan, onu ideolojik bakımdan burjuvaziye köle kılacak olan, burjuvazininde kabulettiği ve edeceği Trade-union mücadelesi sınırları içinde, kendiliğinden gelmeliğin bu dar sınırları içine hapseder. İşçilerin, mevcut düzenin sonuçlarına karşı mücadelesini destekler, fakat düzenin tümüne karşı, sonuçları doğuran sebeplere karşı bilinçli siyasi mücadele vermesi yolunda herhangi bir çaba göstermediği gibi, bu yolda gösterilen çabalarada engel olur. İşçilerin örgütlenmesini, bilinçlenmelerini ve bilinçli siyasi mücadeleye girmelerini önler."

Önder İbrahim Kaypakkaya'nında belirttiği gibi, DİSK düzenin sınırlarını aşmayan, aşmaya çalışan hareketlere karşı olan, ona düzen sınırları içinde kalan işçilerin ekonomik-demokratik temeldeki mücadelesinde savunan reformist-revizyonist bir kuruluştur.

15-16 Haziran burjuvaziye geri adım attırarak, bu haklarını korurken, diğer yandan öğrenci gençliğin ve diğer halk katmanlarının mücadelesinde durmuyordu.

Ezilen halk kesiminin muhalefeti yükseldikçe hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişkilerde gittikçe sertleşiyordu. Devrimci durum oldukça mükemmel bir durumda olmasına rağmen, devrimin subjektif güçlerinin örgütlülüğü çok geriydi. Bu sırada Türkiye Öncü Kurmayı henüz kurulmuş değildi. İşçi hareketlerine önderlik yapan, revizyonist ve reformistler ise onu düzen sınırları içinde nasıl boğabileceklerini hesaplıyorlardı.

Nitekim 12 Mart 1971'de yarı-askeri faşist diktatörlük yönetimi el koyarak devrimci hareketlere karşı yoğun bir saldırı kam-

panyası başlattı. Bu faşist saldırılar sonucu hem örgütlü devrimci hareketler, hem de kendiliğinden gelme hareketler yenilgiye uğradılar. Devrimci hareketlerin yenilgiye uğramış olması, ne hakim sınıfların kendi içindeki çelişkileri haifletebilirdi, ne de objektif olarak varolan devrimci durumu geriletebilirdi. Tam aksine devrimci durumda herhangi bir gerileme olmadığından dolaydır ki, daha sonraki yıllarda devrimci hareketler yeniden toparlanıp geliştiler. Özellikle 1975-79 arası Türkiye devrimci hareketinde önemli gelişmelerin olduğu yıllar olarak bilinir. İşçi sınıfının hareketi, bu dönemde daha da örgütlü ve bilinçli bir düzeye yükselmesine rağmen, harekete önderlik eden revizyonist ve reformistler hiç bir zaman işçi sınıfı hareketinin, düzen sınırları dışına çıkmasına müsaade etmediler. Bu açıdanda gerek Ecevit hükümeti tarafından 1978 Aralık ayında getirilen sıkıyönetime, gereksede 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüne karşı, herhangi bir tepki gösteremedi. DİSK yönetimine sahip bulunan bir takım CHP'li sendika şefleri Ecevit hükümetinin sıkıyönetimine alkış tuttular.

12 Eylül 1980'e gelindiğinde, işçi sınıfının safalarında Türk-İş sarı sendikasının etkinliği önemli ölçüde kırılmış, buna karşı DİSK ve diğer bağımsız devrimci sendikaların etkinliği artmıştı. Bunun böyle olmasının başlıca nedeni DİSK'in, işçinin günlük çıkarlarını Türk-İş'ten daha tutarlı savunmuş olmasından dolaydır.

Ama 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü karşısında, hazırlıksız yakalanan sadece işçi hareketi değil, diğer devrimci hareketler ve bu arada çeşitli milliyetlerden Türkiye öncü kurmayıda her haliyle hazırlıksız bir dönem yaşıyordu. Bu durum bir anlamda Türkiye devrimci hareketinin henüz bir çocukluk, olu-

şum dönemi yaşıyor olmasından dolaydır. Gerçi daha önce yaşanan bir yenilgi süreci (12 Mart 1971-73) vardı, ama kimileri bundan gerekli dersleri çıkaramamışlardı. Kimileride doğru dersler çıkarmasına rağmen, bu doğru dersleri pratiğe uygulayacak taktik bir yönelime sahip değildir. Öncünün üzerinde yükseldiği doğru ML tahlil ve tespitlerine rağmen, önderliklerbir türlü onu hayata uygulamaya direncini ve inancını gösteremiyorlardı. Türkiye devrimci hareketi için en olgun dönem olan 1978-80 arası dönemi, birinci önderliğin revizyonist ve öncünün tasfiyecı yönetimi sayesinde, öncü tarafından iyi bir şekilde değerlendirilemedi. Öncünün yönetiminde bulunan revizyonist önderlik, öncünün örgütlenme ilkelerinden habersiz, kitlelere önderlik yerine kuyrukçuluk ya da kayıtsızlık içinde idi. Genel olarak Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylül sürecinde aldığı yenilginin esas sorumluları, işçi sınıfı hareketi üzerinde önemli bir ağırlığı bulunan revizyonist ve reformist kesim olmakla birlikte diğer devrimci hareketler ve bu arada öncüde sorumludur. Özellikle öncü, net stratejik ve taktik bir programa sahip olmasına rağmen, 1. MK'nin yönetimi güçlerini bu program doğrultusunda harekete geçirmiyerek adeta düşmana yem etti.

12 EYLÜL FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ VE İŞÇİ SINIFININ DURUMU

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü dönemi halkımız için, katliam, işkence, baskı ve her türlü hak gaspının alabildiğince yaygın olduğu bir dönemdir. 12 Eylül süreci henüz kapanmış değildir. Her ne kadar görüntüsel bazı haklar var, ne de 12 Eylül anayasasının sivilleştirilmiş dönemi- dir ve faşist diktatörlük bugünde

en ağır uygulamalarıyla sürüyor. Faşist diktatörlüğün uygulamaları tüm halk kesimini en ağır şekilde açlık, yokluk ve baskılar ile acı içinde bırakırken bundan esas olarak işçi sınıfı ve toprak-sız yoksul köylü derin bir şekilde etkilenmektedir.

Cuntanın iş başına gelmesiyle tüm ilerici, dernek, dergi, sendika kurum ve kuruluşlar kapatıldı, yöneticileri işkenceden geçirildi, en ağır cezalara çarptırıldı. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk kesimi örgütsüzlüğün ve dağınlılığın çilesini yaşadı. İşçi sınıfının demokratik kuruluşları (sendika ve dernekler) kapatıldı, sendikalarına ait mallara faşist cunta tarafından elkonuldu. Sanki varolan ekonomik ve siyasi bunalımın sorumlusu işçi sınıfı ve onun demokratik örgütleriymiş gibi, haklarına bir sürü faşist tahkikat yapıldı, önder işçiler işkenceden geçirildi, işten atıldı. Kapatılan DİSK ve DİSK'e bağlı işçiler, burjuvazi karşısında en doğal hakları olan toplu iş sözleşme haklarından bile yoksun bırakılarak bir kez daha cezalandırıldılar. Daha sonra bu ilerici sendikalara bağlı işçilerin örgütlü olabilecek gücünü, parça parça ederek TÜRK-İŞ'e bağladılar. Burjuvalar fabrikalarına, devrimci işçi sızmasını önlemek için "temiz sabıka kaydı" kağıdını şart koşular. Bu uygulama devlet kuruluşları içinde aynen geçerli oldu. 12 Eylül koşullarında aşağı yukarı tüm devrimci önder işçiler şu veya bu şekilde gözaltına alındıkları için, burjuvazi tarafından sakıncalı ilan edilmişlerdi ve dolayısıyla fabrika, ya da devlet sektörüne ait herhangi bir iş yerine girmesi olanaksız gibi bir durum sözkonusuydu. Biraz gevşemiş olmakla birlikte bu uygulama buünde sözkonusudur. Bu durumun aşılması büyük ölçüde çeşitli alanlardaki sınıf mücadelesinin boyutuna bağlıdır. Yükselcek mücadele

karşısında, burjuvazinin geri adım atması ve kısmi demokratik hakları biraz daha genişletmesi, onun kendi çıkarlarına da pek aykırı değildir. Zira burjuvazide gelişecek olan mücadelesinin devrimci bir potada değil, reformist bir potada eritilmesinden yanadır.

12 Eylül faşist diktatörlüğü, devrimci hareketlere karşı geniş ölçüde başarı kazanmış olmasına rağmen, objektif durumu düzeltmede hiçte başarılı olamamıştır. Ekonomik ve siyasi bunalım devam etmiş, bu bunalımın yüküde emekçikesimin ve özellikle de işçi sınıfının sırtına yüklenmiştir. İşsizlik daha da büyümüş, hiç bir demokratik hak ve örgütlenmenin olmamasından dolayı, sömürü alabildiğine katmerleşmiştir. Yani objektif olarak varolan devrimci durumda, 12 Eylül'den sonra herhangi bir gerileme olmamış, aksine daha da derinleşmiştir.

Öncünün saflarında, başını 2. MK revizyonistlerinin çektiği akımın bu konudaki değerlendirmeleri tekyanlı ve yüzeyseldi. Onlara göre, "12 Eylül'den sonra devrimci durum gerilemiş, hakim sınıflar siyasi istikrar sağlamış"tı. Bu akım ve bu akım gibi düşünenler, devrimci durumun geriletilmiş olduğuna kanıt olarak "kendiliğinden gelme kitle hareketlerinin olmamasına" bağlıyorlar. Oysa bu yanlış ve yüzeysel bir tespittir. Bilindiği gibi kendiliğinden gelme kitle hareketleride, devrimci hareketin bir parçasıdır. Dolayısıyla devrimci hareketlerin yenilgi aldığı dönemlerde kendiliğinden gelme hareketlerde yenilgiden dolayı olmayacaklar, yada istisnai olarak olurlar. İbrahim Kaypakkaya ve Mao Zedung'da, devrimci hareketlerin gerilediği dönemlerin, kitlelere ekonomik ve demokratik bir takım hakların verildiği ve yaşamlarında nispi refahın olduğu dönem olduğunu belirtiyorlar.

İŞÇİ SINIFININ BÜGÜNKÜ-DÜRÜMÜ VE BU ALANDAKİ GÖREVLERİMİZ

İşçi sınıfımızın bugünkü durumu, 12 Eylül öncesine oranla katbe kat daha kötü bir durumdadır. Hem yaşam standartları bakımından, hemde örgütlülük düzeyi bakımından durum hiçte faşist hükümet yetkililerinin ve satılmış Türk-İş yönetici faşistlerinin dediği gibi değildir. Özellikle 12 Eylül sonrası işçi sınıfının örgütlülüğü ciddi olarak engellenmiştir. Bu noktada 1970'ler ile kıyaslandığında sendikali işçi sayısında pek bir artışın olmadığı rahatlıkla görülecektir. Aynı şekilde sendikali işçi oranında çalışan işçi oranına göre çok gerilere düşmüştür.

1970 verilerine göre incelediğimizde:

"İşçilerin sayı olarak, artmasıyla beraber, sendikalaşmada hızla gelişme gösteriyor. Çalışma bakanlığının verdiği rakamlara göre, 1970'lerde sendikali üye sayısı 2.088.219'dur.

O dönemde tespit edilen sendikaların sayısı 737'yi bulmaktadır. Bunlarında 302 tanesi yurt çapında faaliyet gösteren sendikalar. Bu sendikaların üye sayısı 1.659.119'dur.

İşçilerin sendikalaşma oranı % 60'a yaklaşmaktadır." (İşçi Sınıfı ve Sendikalar ve 15-16 Haziran, sf: 40).

Örgütlülük oranı açısından baktığımızda işçi sınıfının bugünkü durumu geçmişe oranla çok kötü olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz. Gazetelerin çalışma bakanlığına dayanarak verdiği endeksler şöyledir:

Yukarıda verilen örneklerden biri 1970'i biride 1988'deki durum gösteriyor. Buna göre işçilerin hakları ve örgütlülüğü yaklaşık % 45 gerilemiş durumdadır. Örneğin 1970'de işçilerin sendikalaşma oranı % 60 iken

1988'de % 33'tür. Bu aşağı yukarı yüzde yüzlük bir orandır. Yine 1988 çalışma bakanlığının verilerine göre (1988 için) yaklaşık üçbuçuk milyon işçinin ancak iki milyon ikiyüzbini sendika-

1977'de bir saat çalışan Türk işçisi geçen yıl iki saat 33 dakika çalıştı."

Diğer çeşitli gıda maddelerinin alımında da örnek gösteren Hak-İş istatistikleri, aynı şekilde

Devlet İstatistik Enstitüsüne göre ücretlilerin sayısı:.....	6.300.000
Sigortalıların sayısı (SSK, Emekli Sandığı):.....	4.500.000
Sosyal Sigorta kurumlu işçi sayısı:.....	3.100.000
Çalışma bakanlığına göre işçi sayısı:.....	3.400.000
Çalışma bakanlığına göre sendikali işçi sayısı:.....	2.200.000
Toplu sözleşmeden yararlanan işçi sayısı:.....	1.600.000

Bu duruma göre:

Faal nüfusun ancak % 24'ü sigortalı (SSK, Emekli Sandığı)

Üreticilerin ancak % 71'i sigortalı (SSK, Emekli Sandığı)

Ücretlilerin ancak % 33'ü sendikali

Ücretlilerin ancak % 25'i sözleşmelidir.

Kaynak: DİE Hane halkı iş gücü sayısı 1988 yılı için çalışma bakanlığı, çalışma hayatı istatistiği ve Kristal-İş raporu, sf: 52

lıdır. Yani geri kalan birbuçuk milyona yakını sendikasızdır. Aynı şekilde sendikali olan iki milyon ikiyüz bin işçiden ancak bir milyon altı yüz bini toplu sözleşmelerden faydalanıyor, geri kalanı toplu sözleşmeden faydalanamıyor. Toplu sözleşmeden yararlananların büyük çoğunluğu kamu sektöründeki işçidir. Özel sektörde çalışıpta sendikali olan ve sendikali olduğu halde toplu sözleşmeden yararlanan çok az bir işçi kesimidir.

Yine istatistiklere göre, işçi sınıfımızın ücretleri 1977'ye oranla üç kat gerilemiş durumdadır. 1977'deki ücreti ile alabildiğini, bu gün ancak üç kat fazla çalışarak alabilmektedir. Bu durumda Türkiye'li işçilerin durumu diğer ülkelerin işçilerinin durumuna oranla çok kötü durumdadır.

Gerici bir sendika olan Hak-İş'in 1989'daki istatistiklerine göre:

"1 kilo ekmek için 1977 yılında 25 dakika çalışan bir işçi, geçen yıl bir saat 11 dakika çalışmak zorundakaldı."

"Birlitre süt alabilmek için

Türkiye'nin işçisi ile diğer bazı yabancı ülkelerin işçilerinin alım ve çalışma durumunu da bu örneklerle karşılaştırıyor. Örneğin:

"1. kg. ekmek için

Türkiyeli işçi...1 saat 11 dakika,
Yunanistanlı işçi..... 17 dakika,
Almanyalı işçi..... 11 dakika,
ABD'li işçi..... 6 dakika,
Tunuslu işçi..... 10 dakika"

Yukarıda gösterdiğimiz örnekler, Türkiye işçi sınıfının, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünden sonraki durumunun ne olduğunu gösteriyor. Bu duruma bakıldığında 12 Eylül sonrası dönemde devrimci durumun gerilediğini söylemenin ne kadar ahmakçabir iş olduğunu göstermesi bakımından ibret vericidir.

Faşist 12 Eylül anayasası, sendikal haklarıda tamamen kuşa çevirdi. Uzun bir dönem tamamen patronların lapasıyla beslenen ve ismine yüksek hakem kurulu denilen faşist kurum, işçiler adına, sanki onların meşru temsilcisiymiş gibi pazarlıklara oturdu ve işçilerin alın te-

rini, emeğini bir kene gibi patronlarla birlikte emdiler. Göstermelik olarak varolan Türk-İş sendikalarının toplu sözleşmelerine bu faşist kurul karar veriyordu. Ama yinede sömürünün ve baskının en gaddarına uğrayan geçmişte DİSK'e ve diğer bağımsız devrimci sendikalara bağlı olan işçiler oluyordu. Burjuvazi, işçilerin DİSK ayarında reformist-revizyonist bir örgütte bile örgütlenmesini engellemek için, çeşitli faşist yasal yürürlüğe koydu. Çünkü burjuvazi işçilerin örgütlü gücünden her zaman korkmuştur ve bugünde korkmaktadır. Çünkü bilinçli bir örgütlü mücadele, burjuvazinin devletini alaşağı edecektir. İşte bundan dolayı burjuvazi devrimci örgütlülüğün önüne mümkün olan ne engel varsa hepsini koyar. Lenin şöyle der:

"Oysa biz hepimiz işçilerin kuruluşunun ancak gene işçilerin kendi eserleri olabileceğine inanmış bulunuyoruz. Yığınlar bilinçli ve örgütlü değilken, yığınlar tümüyle burjuvaziye karşı ilan edilmiş bir sınıf savaşımı ile hazırlanmadan ve eğitilmeden sosyalist devrim sözkonusu olamaz" (Lenin, Anarşizm ve Anarko Sendikalar, sf: 246)

Yine Engels,
"Bu dünyayı kurtarma işini yerine getirmek, gerçekleştirmek, modern proletaryanın tarihsel görevidir." der.

İşte bundan dolayıdır ki, burjuvazi hiçbir zaman proletaryaya örgütlenmesi için hayat hakkı tanımak istemez. Burjuvazi bu işi ne kadar zorlaştırırsa, belki ömrünü o kadar uzatır, ama tarihin akışını durdurmadığı sürece çöküşünü de durduramaz.

ÖNCÜNÜN BUGÜNE KADAR BU ALANDAKİ ÇALIŞMASI VE BUGÜNÜN SOMUTUNDA GÖREVLERİMİZ:

Öncünün kuruluşundan bu-

güne dek, mücadelenin diğer alanlarında olduğu gibi şehir alanında da mücadeleyi kendi Marksist-Leninist politikasına uygun tam anlamıyla yürüttüğünü söyleyemeyiz. Zaten, güttüğü sağcı pratik politikası ile kır faaliyetini yürütemeyeceği gibi, kır faaliyetine tabii olarak ele alınması gereken şehir faaliyetinde o haliyle yürütülemezdi. Öncünün politikasına uygun olarak ele alınması gereken politika, öncünün esas güçlerinin kırsal alanlara yerleştirilmesi gerekir iken, kırdaki faaliyet, 1980'lere kadar yok gibidir. Bunun yerine şehirlere legal ve kof bir yığılma vardı. Zaten özellikle bu dönem "kırsal alanlardaki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir" şeklindeki ML ilkenin uygulanmadığı dönemdir. (Öncünün 1. konferansı olan 1978 ile 1980 arası).

Bu dönem şehirlerdeki faaliyetin esasında, semt ve gençlik arasındaki legal derneklerde yoğunlaştırılmıştı. Neredeyse gecekondular mahallelerindeki direniş, şehir faaliyetinin esasını oluşturuyordu. Elbetteki biz şehirlerdeki diğer katmanların içinde faaliyet yürüterek onları örgütlemeye karşı değiliz, ama şehirlerdeki faaliyetin esasını oluşturulması gereken sanayi proletaryasının arasındaki faaliyet ve örgütlenmedir. Şehir faaliyetimizin esasını oluşturan sanayi proletaryasından başka öğrenci gençlik, semt gece kondu vb. yerlerde de yürütülür. Ama dediğimiz gibi, bu diğer alanlardaki faaliyet proletaryanın içindeki faaliyetin önüne çıkarılmaz.

12 Eylül öncesi dönemde yine de azımsanmayacak derecede olan, işçi sınıfının içindeki faaliyetimizde, sağcı politikalar yüzünden doğru bir şekilde kanalizasyon edilmedi. Kanalizasyonun şartları zaten 1. MK tarafından objektif olarak engellenmiş durumdaydı. Çünkü kırsal alanlara tabii olması gereken faaliyetin

öncü, kırsal alanlarda öncünün politikasına uygun faaliyetin bulunmamasından dolayı, faaliyet sağlıklı gelişemiyordu. Kaldığı şehirlerdeki faaliyetin illegal bir temelde kalıcılığı da bilinçli bir örgütlenme olmadığı için olmadı. Kimin nerede faaliyet yürüttüğü, sorumluluk sahası legal mi, illegal mi belli değildi. Kısacası çalışmada Bolşevik bir uzmanlaşma temelinde yürütülüyordu. Bu değerlendirmemiz şüphesizki geçmişe inkarcı bir temelde yaklaşmak değildir. Tam tersine geleceğimizi daha sağlıklı bir örgütlenme üzerinde oluşturmak için, olumsuz geçmiş mahkum etmek, olumlu yanlarını alarak bilinç düzeyine çıkarmak ve Bolşevik bir şehir örgütlenmesi yaratmaktır. Zaten 12 Eylül öncesi varolan, örgütlenmenin ne denli sağlıklı olup olmadığını pratikte hepimiz birlikte gördük. O halde geçmiş deneylerimizi geleceğimize ışık tutması için objektif değerlendirmeliyiz.

Sendikal çalışmaya gelince: Geçmişteki sendikal faaliyetimizin yanlış olan esas yanı "kırmızı sendikacılık yaratma" anlayışımızdı. Bu yanlış örgütlenme anlayışı, bu konudaki siyasi bakış açısından kaynaklanıyordu. Bu anlayışla ele geçirilen bir kaç ufak bağımsız sendika üzerinde düşman baskısı yoğunlaştı ve doğal olarak gelişme gösterilemedi. Öyleki toplu sözleşme görüşmelerinde, patronların "biz, işçilerle değil öncüsü ile sözleşme imzalıyoruz" şeklindeki sözlerini sanırız, o dönem faaliyet yürüten her arkadaş duymuştur. Böyle bir sendikacılık anlayışı yanlıştı. Çünkü faşizmin koşullarında buna olanak yoktur. Devrimci yükselişlerle birlikte, böyle bir durumun kısmen de olsa objektif koşulları olsa bile, bu doğrultudaki örgütlenme bizi geniş işçi kesimlerinden tecrit eder ve koparır. Bu dönem (12 Eylül ön-

cesi) yapılması gereken, esas ağırlığı DİSK içindeki sendikalara vererek, onları ele geçirmek olmalıydı.

Bugün ne yapmalıyız, sendikal faaliyetle kavranacak halka ne olmalıdır?

A) Günümüz somutunda tek konfederasyon olan Türk-İş'e karşı, küçümsenmeyecek derece de sayısı çoğunlukta devrimci potansiyel olmasına rağmen, bu potansiyel örgütsüzdür. Birinci derecedeki görev, bu devrimci potansiyeli belli devrimci ilkeler etrafında birleştirmektir. Bunun için, hedefe varmak için gerek reformistlerle, gereksede diğer devrimci siyasi hareketlerle duruma göre gidilebilecek yere kadar birlikte gitmektir. Elbetteki reformistlerle yapılacak olan uzlaşmalar, yada birliktelikler, devrimci ilkeler doğrultusunda da değil, günlük istemlerin çakıştığı temellerde ancak birlikte hareket edebiliriz. Gelişmenin belli bir noktasından sonra elbette doğrudan devrimci anlayışın karşısına reformizm çıkar. O zamanda reformizme karşı mücadele gerekli olacaktır. Sendikal alanda bugün izleyeceğimiz politika bir anlamda, demokratik halk devriminin başarılması için, proletarya partisinin oluşturacağı halkın devrimci birleşik cephesine benzer. Buna göre, sendikal alanda bugün hedef devrimci sınıf sendikacılığını yaratmak olmalıdır. Sendikal mücadelede, işçi sınıfının haklarını burjuvaziye karşı savunacak olan proleter devrimci işçilerin sendika yönetimlerine getirilmesi vazgeçilmez isteğimiz olmalıdır. Bu mücadele Türk-İş sarı sendika yönetimleri ilk etapta vurulması gereken hedef olmalıdır. Bu faşist tekel yıkılmadan, ya da en azından ciddi bir şekilde sarsılmadıkça, işçi sınıfının devrimci temeldeki gücü iyi bir şekilde örgütlenemez. Yani sarı sendikaya karşı alternatif olarak sınıf sendikacılığına daya-

nan bir alternatif örgütlenme şarttır. Bu alternatif örgütlenmeyi oluşturmak içinde döneme uygun olarak somut şartlara göre, ittifak ve birlik yapılacak güçlerle gidilen noktaya kadar birlikte gidilmelidir. Sendikal mücadele kitlesel bir mücadele olduğu için genel kitlelerden kopmamak yeniden yapılacak etkili ajitasyon ve propagandalarla, işçi kitlesinin çıkarı somut olarak kendisine gösterilerek, savunulmalı ve onların hareketine katılmasını sağlamalıyız. Öncünün buradaki politikası, kitlelerin gerisine düşmemek, ama onlardan kopacak zamansız devrimci istemlerle de onlardan çok ileri gidip yalnızlığa itilmemelidir. İstemlerimiz ve propagandamız somut gerçeklere dayanmalıdır. Bunun için, bu alandaki temel görev, Türk-İş'in patron uşağı faşist niteliğini detaylı bir şekilde, gerekirse tek tek olayların somutuna indirgeyerek teşhir etmek ve işçilerin onlara destek vermesini önlemektir. Alternatif olarak devrimci sınıf sendikacılığının örgütlenmesi çalışmalarına bu günden başlamaktır.

B) Bizler, geniş işçi kitlesini kucaklayabilmek ve örgütleyebilmek için, işçilerin günlük istek ve taleplerini de en kararlı bir şekilde savunmalı, ama günlük istem ve talepleri hiç bir zaman genel devrimci ilkelerin önüne çıkarmamalıyız. Günlük talepleri savunurken, bir sınıf uzlaşmacı reformist gibi değil, bir devrimci gibi, bir komünist gibi savunmalıyız. Marksist-Leninist ve devrimcilerde, elbette işçilerin günlük yaşamının daha iyi sürmesi, daha rahat örgütlenmesi için demokratik hakların genişletilmesi, iyi iş koşulları, iş güvenliği ve sağlığı için mücadele ederler, hemde en kararlı ve en tavizsiz şekilde mücadele ederler. Ama hiç bir zaman bir reformist gibi, reformları her şey gören, azami hedef olarak reformları gören bir

sınıf işbirlikçi reformist gibi düşünmezler. Reformistler için düzen sınırları dışına çıkma, devleti yıkma diye bir sorun yok iken, devrimci için devleti yıkma, özel mülkiyete son verme, üretim araçlarını emekçilerin kolektif mülkiyeti haline getirme sözkonusudur. Yani devrimci bir kişi yada örgüt her şeyden önce kendi ideolojik ve siyasi amacına göre hareket etmelidir. Eğer, günlük istemlerle kendi hareket sınırlayacak olursak, açıkta devrimci değil, reformist bir konuma düşmüş oluruz ve bu durum azami hedeflerimize ulaşmamızı engeller. Marks şöyle der:

"Üçüncüsü, sendikalar, sermayenin aldırılarına karşı, direniş merkezleri olarak yararlı iş görürler. Güçlerini pek yerinde olmıyan bir biçimde kullandılar mı, kısmen hedeflerini gözden kaçırdılar. Aynı zamanda mevcut düzeni değiştirmeye çalışacakları ve örgütlü güçlerini, işçi sınıfının kesin kurtuluşu, yani ücretlilik sisteminin kesin olarak kaldırılması için bir araç olarak kullanmaya çalışacakları yerde, düzenin sonuçlarına karşı gerilla savaşı ile yetindikleri (gerilla savaşı ile kast edilen günlük çıkarlar doğrultusunda verilen mücadeledir -bn) andada hedeflerini büsbütün yitirirler." (M.E. SY, sf: 91)

Marksist-Leninistlerin kendi devrimci mücadelelerinde; reformist talepleri (ya da acil talep) ne şekilde nasıl savunduklarını önder İbrahim şöyle ortaya koyar:

"Birinci olarak 'acil talepler' genel politik taleplerimize ve devrimci ajitasyonumuza aykırı düşmemelidir. Yani kitleler daha ileri hedefler için mücadele eder, onlar 'kısmi düzeltmeler' uğruna itilmemelidir. İkinci olarak, acil talepler için mücadele daima tali kalmalıdır. Devrimci sloganların yerine bunlar geç-

memelidir. Reformistlerle devrimcileri birbirinden ayıran kıstaslar bunlardır. Bu ilkelere uygun düşmek şartıyla komünistler 'genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri' elbette savunurlar ve desteklerler.

"Revizyonist-reformist hainlerin yaptığı gibi her şart altında değil." (İK. SE. sf: 354)

Gerek Marks ve gerekse de İbrahim tarafından ortaya konulan anlayış açıktır. Biz yinede konunun taşıdığı önem açısından daha iyi anlaşılabilmesi için: somut bir örnekle açıklayalım:

Devrimci mücadelenin boyutu yüksek olduğu ve mücadelenin artık siyasi iktidara alternatif olduğu dönemlerde, siyasi iktidar talebinden vazgeçip, ücretlerin yükseltilmesi, çalışma şartlarının iyileştirilmesi, demokratik hakların genişletilmesi vs. vs. gibi reformist talepleri ileri sürmek gericiliktir, devrime karşı burjuva saflarında yer almaktır. Bu tür reformları, özellikle mücadelenin yükseldiği ve iktidarı tehlikeye düştüğünde burjuvazi veriyor. Böylesi dönemlerde bunları kabul etmek "köleliği kabul etmek" ile eş anlamlıdır.

Neden reformist talepleri her şart altında savunmuyoruz? Çünkü reformlar elle tutulur bir gelecek vaad etmedikleri için.

Marks şöyle der:

"Adil bir işgücünün karşılığında adil bir ücret' biçimindeki tutucu slogan yerine bayrakları üzerine şu devrimci sloganı yazmalıydılar: 'ücretlilik sisteminin kaldırılması'" (M.E.SY, sf: 90, c. 2)

Sonuç olarak ekonomik ve demokratik mücadeleyi, her şey olarak görür ve ekonomistçe ele alırsak bunun adı ekonomizm olur ve bu bizim devrimci anlayışımız değildir. Marksist-Leninistlerde, ekonomik ve demokratik mücadeleyi savunurlar,

ama bunu hiçbir zaman devrimci istemlerin önüne çıkartıp devrimci özü karartmamalıdır.

C) Sendika yönetimine devrimci işçileri geçirmek için, işçiler arasında yoğun propaganda-ajitasyon ve örgütlenme yapılmalıdır. Sadece lafta devrimcilikten ve örgütlülüğün bahsetmek, ama pratikte bunun gereklerini yerine getirmemek, yenilgiyi ve örgütsüzlüğü baştan kabul etmek demektir. Örgütlülük bolşevik temelde sağlanmadıkça, sendikaların yönetimi ele geçirilmeyecek ve işçi sınıfını ilerki dönemde politikamız doğrultusunda harekete geçiremeyiz. Her şeyin birbirine bağlı olduğu, bir şeyin içinde olsa bile, hiçbir şeyin birbirinden kopuk olmadığı diyalektik bir gerçektir. Proletarya partisi ve devrimci mücadele böyledir. Bir alanda sürdürülecek olan devrimci mücadele olumlu ya da olumsuz diğer alanlardaki mücadeleyi de etkileyecektir. Yine aynı şekilde öncünün herhangi bir bölgesindeki bir hücredeki olumlu ya da olumsuz gelişme, öncünün bütününü olumlu ya da olumsuz olarak etkiler. Bir partinin merkezi yönetimi ne kadar iyi olursa olsun, onun alt organları onun bu durumla uygunluk arz etmiyorsa, o partinin olumlu ve uyumlu çalışacağı söylenemez. İşte devrimci mücadele böyledir.

Öncünün stratejik tespitlerine göre, kır faaliyetine oranla şehir faaliyeti ikincildir, ama bu şehir faaliyetinin reddi anlamına gelmez ve yine öncünün programı onun işçi sınıfının en ileri ve bilinçli örgütü olduğu şeklindedir. İşçi sınıfının önderliği demek, onun ideolojik-siyasi ve örgütsel olarak önderi demektir. Biz bu tespiti lafta bırakmak istemiyorsak, öncünün saflarına mümkün oldukça çok sayıda işçi kazanmalı ve işçilerin ekonomik birer örgütü olan sendikalara öncü-

nün ideolojisini hakim kılmalıyız. Öncü hiç bir zaman bu temel görevini savaştırmamalı, aksine işçi sınıfı içinde alabildiğine sağlam bir şekilde örgütlenmelidir. Gücü yettiğince öncelikle sanayi proletaryasının sayısal olarak yoğunlukta bulunduğu illerde (İstanbul, İzmir, Adana, İzmir, Zonguldak, Bursa vs.) ve bu illerde de büyük fabrika ve işletmelerde örgütlenmeye ağırlık vermeli, buradaki işçileri kazanarak, iş yeri temsilciliklerini giderek sendikaların bölge şubelerini ve merkezini ele geçirmeye çalışmalıdır. Faaliyetin esasını (tabiki şehir faaliyetini kastediyoruz, yoksa geneli değil) bu büyük işletmelerde yoğunlaştırıp, işçilerin her türlü somut talebini gösterip kavratarak, bilinçlendirmek, örgütleyerek burjuvaziye karşı güçlü bir kale gibi dikilmelidir. Yani sendika şubelerini ve merkezlerini ele geçirmenin ilk yolu olan işçileri kazanmak ilk ve temel görevdir. Burası kazanılmadan sendika yönetimi kazanılmaz.

D) İşçi sendikaları ve diğer legal demokratik kitle dernekleri aracılığı ile öncü daha geniş kitlelere ulaşma ve onları örgütlemeye olanağına sahiptir. Bunu ustalıkla kullanmazsak, yine bizi başarısızlıklar bekliyor demektir. Biz bu yönümüzle de geçmişin olumsuzluğundan temelde kurtulamayız. Çeşitli alanlarda ve bu alanlardaki çeşitli sınıf ve katmanların arasına iyice yayılabilmemiz öncünün kitlelerle bağına sağlamlaştırmamız için, kitle dernek ve kuruluşlarını iyi bir şekilde kullanmalı, legal ile illegal faaliyet arasındaki bağı zedeledikten sonra öncünün etkinliğini sağlamaya çalışmalıyız. Bunun için çalışmamızın ağırlık noktasını, modern sanayi proletaryasının içindeki çalışma oluşturmamızdır. Bu kuruluşlar da öncelikle sendikalardır. Lenin şöyle diyor:

"4) Sosyal-demokrasinin,

proletaryanın geniş yığınları üzerindeki etkisini yoğunlaştırmak ve sağlamlaştırmak için, bir yandan sendikaların örgüt çalışmalarını ve aynı zamanda bu çevrelerde sosyal-demokrasinin propaganda ve ajitasyonunu kuvvetlendirmenin ve öte yandan işçi sınıfının giderek daha geniş katmanlarını, her şarttan parti örgütlerine katılmaya sevk etmenin zorunlu olduğunu kabul eder." (Lenin, Anarşizm ve Anarko Sendikalizm, sf: 259)

Lenin yoldaşında açık olarak belirttiği gibi, bizde öncünün işçi sınıfı kitlesi içine yayılması ve oralarda örgütlenmesi için, sendikalarda ve fabrikalarda, kısacası işçi sınıfı kitlesinin bulunduğu her yerde örgütlenmeli ve işçileri siyasete çekmeli, öncünün saflarına çekmeliyiz. Sendikaları ve işçi sınıfının diğer kuruluşlarına genel olarak devrimci, özel olarak öncünün ideolojik ve politik etkinliğini sağlamaya çalışmalıyız. Elbette bu kısa vadede ile olunacak bir şey değildir, süreç ister. Ama yaşadığımız bir süreçtir ve bizde bunu en iyi şekilde değerlendirebilmeliyiz. Burjuvazi ve burjuvazinin uşakları sürekli olarak "işçilerin politika ile uğraşmamaları gerekir" şeklindeki feryatları onların duyduğu devrim korkusudur. Bizler proletaryayı daha aktif olarak harekete geçirebilmemiz için, onun siyasi örgütü (öncünün) saflarına çekmenin çabalarını elden bırakmamalıyız. İşçiler hiç bir zaman devrimci kavgada tarafsız olmazlar. Aksine taraftır ve kendi kavgasının önderidir. Bu önderliği, onun kendi sınıfının geniş kitlesini harekete geçirmekle pekişir. Lenin şöyle der:

"Günümüzde, sendikalarda çalışma, hiç kuşkusuz, büyük bir önem kazanmaktadır. Biz, Mensheviklerin yansızlık politikası karşısında, bu işi, sendikalarla partiyi yakınlaştırma, sosyalist bilinci geliştirme ve proletaryanın dev-

rimci görevlerini kavrama anlayışı içinde yerine getirmeliyiz." (age, sf: 263, 264)

Kısacası, sendikalar, öncünün işçi yığınlarıyla en iyi bir şekilde bağ kuracağı yerlerdir ve bunun önemini yadsınamamalıyız.

E) İşçi sınıfının içindeki faaliyetimizin lafta kalmaması ve maddi bir güç haline dönüşebilmesi için, faaliyetimiz her alanda devrimcileşmeye dayanmalıdır. Nasıllı canlı bir varlığın yaşamasını sağlayan temel onun en ufak birimi olan canlı hücrelerine benzer. Öncünün yaşamasında bu hücrelerin sürekli taze kanla beslenmesiyle mümkün olur.

Örgütlenmek, ancak öncünün saflarına çekilen insanların düzenli bir tarzda komiteleşmesiyle mümkündür. Onun için biz faaliyetimizin her alanında komiteleşmeler sağlayarak ancak kitlelerin içine bir ağ gibi yayılabiliriz. Fabrikalarda, sendikalarda, semtlerde, diğer işçi derneklerindeki faaliyetimiz, ulaşabileceğimiz kadariyle gücümüz oranında öncü komitelerini oluşturmalıyız. Komite oluşturmak tabiki hep birden oluşacak şeyler değildir. Bu komitelerin oluşturulması içinde örgütleyici kadroların yetişmesi gerekiyor. O halde biz bugünden itibaren, faaliyetimizin olduğu yerlerde kadro yetiştirmeye çok önem vermeliyiz. Elbette kadro durup dururken ortaya çıkmaz, sınıf mücadelesinin içinde çıkar. Fabrika, sendika ve diğer derneklerde, sınıf mücadelesinin alanlarıdır ve buralarda sayısız kadro çıkarmak olasıdır. Buradan çıkacak kadroların yetkinleşmesi ise yine süreçteki sınıf mücadelesinin pratiği tarafından olacaktır. Kadrolar olmadan örgüt olamayacağı bilinci ile hareket etmeli ve işçi sınıfının içindeki faaliyette sağlam nitelikli kadroları çıkarmalı, bunları daha üst düzeydeki görevlere getirmek içinde onu profesyo-

nel bir devrimci haline dönüştürmeliyiz. Yetkinleşmiş profesyonel kadrolar olmadan öncünün varlığı anlamsızlaşır. İşte biz bu kadrolarımızın ağırlıklı olarak işçi sınıfı saflarından çıkması için daha azimli çalışmalıyız. Bilinçli bir işçinin profesyonel bir kadro haline getirilmesi gerektiğini Lenin şöyle belirtiyor:

"...Azıcık yeteneği olan ve bir şeyler 'vaad eden' bir ajitator işçinin günde onbuçuk onbir saat fabrikada çalışmasına izin verilmemelidir. Zamanında bütün vaktini siyasi eyleme ayırabilmesi için, eğer tecrübesini arttıracaksa, görüş ufuklarını genişletecekse ve çarın jandarmasına karşı mücadelede hiç değilse bir kaç yıl dayanabilecekse, çalıştığı yeri değiştirebilmesi için onun geçimi partimiz tarafından sağlanmalıdır. Hareketlerin kendiliğinden yükselişi genişlik ve derinlik kazandıktan işçi sınıfı yığınları kendi saflarından sadece artan sayıda yetenekli ajitatorlar değil, ama yetenekli örgütçülerde, propagandaçılarda ve kelimenin en iyi anlamıyla 'pratikçi militanlar' yetiştirirler." (Lenin, Ne Yapmalı, sf: 165)

İşte bizlerde faaliyetimizde, bu tür unsurları iyi bir şekilde eleyerek çıkarmalı ve onları iş yapar militanlar haline getirmeliyiz. Bu tür unsurların önünde engel olabilecek nedenleri (ev geçimi, aile sorunları vs.) mutlaka aşmalıyız. Yetenekli bir propagandacı, ajitator örgütleyici veya askeri bir kadroyu "ev geçimi vardır", "çocuklarına bakan yok" gibi hiç bir değeri olmayan gerekçelere bağlayamayız. Bu sorunların çözümünü bulmalı ve onu profesyonelleştirmeliyiz. Bunları gerçekleştirmek içinde, bu konulara bakış açımız ve politikamız iyi kavranmalıdır.

F) Fabrika ve sendikalarda faaliyet yürütürken, illegaliteye azami dikkat göstermeli, ama bilinçsiz bir şekilde de illegalitenin

inde boğulmamalıyız. Örgütlediğimiz insanlar dışındaki diğer insanlar hangi örgütten olduğumuzu bilmemelidirler. Eğer bunlara yayın, bildiri vs. veriliyorsa değişik imkanlar yaratılarak verilmelidir. Oradaki işçi kitesini örgütleyebilmemiz için, onlara bilinç vermek gerekiyor. İşçiler nasıl, neyle bilinçlenecektir? Her şeyden önce işçi kapitalist toplumun binbir türlü pislik ve haksızlığını hergün yaşıyor. İşçi bunları yaşıyor, ama nedenlerine karşı değil, sonuçlarına karşı çıkıyor. İşte bizim görevimiz, günlük olarak yaşanan bu çirkinlikleri ve haksızlıkların nedenlerini, somut olaylarla ortaya koyup teşhir etmek, bunların ortadan kalkmasının yolunu ve bunların kaynaklandığı düzenin niteliğini net olarak anlatmak ve onlara kurtuluşun devrimle olacağını kavratmaktır. Elbette işçinin bilinçlenmesi sadece fabrika ve sendikalarda yapacağımız propaganda-ajitasyon ile olmaz. Bu büyük ölçüde genel pratik mücadeleye bağlı olan bir şeydir.

G) Sendikal alandaki faaliyetimizin esas yerleri büyük sanayi kuruluşları olmalıdır. Elbette küçükleride ihmal edilemez. Ama bugünkü somut durumumuz bunu zorunlu kılıyor. Gücümüz ve etkinliğimiz arttıkça çalışma alanlarımızda artacaktır. Aynı şekilde geçmişten beri öncünün faaliyeti bulunduğu ve oralarda belli oranda bir gücümüzün bulunduğu alanları (örneğin Deriş, Kazlıçeşme vs.) gözardı etmemiz söz konusu olmamalıdır. Özellikle bu alanlarda izleyeceğimiz diğer bir politika ise çok sayıda kadro çıkarabiliriz. Çıkarcığımız bu kadroları yeteneklerine ve öncünün ihtiyacına göre konumlandırılmalıdır. Olabilirki kıra gönderilir, yada başka işkolalarında görevlendirilir, yada başka alanlara gönderilir. Bunun tayini, öncünün insiyatifinde olabilecek bir şeydir. □

TÜTÜN ÜRETİCİSİNE EMPERYALİST SİCİMİ

12 Eylül askeri faşist cuntasındaki memuriyetinden beri, emperyalist tekellerin çıkarlarının sadık gözeticisi olan Özal ve bugün hükümet olan çetesi, faşist ANAP son "tütün kararnamesi"yle gider ayak emperyalist tekellere yeni bir mevzii daha kazandırırken, yıllar yılı temelinde küçük üreticiyi yıkma amacı olan tarım politikalarına, kararname ile bir halka daha ekleyerek tütün üreticisinin ipini çekmiş oldu.

İMF, dünya bankası ve başta Amerika olmak üzere emperyalistlerin gözdesi altın yumurtlayan tavuk, iktidarı açısından son demleri yaşadığı için, yığınların desteğinden yoksun oluşu kadar, ülke içi siyasi atmosferi gözlemleyen emperyalist efen-dileri içinde gerekliliği tartışılır ve gözden çıkarılması olası bir konumda duruyor. Peşpeşe zamlar, yüksek enflasyon ve karşılıksız para basma gibi klasik sömürü biçimleri yanında hayali ihracatçılar ve batık şirketlere devlet desteği ile korsan karakteri de olan ANAP hükümeti tam bir pişkinlikle yeraltı-yerüstü zenginlik kaynaklarımızı açık ilanlarla peşkeş çekmektedir. "Ucuz işgücü cenneti" ve çağrılar, gümrük duvarlarının sorun olmaktan çıktığı ucuz hammadde ve bürokratik kolaylıklarla "yatırım cenneti"ne dönüştürülen ülkemize uluslararası tekeller için çıkarılan davetiyeler, havalarda uçuşmakta emperyalistlerin bir isteğine beş'le karşılık veren komprador

dalkavukluğuna tiksinti ve öfkeyle tanık olmaktadır.

Emperyalist sistemin 3. büyük bunalımını yaşadığı günümüzde yarı-sömürge, yarı-feodal pazarlarını daha derinliğine sömürme, pazar payını artırma amaçlı düzenlemelerinin bir parçası olarak Türkiye'de üretimi ihracata yönelik gerçekleştiren ve içpazara ithal tüketim malları ile doldurma biçiminde bir ithalat-ihracat ekonomisi/politikası benimseyen emperyalizm, yüksek kar marjı olan verimli alanlara ise doğrudan müdahalede bulunarak üretim ve ticari hakimiyet için kukla iktidarının yetkilerini kullanmaktadır.

Tarımsal sahada üretimi yerli alt yapıdan ve pazarlamada örgütlülüğünden yoksun sürdüren küçük üretici sürekli enflasyon ve zam yükü ile yaşamsal ve üretimde girdi durumundaki temel ihtiyaçlarını karşılayamayacak konumlara düşürülmüş, ürünleri içinse enflasyonla boy ölçmesi imkansız ve düşük taban fiyat uygulamaları karşısında belli iyice bükülmüştü. Savunma giderleri adı altında bütçenin yarısından fazlasını götüren Kürdistan'daki iç savaşa yatırım yapmada bonkör devlet, üreticinin ürün bedellerini ödeme de ketum davranmaktadır. Önceki yıllarda geniş küçük üretici kitlesini sınıf mücadelesinden uzak tutmak ve taban olarak elde tutmak amaçlarıyla subvansiyon uygulamalarını geleneksel politika edinen kompradorların bugünde dünya banka-

sının tarımsal kredi şartları olarak ileri sürdüğü, tarımda sübvansiyonların kaldırılması, destekleme alımlarının azaltılması, başfiyatların düşük tutulması-yönündeki yeni direktifleri doğrultusunda hareket ettiğini görüyoruz. Ayrıca, 90'da ABD'yi ziyaret eden Maliye ve Gümrük bakanı Ekrem Pakdemirli'nin ABD tütün bakanı ile yaptığı görüşmelerin ardından, 90 yılı tütün piyasasının geciktirilmiş olarak ve enflasyon üzerinden beklenen fiyat yerine yüzde 30 artış gösteren dolar üzerinden düşük fiyatla piyasayı açması ekonomisinin iplerinin en ayrıntılı kararlara değin kimlerin elinde olduğunu göstermektedir. Ekonomiden sorumlu devlet bakanı Işın Çelebi, "bu yıl destekleme alımı yapacağız. Sadece buğdayda değil, diğer ürünlerde de olacak. Ama zaman içinde, önümüzdeki birkaç yıl içinde devlet destekleme alımlarından adım adım çekilecek." (1) şeklindeki konuşmasında tütün üzerine oluşturulan politikanın uygulanmasına ilişkin program ve takvim vermektedir.

Verili takvim, emperyalist tekellerin üretim için altyapı oluşturma ve faaliyete geçme sürecine paralel bir gelişmeye denk düşürülmektedir. Sübvansiyonun kaldırılmasının yanısıra tütün üretimindeki hacmin daraltılmasını amaçlayan taban alanlardaki ekimin yasaklanmasına tekel genel müdürlüğü "heryıl fazla ve kalitesiz tütün rekoltesi nedeniyle devletin bir trilyon

üzerinde zarara uğraması"yla gerekçelendirirken gizlenmeye çalışılan yanını Ege ihracatçı birlikleri adına konu üzerinde araştırma raporu hazırlayan Dr. Haluk Tanrıverdi'nin belirlemi deşifre ediyor. Rapora göre "bugünkü gerçekler ışığında Türkiye'nin Toplulukla entegrasyonu ile AT'nin işletme sayısında yüzde 305, tütün üretimine yüzde 150, tütün mamülleri üretiminde yüzde 11, tütün mamülleri tüketiminde ise yüzde 11'lik artışlar olacaktır. Böylece Türkiye, tütün ekicisi bakımından Topluluk'un sekiz ülkesinin toplamından daha fazla ekiciye sahip olacak. Bunun yanısıra tütün üretiminde birinci, yapraktütün stok mikta-

rında birinci, yaprak tütün ihracatında ikinci ya da üçüncü, tütün tüketiminde üçüncü sigara ithalatında dördüncü sıraya yerleşecektir. Türkiye, Topluluk'a şu anki mevcut durumuyla katıldığına önemli sorunlar ortaya çıkacaktır..." (2) ifade edildiği gibi AT ile entegrasyon hesapları esas nedeni oluşturmaktadır. Yabancı sigara ve tütün ithaline kapıları ardına kadar açan, tütün üreticisini iflas ettirme çabası içindeki iktidarın Tarım Orman ve Köy İşleri Bakanlığı ve İl Tarım Müdürlüğü'nün kıymeti harbiyesi kendinden menkul tavsiyesi ise "başka alternatif ürün ekilmesi" oluyor.

İlk kez 1979 yılında dönemin

Yabancı Yatırımcı Ne İstedi?

*SERBEST FİYAT: İthal sigaraların fiyatını serbestçe belirlemeliyiz. Buna Türkiye'de ürettiklerimiz ve ithalleri de dahil olsun.

*SERBEST İTHALAT: Türkiye'ye kendi markamız olan tüm sigaraların ithalatını da biz yapalım.

*SERBEST DAĞITIM: İthal sigaraların dağıtımını da sigarayı üreten firmalar apmalıdır.

*ÖLÇÜLÜ VERGİ: Benim ürettiğim sigaranın üzerine vergi koyma hakkı tabii ki Türkiye'nindir. Ancak tüketicinin alım gücünü yok edecek ve sigara satışını imkansız kılacak vergi konmasına karşıyız.

Kararnameden Ne Çıktı?

*SERBEST FİYAT: Serbestçe belirleyecekler. Ama maliyetin altında satıp Tekel'i sıkıştırırlarsa Tefatî Edici Vergi konacak.

*SERBEST İTHALAT: Fabrika kurup üretimini yılda 2 bin tona çıkaran, ürettiği sigarayı ithal edebilecek.

*SERBEST DAĞITIM: Türkiye'de üretilecek sigaraların dağıtımını da serbestçe yapabilecekler.

*ÖLÇÜLÜ VERGİ: Ton başına 23 bin dolar olan vergi ve fonlar 30 bin dolara çıktı. İthal edecekleri tütün için ton başına KDV dahil toplam 7 bin dolar vergi ödeyecekler.

başbakanı Süleyman Demirel'e sigara ithali için başvuran emperyalist tekeller bu taleplerine 1984'te Özal başkanlığındaki ANAP hükümetinden olumlu yanıt almışlar ve Tekel kontrolünde sigara ithali serbest bırakılmıştı. 1986'da yerli tütünle, ithal Virginia tütününün harmanlanarak üretimi gerçekleşen BEST'le devlet tekeli aşılmış, sigara ithali ve yabancı tütünle üretilen sigaraya tüketicide talep yoğunlaşmasının sağlanması son birkaç yılın çabalarının sonucudur.

Türkiye'nin verimli bir pazar olmasının yanısıra, çevre ülkelerin sigara ithalatında oynayacağı rol nedeniyle emperyalist tekellerin iştahını kabartıyor. Philip Morris'in hükümete yatırım için öneri getirmesi ve kabul edilmediği koşullarda yatırımları Bulgaristan'a kaydıracağı biçiminde şantaj yapması sonucu, pazara yönelik pay kapma niyetinde olan Türkiye'nin en büyük kompradorlarının istemiyle "tütün kararnamesi" çıkartılarak Türkiye pazarı emperyalist tekellere adeta hibe edildi.

Tekellerin yatırım için istemleri ve hükümetin bu istemler doğrultusunda düzenlediği kararnameye ilişkin Türkiye Ziraatçılar derneği başkanı İbrahim Yetkin "kararnameyle amacın yabancı sermayeyi Türk pazarına hakim kılmak olduğu" gerçeğine parmak basıyor.

Şemada görüldüğü gibi Virginia vb. yabancı tütün ithalinden alınan vergi bin dolar düşürülerek 7 bin dolar olarak belirleniyor. İthalde gümrük duvarı aşağı çekilerek sağlanan kolaylık koşullarda firmaya ürettiği markanın sigarasını da ithal kolaylığı sağlamakta fiyat koyma ve pazarlaması (dağıtım) da firmanın inisiyatifine bırakılmaktadır. Piyasaya düşük fiyatla sigara sürerek devlet tekelini zor bırakacak olursa anti-damping uygulama-

Yabancı Firma

Yerli Ortak

Üreteceği Marka

Reynolds
Ph.Morris
BAT
Rothmans

Tekfen
Sabancı
Enka
Best

Camel
Marlboro-Parliament
Kent
Dunhill-Rothmans

siyla tedbire başvurulacağı kaydı konuluyor. Ancak kısa sürede yerli tütünden üretilen sigarayı piyasadan diskalifiye ederek yerli tütün üretimine de kesin bir darbe vuracağını düşünmemek için hiçbir neden yoktur.

Ucuz işgücü, vergi kolaylıkları ile üretim yapacak yabancı tekellerin, sigara pazarında rakipsiz hakimiyet kuracaklarını söylemek kehanet olmayacaktır. Devlet tekelinin üretim kapasitesini düşürmesinin planlanması, destek alımlarına son vermesi, tütün ekim alanlarının daraltılması ve taban araziye tütün ekimine cezalı fiyat uygulaması benzeri önlemler bu olguyu güçlendirmektedir.

570 bin tütün üreticisi ailenin, ekili alan sınırlamasıyla 140-150 bini tütün ekiminden fiilen men edilmesiyle doğacak sonuç; mülksüzleşme, işsizlik ve şehire göç şeklinde sosyal krizin derinleşmesidir. Şüphesiz 140-150 bin aileyle sınırlı olmayan yıkım, yabancı tütün ithali, yabancı sigara ithali bundan doğan haksız rekabet altında ezilen 570 bin tütün üreticisi ailenin büyük çoğunluğunun mülksüzleşme tehlikesi ile karşı karşıya kalması şeklinde genişleyecektir. TZOB başkanı Osman Özbek'i dahi "Çiftçileri ayaklandırma"dan söz etmeye iten sorun tütün üreticisi için sorunun varlık/yokluk noktasında olduğuna delildir.

Tütün kararnamesi emperyalist sigara tekellerinin dayatması ve şantajı ile Türkiye komprador burjuvazisinin hükümete direktiflerinin ürünüdür. 570 bin tütün üreticisi ailenin çıkarlarından ağır basan Philip Morris, British American Tobacco, Reynolds ve Rothmans şirketlerinin, bunların yerli işbirlikçileri Enka, Best, Tekfen ve Sabancı gibi komprador tekellerin en irileridir. Sağa sola "vatan hainliği" çamuru sıçratanların ki-

min çocukları oldukları ortada. "Tütün kararnamesi"nin mimarları ve imza sahipleri uluslararası sermayenin nasıl birer hizmetkarı olduklarını bir kez daha tütün üreticilerine göstermektedir.

T.Kürsdistan'ını zenginlikle birlikte GAP alanında emperyalist tekellere peşkeş çeken siyasi iktidar Türkiye üzerindeki verimli üretim alanlarında da aynı yolu izleyerek efendilerine uşaklık borcu ödemektedir. İthal ikamesiyle, ithalat ihracat politikalarıyla yıllar yılı emperyalistlerin açık sömürü alanı haline getirilen ülkemizde bugün emperyalistlere Latifundai'lar oluşturma yolu açılmaktadır. Köylülerimiz Latin Amerika'daki tarım işletmelerinde köleleştirilen köylüler gibi yasa, kararname yetmediği yerde dipçik zoruyla mülksüzleştirilmekte ağır enflasyon ve zam furyası ile yaşayamayacak hale düşürülen emekçi halkımız sansür-sürgün kararnameleri, anti-terör yasalari ile teslim alınmaya çalışılmaktadır.

Emperyalistler ve komprador patron-ağa devleti, halkımıza, işçi sınıfımıza, kürt ulusu ve azınlık milliyetlere yönelik yeni baskı ve kölelik şartları dayatarak yeni düzenini yani sömürüsünü için dikensiz gül bahçesi haline getirmeyi düşlediği birer yatırım cennetini tekrardan şekillendirmeye çalışıyor.

Başta işçi sınıfımız, emperyalist tekeller ve uşağı kompradorları yararına mülksüzleştirmeye çalışılan tütün üreticileri ve tüm emekçi köylülerimizin, emperyalist, komprador sermayenin ezdiği orta ve küçük işletme sahipleri, aydın gençliğimiz ve ulusal baskı altında ezilen azınlık milliyetler ve Kürt ulusunun, egemenlerin, yıkma, teslim alma, kişiliksizleştirme, yok etme politikalarına yanıtı ezilen ve sömürülen tüm halk sınıfı ve tabakalarının ortak kurtuluş umu-

du demokratik halk devrimini gerçekleştirme olacaktır.

Nitekim DHD yolunda önemli mesafeler almış Öncü'nün kırlarda jakoben mücadelede kurumlaştığı, mevziler yarattığı dünden günümüze yarattığı mücadele geleneği ile ezenlere, bu ülkede sömürü cenneti düşleyenlere korku, ezilenlere umut olduğu bilinmektedir.

Siyasi iktidarın tütün üreticilerine ilişkin politikaları sömürü hedefini çoktan aşmış, üretimden koparma, topraklarına elkoyma, kölece yaşama mahkum etmeyi hedeflemektedir. Tütün sömürüsüne, düşük taban fiyatına, kredi ve destek alımlarına yönelik ekonomik talepli düzen içi eylemler kurtuluşu yetmeyecektir. Proletarya partisinin yol göstericiliğinde topraklarına, malına-mülküne, canına göz koyanlara karşı direnişe geç, öncünün jakoben örgütlerine katıl, üretici birlikleri oluştur, kitle eylemleri ile bugünkü derterin sorumluları siyasi iktidarı emperyalist hizmetkarların hanedan saltanatlarını sars.

Öncü'nün klavuzluğuna gönül verenler! Özü tarım ve toprak devrimi olan DHD mücadelesinde yoksul topraksız köylünün yanı sıra mülksüzleştirme tehlikesi ile yüz yüze olan küçük üretici yığınların geniş devrimci potansiyeline yaratıcı ve duyarlı tarzda yaklaş, örgütle, jakoben mücadelenin ateşini bu alanlara sıçrat. Büyük şehirlerde işçi sınıfının düzeni yıkmaya mücadelesini, köylülüğün mülksüzleşmeye tefeci tüccar ve toprak ağası sömürgenlere, Kürdistan'da milli zulme karşı direnişleriyle birleştir. Şehirde/kırda jakoben-politik kitle eylemlerini temel mücadele biçimine tabii olacak şekilde... yaygınlaştır.

DİPNOT:

- 1) 3.5.1991 Milliyet gazetesi
- 2) 23.4.1991 Güneş gazetesi
- 3) 4.5.1991 Milliyet gazetesi,

ANTI-TERÖR YASASI, DEVLET TERÖRÜNÜN, İŞKENCENİN, KATLIAMLARIN... YASA İLE GÜVENCEYE ALINMASIDIR!

Hüseyin GÜN

Bir süredir kamuoyunda "anti, terör yasa" diye nitelendirilen ve çok kısa sürede de TBMM'den geçirilerek yürürlüğe konan bu yasanın üzerinde önemle durulması gerektiğine inanıyoruz. Bu yasanın tartışılmasına geçmeden önce, terörün ne olduğunu söyleminin daha doğru olacağı ve terörün niteliği kavrandığında, bu yasanın neden çıkarıldığı da daha iyi anlaşılacaktır.

TERÖR NEDİR? Devlet ve iktidarı elinde bulunduran sınıf (lar)ın, emekçileri ezme, sindirme, korkutma, yıldırma ve nihayetinde de katliamlarla sınıf mücadelesini durdurmak için, devletin resmi, yarı resmi ya da "gizli" güçleri tarafından emekçilere karşı düzenlenmiş her türlü saldırıya terör denir.

NİÇİN TERÖR? Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devlet yapısının faşist karakterinden dolayı; devlet ve iktidarı elinde bulunduran sınıf(lar)ın başından bu yana uyguladıkları ve sömürüyü de artırarak bu yolla ayakta kalmaya çalıştıkları objektif bir olgudur. İkel birikim sürecini yaşayamamış, kendi iç dinamiğiyle gelişememiş, burjuva demokratik devrimini, ulusalsorunlarını çözümlenememiş; emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devlet aygıtını elinde tuttuğu ve bu sınıfların karakterleri gereğide

faşist olmaları, devrimci durum sürekli varlığı, (dönem dönem yükselmekte, durgunlaşmakta, gerilemekte olmasına rağmen bizim gibi ülkelerde devrimci durum sosyo-ekonomik yapısından dolayı sürekli vardır) ML'lerin ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren yapılanmaların kitleleşmesi, hareketin ivme kazanması... niçin terör sorusuna açık yanıtıdır. Çünkü, Faşist devlet ve iktidar yapılanmalarında zor, baskı, şiddet, işkence katliam, terör... her dönemde bir "çözüm" yöntemi olarak uygulanmıştır. Devlet ve iktidarı elinde bulunduran sınıf (lar)ın zayıf, cılız, güçsüz... olması ve efendileri emperyalistlerin dayanaklarıyla ayakta kalmaları en karakteristik özellikleri olarak görülmektedir...

NASIL TERÖR? Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci durum sürekli varlığından dolayı, devlet, açık ya da kapalı bir biçimde teröre başvurur ve bunu sistemli kılar. Zayıf, güçsüz, cılız... olmasından dolayıdır ki, her zaman korku, panik, demagoji... içerisinde. İnsan hakları, dernekler, sendikalar, gazeteler, dergiler... yasal çerçevesini devletin oluşturduğu, devletin izniyle kurulmasına... yayınlanmasına rağmen bu demokratik kuruluşların faaliyetleri, devletin faşist karakterinden dolayı, her zaman zora, baskıya, yasağa, kapatmaya, koğuşturmaya ve cezalandırmaya hazır kurumlar olarak görülür

ve öylede yapıyor devlet. Devlet; faşist karakterinden dolayı, her türlü örgüte, örgütlenmeye karşıdır ve bunun yasal kılıfında hazırlar. Dün "serbestçe" faaliyetine izin verilen, bir gün sonra "yasadışı" tutuklamalardan, işkencelerden, mahkûmiyetlerden geçer kişi ve kurumlar. Devlet, terörünü uygularken, bunu genellikle kendi kurumları olan ordu, polis, istihbarat teşkilatı, geçmişte örneği görülen kontr-gerilla örgütleri aracılığıyla yaptığı gibi, MHP türü yarı-resmi devlet örgütü aracılığıyla da sivil faşist cinayet şebekelerini de kullanır, kullanmıştır bir dönem. İhtiyaç duyduğunda yani bir amblem, yeni bir etiketle pisayaya sürer bu faşist cinayet şebekelerini. Latin Amerika'daki "ölüm mangaları"da bu ülkelerdeki cinayet şebekelerinin bir örneğidir. Devlet terörünün nasıl yapılacağını, bizzat terörü uygulayan ve yönetenlerin bir çok emperyalist ülkede eğitildikleri ayyuka çıkmış durumda. Bir süre önce Avrupa'da tartışılan GLADIO skandalı bunun en çarpıcı örneğidir!...

Terör yasaasının yürürlüğe girdiği günlerde Milliyet gazetesinin 24 Nisan 1991 tarihli basımında "ilginç" ve ilginç olduğu kadarda gözlerden gizlenmeye çalışılan bir haber vardı. MIT müsteşarı Teoman Koman'ın ABD'ye gittiğini haber olarak veriyor ve devamla şöyle diyor:

"MIT müsteşarı Teoman KOMAN, ABD'de CIA ile görüşüyor.

Kürt mülteci sorunu ele alınıyor... Diğer ülkelerin gizli haber alma örgütleriyle toplantı yapacak..."

Hiç şüphe yok ki, devlet terörünün yasallaştırılmasıyla birlikte, efendilerin darbe, komplo, suikast, cinayet, işkence... şebekesi CIA'dan eğitim, taktik, strateji, uzman... almaya ve uzmanlar yetiştirmeye gidiyor. Yoksa, Kürt mültecilerin durumunu ve izlenecek politikayı Özal zaten günbe gün, an be an, Prezident başkan (özellikle böyle yazdım, Özal'ın ifadesi aynen böyle) Busch'la telefonla hallediyorlar, öyle değil mi?

Önemli bir "ayrıntı" üzerinde durmak gerekiyor. Batılı emperyalist ülkelerin hemen hemen hepsinde de buna benzer "terör yasaları" bulunmaktadır; belirli bir başarı elde ettiklerini de söylemek mümkündür. Çünkü, buradaki devrimci örgütler, bu tür ülkelerin özgül durumunu hesaba katmadan, silahlı mücadeleyi esas almaları halinde, başarı şansları yoktur. Serbest rekabet döneminde kapitalizm, reformlar, devrimler... (Burjuva demokratik devrimleri) yoluyla bir çok toplumsal sorunu çözmüş, legal mücadele alanlarını genişletmiş, yarı-sömürge... ülkelerden aldıkları sömürü payından işçi sınıfına ve emekçi halka azda olsa sus payı vererek, emekçi halkın yaşam düzeyini yükseltmiş, yarı-sömürge... ülkelerdeki ucuz işgücünü emperyalist ülkelerde yabancı işçi olarak kullanarak ve bu yabancı işçileri en ağır, en pis, en ucuza... çalıştırarakta aradaki farklılaşmayı sağlamış... ve en önemlisi devrimci durum bu ülkelerde (emperyalist ülkelerde) sürekli olmayışından dolayı, bu tür ülkelerde uzun süreli ve barışçıl mücadele esas alınmalı, işçi sınıfı, emekçi halk örgütlenmeli, devrimci durumun olduğu, olgunlaştığı, geliştiği (kriz... dönemlerinde) dönemlerde iktidarı alma ya yönelmelidir ML'ler.

Burada yine bir ayrım koymak gerekiyor. Emperyalist ülkelerde

çözülmemiş ulusal sorun var ise, buradaki mücadelede silahlı mücadelenin tayin edici olduğuda bir gerçektir. Örnekleme gerekirse, İrlanda, İngiltere olayında İRA'nın belirli bir güç oluşturması bu soruna açık bir yanıtıdır. İRA'nın ML'den etkilendiği ölçüde de, kitleselleşmesi... ve mücadelenin ivme kazanması da o ölçüde başarı şansını arttıracaktır.

Tersi bir örnek ise İspanya'da Bask bölgesidir. Falipe GONZALEZ'in iktidara gelmesinden sonra, İspanya burjuvazisinin izlediği "reformcu" çizginin belirli bir başarı gösterdiğini söylemek mümkündür. Ancak, burada ETA'nın izlenen bu "reformcu" politikalara karşı doğru, güçlü, akıllı... yani ML bir çizgi izleyememesinden dolayıdır ki, ETA "marjinal" bir örgüt durumuna düşebilmektedir. Almanya'daki Baider-Mainhoof ve İtalya'daki Kızıl Tugaylar'ın ise, "silahlı mücadeleyi" esas almalarından dolayı bu tür (emperyalist) ülkelerde başarı şansı yoktur. Marjinal örgütler durumuna düşmeleri de kaçınılmazdır.

Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ise, devletin faşist karakteri, demokratik devrimin olmayışı, ekonominin emperyalizme bağımlılığı (siyasal bağımlılığıda beraberinde getirir,) burjuvazinin zayıf, cılız, güçsüz olması... ve en önemlisi devrimci durumun sürekli var olması (yükselme, durağanlaşma, gerileme olmasına rağmen hiçbir zaman bu tür ülkelerde devrimci durum ortadan kalkmaz), bu tür "terör" yasalarının başarı şansı yoktur. Tam tersine, bizim gibi ülkelerde ters etki yapmakta, mücadelenin ivme kazanmasında önemli bir faktör işlevi görmektedir!...

"TERÖR" YASASIYLA AMAÇLANAN NEDİR?

Ülkemizde yaşanan toplumsal gerçeklik, patron-ağaları bir hayli korkutmuş benzior. Terör yasası bu korkunun dışavurumudur.

Bir yanda ulusal mücadele, diğer yanda ML'lerin sürdürdükleri gerilla savaşı, radikal devrimci örgütlerin savaşımı... Devlet zora düştüğünde hep bu tür yöntemlere başvurmuş; yasalarla da baskı, işkence katliamlarını. "güvenceye" alarak, bunu meşrulaştırmaya çalışmıştır. 1925'lerde çıkarılan Takrir-i Sükun Yasası, İstiklal Mahkemeleri, Sıkıyönetim, Sıkıyönetim Mahkemeleri, (ki Sıkıyönetim ve İstiklal Mahkemeleri, devrimci mücadelenin gelişimine koşut olarak Temcit Pılavı gibi ısıtılıp, ısıtılıp faşist diktatörlük tarafından emekçi halkımızın karşısına çıkartılıyor.) DGM'ler... Şimdilerde de "anti-terör yasası".. Amaçlanan ise, gelişen, güçlenen sosyal ve ulusal mücadelesini devlet terörüyle boğmak. Devleti; kendisine karşı olan sınıf, kurum, kişileri... suçlu görmekte; daha açıkçası toplumu potansiyel suçlu ilan etmektedir. Terör suçu ilan edilen maddeleri açılımlarıyla ele alındığında, emekçi halkımızın her bireyinin bu yasayla terörist ya da terör suçlusu ilan edildiğini görülecektir. Ve insanlar, "vay be, ben neymişimde haberim yokmuş..." demekten kendilerini alamayacaklardır. Çünkü devlete karşı nefes almak bile, nerde ise bu yasayla suç kategorisine girmiş durumda.

"Anti-terör yasası" Madde 3) TCK'nın (Türk Ceza Kanunu) 125. maddesi terör suçudur. 125. maddenin açılımı ise şöyledir. "...devlet idaresinde bir kısım toprakları ayırmaya... yönelenler idamla cezalandırılır." Bir ulusun kendi kaderini tayin etme hakkına karşı idam cezasıyla "hukuki"(!) karşı koyma. Doğal olarak akla ilk gelen soru, burada terör ve teröristin kim olduğudur?

TCK. Madde 146- Anayasasının tamamını ya da bir kısmını bozmaya değiştirmeye, kaldırma ya da Meclis'i çalışmaz duruma getirmeye yönelenler... idamla cezalandırılır.

Burjuva hukuk sistemi, devlet

kurumunun en gerici yapısını oluşturmaktadır. Eğer devletin yapısı faşist ise, bu daha da çarpıcı ve demagojik olarak ortaya çıkar. Anayasalarını kendileri yaz-boza çevirirler bir hukuki sorun çıkmaz. Artık on yılda bir periyotlaşmış askeri darbelerle anayasalarını da çöplüğe atarlar, meclislerini de. Yine sorun çıkmaz, çünkü güç (silah) kimde ise "haklı"(!) olanda odur bu hukuk ve devlet sistemine göre. Bu hak sadece bir avuç komprador patron-ağalara aittir ve gerektiğinde onlar kullanır ya da ordusuna kullanırlar...

Oysa, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın, düzenin anayasasıyla bütünleşmek diye bir sorunu yoktur. Kendi iktidarını kurma, kendi anayasasını yapma, kendi meclisini oluşturma çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız için bir haktır ve bu meşrudur! Bu hak kimseden talep edilemez, kendi gücüyle yapılır, yaratılır!...

TCK. Madde 147- TC'nin icra vekilleri heyetini (hükümetin) cebren iskat veya vazifesini görmekten cebren men edenlerle bunları teşvik eyleyenler idamla cezalandırılır.

Burada bir incelik var "doğallığıyla", sanki proletaryanın iktidar mücadelesi bir hükümet sorunu-yuşçasına "ince" bir burjuva ayak oyunu. Burjuva partilerinin, kliklerinin hükümeti çalıştırıp çalıştırmaması ise kendi sorunlarıdır ve şimdiye değinde bir burjuva kliği hükümetin çalışmasını "cebren" engelledi diye yargılanmış değil. Olsa olsa emekçi halkın örgütlü gücünü cezalandırmak için konmuş bir madde; gerektiğinde, yeri geldiğinde kullanılmak için yukarıda da değindiğimiz gibi, proletaryanın iktidar mücadelesi yasalarla zaten mümkün değildir ve proletaryanın iktidara giden yoldaki savaşımı, isyanı... haklıdır, meşrudur!

Bu maddelerin üzerinde daha fazla durmak sanırım ki gereksiz ve anlamsız olacaktır. Zira; sınıf mücadelesini "durdurmak" için fa-

şist diktatörlük ne varsa hepsini de yasalara koyarak, bu yolla engel oima hayalindedir. Şimdilerde ise buda yetmemiş, cezalar yüzde elli artırımıyla daha bir "güvence" sağlamaya çalışılıyor. Hani bir söz vardır: "Delidir, ne yapsa yeridir", şimdilerde bu söz devlet için çok daha gerçekçi, o ölçüde anlam kazanmış durumda: "DEVLETTİR, NE YAPSA YERİDİR!..."

BU SÜRECE NEDEN VE NASIL GELİNDİ?

TC Osmanlıdan devraldığı cebir, zorbalık, şiddet, baskı (feodallerin iktidarı ellerinde tutma yöntemleridir), komprador kapitalizmin zayıf, cılız, cüce, karakteriyle de bütünleşmesi, ortaya bizim gibi ülkelerdeki faşist diktatörlüklerin karakterleri çıkıyor. Reform yapmaya çalışsada, bunu hiçbir zaman uygun yol ve yöntemlerle değil, karakteri gereği, zora başvurarak yapmıştır, hala da yapmaktadır. Bu yöntem, bu yaklaşım Osmanlı'nın Tanzimat hareketinde de böyledir, Kemalistlerin Cumhuriyet, Laiklik, Şapka, Harf "reformlarında" da böyledir. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının korkak, zayıf... karakterlerinden dolayıdır ki, tüm "yenileşme"(!) hareketleri de dahil, yukarıdan aşağıya doğru yapılagelmiştir. Batıdaki gibi devrimler ve reformlar aşağıdan yukarıya bir halk hareketiyle ya da hareketin zorlamasıyla olmamıştır. Emekçi halkın haklı karşı hareketleri ve özellikle Kürt isyanları zorbalıkla, katliamlarla, akıl almaz baskı-ışkencelerle yok edilmeye çalışılmış ve hala da çalışılmaktadır. TC'nin tarihi bu isyanlarla doludur. Kemalistlerden bu yana ise, bu baskı, işkence, katliamlarında yasalarla güvenceye alıp, öyle yürütmeye çalıştılar. Takrir-i Sükun yasası, istiklal mahkemeleri, sıkıyönetim, sıkıyönetim mahkemeleri, DGM'ler, SS Kararnameleri... ve en son çıkarılan "anti-terör yasası". "Anti-terör ya-

sası" işkenceciye işkenceci, katile katil diyebilmeyi ortadan kaldırıyor!...

Bu yasanın 15. maddesinde şöyle diyor:

"Terörle mücadelede görev alan istihbarat ve zabıta amir ve memurları ile bu amaçla görevlendirilmiş diğer personelin görevlerini ifasında doğduğu iddia edilen suçlardan dolayı hakkında açılan kamu davası sonuçlanıncaya kadar tutuksuz yargılanır.

Ve devamla;

"Terörle mücadelede görev alan.. personelin bu görevlerini ifasında doğduğu iddia edilen suçlardan dolayı aleyhlerine açılan davalarda üç avukat bulundurulur ve bu avukatların ücret tarifesine bakılmaksızın yapılacak ödemeler, ilgili kuruluş bütçelerine konulacak ödenekten karşılanır.

Ve yine devamla;

"...terörle mücadelede görev alan kamu görevlilerinin bu görevlerini ifasında doğduğu iddia edilen suçlardan; adam öldürmek, öldürmeye teşebbüs suçları hariç, taksirli suçlar hakkında memurun mukavemet hakkında karar hükümleri uygulanır." diyor.

TC: çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza muştulayarak işkencenin artarak devam edeceğini; ama bunun yasal güvencelerle yürütüleceğini işkencecilerin işkence yapmalarından dolayı da bir dava açılırsa -ola ki açılmak zorunda kalına- işkenceciler tutuksuz yargılanacak; işkencecilerle avukat tutulacak, ilgili kuruluşlarında bütçelerinden avukatların ücreti- hem de tarifesine bakılmaksızın- ödenecek, işkencede adam öldürme, öldürmeye teşebbüs suçları hariç- ki bunlar zaten hep hariç tutulur, öteden beri serbestir- diğer suçlarda (işkence...) devlet memurlarına ilişkin kamu hükümleri uygulanır!...

12 Eylül'le birlikte iyice ayyuka çıkan terör, baskı, zulüm, işkence... devrimci-demokrat kamu-

yunun teşhiriyle, TC'yi Avrupa ve dünya kamuoyunda bir hayli zor duruma soktu. Sömürünün ve sınıfların var olduğu her toplumsal yapıda işkence eksik olmadı, her zamanda varlığını sürdürmektedir. Hemde en bayağı, aşağılık, insanlık dışı yöntemlerle... Bizim gibi faşist diktatörlüğün devlet biçimi olduğu ülkelerde ise, işkence, sistemli bir devlet politikası olarak sürdürülmektedir. Bugün ise, işkence yapmak, yaptırmak... artık terör yasasıyla hukuksal statüye kavuşmuş durumda ve yasayla güvence altına alınmıştır. Bu mantığın temelinde yatan faktör ise, TC'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızı potansiyel suçlu olarak görmesindedir. Toplumsal yapılanmadaki ezilen ve sömürülen tüm sınıf ve tabakalar potansiyel suçlu ilan edilmiş ve bu sayıyla da cezalandırılmaları hukuksal güvenceye alınmaya çalışılmıştır. Polis, MİT, Kontr-Gerilla, Özel Tim, Koruyucular...ın kelle avcılığı yapmaları bu yasa ile açıkça istenmekte, ödüller vaadedilmekte, yasal güvenceler sunulmaya çalışılmıştır. Bu cinayet şebekeleri, yerinde infazlarla kan dökmeye "hız" verecekler bu yasal güvencelerle. İstanbul-Hasanpaşa'da Hatice Dilek, İsmail Oral adlı iki devrimci insan evlerinden alınıp kurşunlanarak katledildiler ve olaya da "çatışmada öldü" süsü vermeye çalışıyor polis. Bundan öncesinde olduğu gibi, bundan sonrasında da yasal güvenceyle karakollarda, emniyet müdürlüklerinde... ve "bilinmeyen"(!) yerlerde, "intiharlar"(!) daha da artacak, "düştü öldü", "camdan atıldı", "...kattan kendini attı", "ayağı kaydı", "böbrek yetmezliği", "beyin travması" türü gerekçeli(!) cinayetler, katliamlar daha da artacaktır!...

Faşist diktatörlüğün eli kanlı işkencecileri kimi süreçlerde "yargılanmak" durumunda kaldılar. "Müessir fiil, hoş olmayan durum, kötü muamele, memurun öktü niyeti..." dedikleri uygulamaları "sağır sultan'da duyduğundan" gös-

termelikte olsa yargılama yoluna gittiler. Bunlar istisnadır ve bu yargılama sonucunda da işkencecilerin bir çoğu yargı yoluyla aklanıp, ödüllendirildi. Kurtarılmayacak durumda açığa çıkartılmış işkencecilerden dolayı da istisnai olarak işkenceciye cüzi miktarda ceza verildiği oldu. Ancak, bu işkencecilerde mahkemenin karar vermesinden önce tahliye edilirler ve mahkeme sonucunda ceza alırlar ama "sırta bastıklarından" bir türlü bulunamazlar. Bunların en somut örneği de Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinde işkenceyle adam öldürmekten yargılanan Mustafa HASKIRIŞ adlı işkenceci polisin "üstün başarılarından dolayı" cunta lideri Evren tarafından altın kol saati ile ödüllendirildi ve mahkemenin kararından bir önceki celsede tahliye edildi. Mahkemenin 14 yıl ceza vermesinden sonra da işkenceci Mustafa HASKIRIŞ bir daha "bulunamadı"(!) Aklımızda kalan çok somut bir örnek olduğu için verdik bunu. Daha nice işkenceciler ödüllendirildi TC tarafından!...

"Anti-terör Yasası Madde 19) İçişleri Bakanlığınca belirlenecek, bu konun kapsamına giren suç failelerinin yakalanmasına yardımcı olanlara veya yerlerini bildirenler 1481 sayılı asayişe müessir faillerinin önlenmesi hakkındaki kanun hükümlerine göre para ödülü verilir. İçişleri Bakanlığınca ödül verilenler hakkında koruma tedbirleri alınır."

Devlet ve iktidarı elinde bulunduran kan emici, sömürücü, asalak sınıf(lar)ın yüzyıllardır uyguladıkları yöntemdir bu yasayla getirilen. İspyonculuk, muhbirlik, çaş'lık.. isteniyor insanlardan; yani onurunu, kimliğini, kişiliğini, insanı tüm değerlerini biryana koyarak, insanları gammazlamak, karşılığında da kan emici bu aşağılık sürüsü bir avuç parazitin çanağında kalan pıhtılaşmış kanları yalamak...!

Madde 20- Terör ve anarşi ile mücadele görevi veren veya bu görevi ifa eden adli, istihbari, idari ve askeri görevliler, zabıta amir ve memurları, ceza ve tevkif evleri genel müdürü ve genel müdür yardımcılarını terör suçlarının muhafaza edildiği ceza ve tutukevlerinin savcılarını ve müdürlerini, DGM hakim ve savcılarını bu görevlerinden ayrılmış olanlar ve terör örgütlerinin açık hedefi haline gelen veya getirilenler ile suçların aydınlatılmasına yardımcı olan tanık ve ihbarcılar hakkında gerekli koruma tedbirleri devlet tarafından alınır.

Bu koruma tedbirleri talep halinde estetik cerrahi yoluyla fizyolojik görünümünün değiştirilmesi dahil, nüfus kaydı, ehliyet ve evlenme cüzdanı, diploma ve benzeri belgelerin değiştirilmesi, askerlik işleminin düzenlenmesi, menkul ve gayri menkul mal varlıklarıyla ilgili hakları, sosyal güvenlik ve diğer hakların korunması gibi hususlarda düzenleme yapılır. Bu tedbirlerin uygulanmasında İçişleri Bakanlığı ile ilgili diğer kurum ve kuruluşlar gerekli her türlü gizlilik kurallarına uymak zorundadırlar. Koruma tedbirleriyle ilgili esas ve usuller başbakanlıkça çıkarılacak bir yönetmelikle belirlenir. Yukarıda sayılanlardan kamu görevlileri görevlerinden ayrılmış olsalar dahi terör suçluları tarafından kendilerine, eş ve çocuklarının canına vuku bulan bir taarruzu savmak için silah kullanmaya yetkilidirler."

TC; baskı mekanizması olan devlet aygıtının vurucu güçlerini ve bu güçlere ihbarlarıyla, pişmanlıklarıyla yardım edenleri ödüllendirmek, yaşamlarını yasal "güvencelere" almak uğraşı içinde. Şüphesiz ki, bu uğraşları yeni değildir. Yeni olanı ise, yasal güvencelere kavuşturma, parasal güçlerle donatmaya çalışması, estetik ameliyatla da görüntülerini değiştirerek, işkencecilerin, halk

düşmanlarının, ihanet odaklarının... yaşamlarını "garantilemeye" çalışmaktadır. TC, bu yasal "güvenceleriyle" acz içine düştüğünü, çaresizliğini, güçsüzlüğünü, açıkça itiraf etmektedir. Bu sayıyla da işlerlik sağladığını göstermek için, işkencecilerle, muhbirlere, itirafçı dönemlere sunduğu olanakları uygulamaya koymuştur. 6 Mayıs 1991 tarihli Güneş gazetesinde çıkan birhaber bunu doğrulamaktadır.

Gazete haberinde şöyle diyor: *"Öldürülmekten korkan polis, asker, hakim, savcı, MİT mensubu, cezaevi müdürü ameliyatla yeni yüz sahibi olabilecek. Pişmanlık yasasından yararlanan örgüt mensubu itirafçılardan üçünün masraflarının devlet tarafından karşılanarak estetik ameliyat olduğu, yeni yüz ve kimlikleriyle yeni bir hayat kurdukları öğrenildi. İtirafçılara ayrıca 'istihbarat Fonu'ndan 10-30 milyon lira yardım yapıldığı, 'iş buluncaya kadar' da maaş ödendiği belirlendi. İtirafçılardan 20'sinin işe sokulduğu saptandı."*

"Pişmanlık Yasası" çıkartıldığında da birçok güvence verilmiş, estetik ameliyatla yüzlerinin değiştirileceği yasal güvenceye alınmış olmakla birlikte; işkencecilerin, halk düşmanlarının, itirafçı hainlerin... cezalandırılmalarında eksilme olmadığı gibi, aksine radikal devrimci hareketler gerekli önem ve duyarlılığı göstererek, itirafçı, ihbarcı ve ajanları hak ettikleri cezalara çarptırıldılar. Bu yasa basit bir demagojiden ileri gitmiyor, gitmeyecekte. Zira, işkencecilerin, halk düşmanlarının, itirafçı hainlerin tüm hareketleri, onları ele veriyor. İnsanlık suçu işleyenlerin, insanların arasında barınması, yaşaması, korunması... insanlığın doğasına aykırıdır. Halk düşmanları, hainler, işkenceciler... nerelerini, nasıl ve hangi biçimde değiştirirlerse değiştirsinler, korkaklıklarıyla, ürkeklikleriyle, tedirginlikleriyle..her zaman insanlar arasında sırtacak ve açığa çıkacaktır. Her şey bir yana, göz-

lerinde, gözbebeklerindeki korku ve kararsızlık nasıl değiştirilecek? Bizce uygun olanı, mezbahada yeni bir kafa takılarak daha akıllıca bir iş yapılmış olurdu. Çünkü, mezbahadan alınıp-takılan yeni bir kafa, bu yasanın getirdiği "güvencelerden" daha garantili olurdu. Hayvanlara hakaret etmek istemiyoruz; ama insanlık düşmanlarına daha uygun bir kafa bulamadık!...

ANAP iktidarının on yıla yakındır vaad ettiği, parti programlarında varmak istedikler hedefler gerçekleşmemiş, aksine, ekonomi iflas zilleri çalmaya başlamış, işadamları yangın alarmı veriyorlar. Körfez krizi ve savaşında "bir koyup üç alacağız" yaygarası üç koyup hiç alamamaya dönüşmüş, krizin ve savaşın ağır faturası yine zamlarla emekçi halkımızın sırtına yüklenmiştir. "Çağ atlayıp, köşe döndük, saygınlık kazandık, tanındık, herkes bizden bahsediyor..." (dünyada söylenen ise "böyle aptal az bulunur") gibi iki yüzlü, içi boş, aşağılık kompleksin getirdiği sürekli böbürlenme... sonuçta faşist diktatörlüğün gerçek yüzünü daha da açığa çıkardı. İşçi sınıfının grevleri, köylünün emeğine-tarım ürünlerine verilen taban fiyatlarının çok düşük olması, sürekli zamların getirdiği öfke, ekonomik ve siyasal istikrarsızlığın sürekliliği, sosyal kurtuluş ve ulusal mücadelesinin ivme kazanması... TC'yi açıktan devlet terörünü yasal hale getirdi. Sınıf mücadelesinin önüne çerden-çöpten engeller çıkararak, mücadeleyi durdurmak gibi ham hayale kapılmış durumda faşist kompador patron-ağalar. Demokrasi havarisi kesilip, AET'ye üye olabilmenin şaklabanlığını yapan TC ve ANAP; uluslararası sözleşmelere de attığı imzalarla, "her şeyin yolunda olduğunu" anlatmak için binbir dereden şu getiriyor. Ne yazık ki, gerçekler acıdır ve asla gözlerden kaçmaz, kaçmayacaktır da!...

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansına (AGİK-Paris Söz-

leşmesi 21Kasım 1990) atılan imza ile birçok yükümlülüğün altına giren TC ve ANAP, bu yükümlülükleri yerine getirdiğine inandırmak için acilen "anti-terör yasası", "şartlı tahliye", "141-142-163 maddelerin ve Kürtçe konuşma yasağının kaldırılması"na ilişkin yeni düzenlemelere gidip, yeni yasalar çıkardı. Anayasanın çeşitli hükümlülüklerini içeren maddelerin değişimide bu nedenle gündeme getirilmeye çalışılıyor.

Bir yandan İnsan Hakları sözleşmesine, Bireysel Başvuru Hakkına, İşkenceye Karşı Uluslararası Sözleşme'ye imza atan TC; diğer yanda da bu imza yükümlülüklerini yerine getirmek şöyle dursun; baskı, zulüm ve işkenceyi yasalarla güvenceye almış durumda. Düne kadar inkar edilen işkenceciler, artık; daha yüksek sesle inkara devam edilirken, bu sese orantılı olarak işkenceciler prim verilir, güvenceler... sağlanarak daha da sistemli hale getirilmek isteniyor: TC'nin başı da işkenceyi teşhiri "espionaj-gammazlama" olarak niteleyebilmektedir. Bu fütursuz, pervasız yönetimin ne kadar iki yüzlü, demagojik, İnsan Hakları Sözleşmesine sadece imza atmak, (Ki, çok uzun vadeli, korku kaygı, çekince-lerden sonra ABD'nin istem ve onayıyla imza attılar) hiç bir sorunu çözmek istemediklerini de gösterdiler. Zaten sınıf karakterleri gereğinde çözemezler!

141-142... ÜZERİNE!

141-142. maddelerin kaldırılmasına ilişkin ise koparılan tantana da ağızlarında sırtan bir yalan olarak kaldı. Sınıfın örgütülüğü, propaganda, 141-142 olarak kaldırılmış ama daha ağır eklemlerle terör yasasının içine konmuştur. Propagandanın serbestliği ise, sadece, TC ve düzenle bütünleşen cici "komünistler"(!) verilmiştir. TB"K"P türünden yapılanmaların öteden beri ML'le ilgileri yoktu; bugün TC ve iktidarda bunu "yeni" keşfetmiş, kendilerin-

den farkları olmadığı içinde çalışmalarına izin çıkmıştır. İsa'ya, Musa'ya, Muhammed'e yarınadılar; şimdilerde ise rüzgar Çankaya'dan esmektedir ve yönünü oraya dönüp, vecd içinde secdeye duranlara elbetteki TC ve iktidarın söyleyebileceği bir şey olamaz. Bunları bağırarak bastılar. Yani, kısaca söylemek gerekirse, düzeni onaylayan, TC'yle bütünleşen, zoru reddeden tüm bilim "Komünistler" (!), "sosyalistler", "birleşik" ya da ayrı olan tüm tekelere izin çıkmış durumda. Bunların varlıkları yaşanan süreçte bir tehlike olmadığından yasal izin verilmiş durumda. Evren bile zamanı geldiğinde "komünist(!) partisinin kurulabileceğini söylemedi miydi? İşte, zamanı geldi de geçiyor, öyle değil mi?

Bu yasalıcı, izincilerin, yaşama, yasal varlıklarını sürdürmelerine ise sadece düzenle bütünleşmeleriyle yetinilmeyecektir. Sosyal kurtuluş ve ulusal mücadelesi veren radikal örgütlere karşı bilinen pespaye saldırılarıyla da, ayrımlarını koyacaklar ve TC'den daha fazla alkış almanın aczine düşecekler. "Sahte sol", "teröristler", "anarşistler", "bölücüler", "goşistler", "Maocular..." bunların dilinden düşmeyecektir süreç içinde. Dün söylediklerini, bugün TC'nin yasal güvenceleriyle daha rahatça haykırabilecekler!

Yeni yasa basın üzerinde de faşist baskılarını daha da ağırlaştırmış durumda. Ancak, burjuva, boyalı magazin... basına fazlaca bir etkisi olmayacaktır. Çünkü, bu basında düzeni aklamakta, korumakta, kollamaktadır. Kendi kendilerine uygulayacakları (otosansür) "sansürle", yeni yasadın nasibini almayı bertaraf edebilecekler. TC'nin esas üzerinde durduğu ve bu yasayla hedeflediği sosyalist basın diye nitelenen dergilere, gazetelere... yönelik olmasıdır. TC hapis cezaları, 100 milyonları aşan para cezalarıyla... sosyalist basını susturmaya, kapatmaya, hapis ve gözdağı vere-

rekte ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Terör yasası, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yeni baskılar, hak gaspları getirdi ve hiç gecikilmeksizin de uygulamaya konmuş durumda. Eskişehir Özel Tıp'teki gibi 'tabutluk' hücreleri dahi yeterli görmeyen TC ve iktidarı, "terörist tip" adıyla lanse etmeye çalıştığı yeni "cezaevleri" yaptırılması yasallaştırıldı. Tek kişilik hücreler, konuşma, yazışma ve her türlü iletişimin yasak olduğu, daha açık bir deyimle Nazi Kampları uygulamalarının tek hücrelere uygulanması. Devrimcileri yakaladığında infaz edememiş, işkencelerde de sakat bırakıp-tabii ki "kazayla" (!) ölmezse- sonrada tek hücrelerde ağır ağır ölüme mahkum etme; uzun süreli bir katliam senaryosu. Yıllardır kan-can pahasına kazanılmış hakları yok sayma, açık görüşleri yasayla ortadan "kaldırmak" ve yasayla da uygulamaya sokmuş durumda TC ve iktidar. Avukatlarla görüşmeyi sınırlandırma, görüşmelerde memur bulundurma!...

Bu oyunlar yeni değil, bu senaryo daha öncesinde de bir çok kez yaşandı ve etkin bir muhalefet durumuna gelen cezaevlerindeki devrimci tutsaklar, şüphesiz ki bu yasaya ve getirdiği yaptırımlara yanıt verecekler, bundan kimsenin şüphesi olmasın. Sadece kazanımları korumak değil, siyasi kimliğe, insan onuruna yaraşır bir yaşam için ayağa kalkacaktır cezaevleri!

Faşist diktatörlüğün bu yasa ile getirdiği şartlı tahliyedeki uygulamaları, kendi yasa ve anayasalarının da bir önemi olmadığını gözler önüne serdi. "Eşitlik" sadece komprador patronların ağaların klikleri arasındadır. Bu "eşitlikten" çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız bir şey beklemedi, beklemiyordu. İyi olan yanı, yüzlerini bir kez daha açığa çıkarmış olmalarıdır. Bu yönüyle faşist diktatörlüğün teşhiri önemli bir kaynak olmuştur. Devrimciler suç işlemediler, bağışlanacak bir şey-

leride yoktur.

MHP'li faşist çetelerle aynı kefiye konularak bir değerlendirilmeye gidilmesini reddediyoruz! MHP, TC'nin yarı-resmi faşist cinayet şebekesiydi, halka karşı cinayetlerde, katliamlarda... kullanıldı. Teşhir-tecriti ayyuka çıktığından, TC, MHP'yi yargılamak zorunda kaldı. Bir kısmını içerde tuttu, özel indirim, en son şartlı tahliye ile de minnet borcunu MHP'ye ödedi TC ve iktidarı. Hemde ne yargılama ile. Cinayet şebekesinin tüm emir komuta zincirini "zemzem suyuyla yıkayıp, arındırarak." Bir kaç kez maşayıda cezalandırmak kaçınılmaz oldu TC için. Elleri titreyerek, yürekleri kan ağlayarak bu katil sürülerine ödül verircesine cezalar biçildi ve bugünde geçen on yıllık sürecin "unutturulmasıyla" yeniden emekçi halka karşı, gerektiğinde kullanılmak üzere cinayet şebekeleri salındı!...

Demokratların demokratik kuruluşların yasal zemindeki itirazlarını doğal karşılıyoruz.

Ancak; kendisine devrimci, ML diyenlerinde "eşitlik ilkesi", "çifte standart"... türü yaklaşımlarını da yadırgadığımızı burada belirtmeyi devrimci bir görev sayıyoruz. Kimden, ne adına, nasıl bir eşitlik istendiğini kendi kendilerine sormalılar "devrimci", "ML"im diyenler. O şaşaalı devlet iktidar tahlillerine ne oldu? Duygu sömürsü yerine, devrimci politikalar üretmek nerede kaldı?

Ve son söz:

TAKRİR-İ SÜKUN YASASI, İSTİKLAL MAHKEMELERİ, SIKI-YÖNETİM MAHKEMELERİ, DGM'LER, SS KARARNAMELERİ, E TİPLERİ, ÖZEL TİPLER SÖKMEDİ.

DEVLET TERÖRÜ YASASIDA SÖKMEYECEKİ BOZKIRDA TUTUŞAN SOSYAL KURTULUŞ MÜCADELESİ İLE ULUSAL BAŞKALDIRI BUNA EN ÖZEL YANITTIR! DEVLET TERÖRÜNE HAYIR!

HABERLER...HABERLER...HABERLER...HABERLER...HABERLER...HABERLER

Dergimizin 4. sayısında, okuyucularımıza yaptığımız çağrıda; "doğal muhabir ol, olayları izle, görüntüle, objektif bir gözle değerlendir, haber yaparak bize ulaştır" diye çağrı yaparak, okuyucularımızın dergilerine katkılarını istemiştik.

5. sayımızda Dersim muhabirimiz A.Haydar Yurtsuz'un İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için TIKKO gerillalarının düzenledikleri eylemlerle ilgili yayınladığımız haberlerin, doğal muhabirlerimiz için belirtilen esaslara uyulmadan hazırlandığı anlaşılmıştır. "Olağanüstü hal" in uygulandığı bölgelerde, basının çalışma koşulları ve günlerce süren çarpışmalarda durumu tam olarak tespit etmenin zorluğu, doğal muhabirlerimiz için eksik haber vermenin mazereti olmamalıdır. Bu nedenle, kesin olmayan, yalnızca yöre halkının duyularına dayalı bilgiler kesin olarak doğrulanmadan haber yapılmamalıdır.

5. sayımızda yapılan hata nedeniyle okuyucularımızdan özür diliyoruz ve haberi düzelterek yayınlıyoruz.

DERSİM

*13 Mayıs günü Tunceli'nin Ovacık ilçesi Cevizlidere köyünde "güvenlik güçleri" bir gerilla birliği tarafından pusuya düşürüldü. Bu saldırı yeni yapılmış olan askeri karakolun hemen yanında yapıldı. Karakoldan açılan ateşe gerilla birliği karşılık vererek, askerlerin karakoldan çıkmasına izin vermedi.

* 14 Mayıs sabahı "güvenlik güçleri" dört koldan yüzlerce askerle operasyona başladı.5. sayımızdaki habere konu olan Hıdır Coşar'ın ölümü ve civar köylerde yapılan insanlık dışı uygulamalar ve işkenceler bu operasyonda gerçekleşti.

*15 Mayıs'ta Ovacık'ın Büyükköy Hacı Birim mezarı civarında konaklayan bir gerilla birliğini gören "güvenlik güçleri" harekete geçtiler. Çıkan çatışmada "güvenlik güçleri" 1 ölü 1 yaralı verirken, gerillalar kayıp vermeden olay yerinden uzaklaştılar. "Güvenlik güçleri" gerillaları ararken, bir başka gerilla

birliği elektrik trafosunu havaya uçuruyordu.

* Hasan Toy ve Ahmet Tuncay'ın cenazelerini almak için Tunceli ve ilçeleri ile Elazığ'dan ona yakın otobüs ve çeşitli araçlarla yola çıkanlar cenazeleri Erzincan'da karşıladı. Tunceli'de yapılan cenaze töreni ise eyleme dönüştü.Yapılan yürüyüş yöre halkından binlerce kişi katıldı. Mezarın başında yapılan konuşmalar atılan sloganlar ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile 12 Eylül'den sonra Dersim'de ilk kez böylesine kitlesel bir karşı koyuş eylemi gerçekleşti.

* Tunceli Hozat ilçesi Buzlupınar mevkinde 14 Haziran 1991 günü "güvenlik güçleri" ile TIKKO gerillaları arasında çıkan silahlı çatışmada gerillaların "güvenlik güçlerine" çok sayıda kayıp verdirdiği bildirildi.

Gelen haberlere göre saat 08'de başlayan çatışmanın gece 23'e kadar sürdüğü ve çatışmanın bitiminde "güvenlik güçlerinin" bir çok köye girip rastgele ateş ettiği ve bazı köylülere işkence yaptıkları bildirildi.

TOKAT:

*Tokat muhabirimiz Cemal Taş'ın bildirdiğine göre; 20 Mayıs akşamı Tokat'ın Almus ilçesinde bir saldırı düzenliyen gerillalarla "güvenlik güçleri" arasında çıkan çatışmada, "güvenlik güçleri" 21 ölü ve çok sayıda yaralı verirken, gerilla birliği 2 kayıp (Hasan Toy, Ahmet Tuncay) verdi. Saldırı sonrası 24 saat devam eden, yöre halkının ve polislerin kesin rakam veren bu açıklamalarına rağmen Tokat Valisi olayı geçiştirerek basına "duyuruyor"du.

ELAZIĞ:

*Diyarbakır muhabirimiz Şehmuz Kara'nın bildirdiğine göre; Elazığ'ın Palu-Maden ilçeleri mevkiinde gerilla birliğinin 15 Mayıs günü düzenlediği saldırıda 12 tim ve 2 "köy korucusu" öldürüldü. Gerillalara karşı yoğun bir saldırı başlatılan "güvenlik güçleri" ile gerilla birliği

arasında 2 gün belli aralıklarla devam eden çatışmalar sonunda gerilla birliği kayıp vermeden çemberin dışına çıkmayı başardı.

BURSA:

18 Mayıs günü İbrahim Kaypakkaya'nın 18. ölüm yıldönümü vesilesiyle, Uludağ üniversitesinde öğrenciler tarafından form yapıldı. Form sonrasında 4 metre büyüklüğünde İbrahim Kaypakkaya'nın bir portresi üniversite binasına asıldı.

SALİHLİ:

* 18 Mayıs günü Salihli ilçesinde kaymakamlık binası yakıldı.

*Bitlis'te gözaltına alındıktan 1 ay sonra Diyarbakır Tıp Fakültesi hastanesine kaldırılan Muhafız Kula'nın ölmesiyle devlet terörü yasası sonrası işkencelerin hız verdiği cinayetlerine bir yenisi daha eklendi.

*İstanbul-Kanarya'da Murtaza Kaya adlı bir devrimci polis tarafından katledildi. Kadıköy-Hasanpaşa cinayetinden sonra, devlet terörü yasasının katillere getirmiş olduğu teşvikler üzerine işkenceler her gün cinayetlerine yenilerini eklemeye devam ediyorlar.

*1 Mayıs tüm yasaklara ve burjuva sapmalara karşı dünyanın bütün ülkelerinde olduğu gibi Lenin'in ülkesinde de Kızılmeydanda adına yakışır bir şekilde kutlandı.

İşte "THE EUROPEAN" gazetesinin 3-5 Mayıs 1991 tarihli sayısında konuya ilişkin çıkan bir yazı.

"Eski muhafız 1 Mayıs Bayramına katılıyor. Eski Muhafız sokaklara geri döndü. Sovyetler Birliğindeki karmaşaya ve kapitalizmin Doğu Avrupa'daki zaferine rağmen ortodoks komünistleri 1 Mayıs'ın haia kendilerine ait olduğunu dünyaya gösterme kararı aldılar.

Moskova'da Birleşik İşçi Cephesi üyeleri Lenin ve Stalin'in portrelerini Kızıl Meydan'daki gösteride taşıdılar. Yürüyenlerden bazıları açıkça başkan Gorbaçov'un "ekonomik reformlarını" eleştirdiler..

TC DEVLETİNİN MÜLTECİ KAMPLARINDAKİ GERÇEK YÜZÜ!

Elbetteki ölüm müfrezenin andı intikam ve işgal Parolası yine soykırımdı yine ölüm... ölüm! dehşet ne Halepçe'de neydi göğsüne bastırıldığı sağ kalan çocuğunun adı sizara hivara nivara diyara adlarımıydı goncalarının yani yoketmeden önce "bomba-ı kimya" yangın değilse neydi o göğsündeki serve kadının insanlık ah, başını önüne düşürüp susan insanlık

11 Nisan günü onyeddi kişilik gönüllü ve bağımsız sağlık ekibi olarak Van'a, oradan da Çukurca'ya geçmek üzere İstanbul'dan yola çıktık. Bölgeye vardığımızda, yaşanan insanlık dramını gördük ki, anlatılanlar, yazılanlar ne kadar yetersiz!

Çukurca hükümet binası önünde yiyecek sırasındakilere elinde sopa, silah özel timin özel davranışları; hastane olarak kurulduğu söylenen sağlık bakanlığının çadırlarında, ölmüş ve ölüme terk edilmiş çocuklar; dışkı, pislik içinde bırakılmış ölüleriyle bir arada yaşayan yaşlı, genç, hasta insanlar vardı. Günlerdir propagandası yapılan ne sahra hastanesi, nede sağlık personeli hiç bir şey yoktu, yalnızca ölüm ve zulüm vardı.

-Napalm bombasıyla yanmış çocuklar,

-Besinsizlikten iskelet haline gelmiş insanlar,

-Ağrılar arasında can çekişen kurumuş bebeler,

-Bir annenin ölen ve ölmek üzere olan ikiz çocuklarına sabahlara kadar yakıldığı ağrılar.

-Emperyalistlerin yardım paketlerine koşarken mayından ayakları kopanlar, ölenler.

-Biraz içtenlik, sıcaklık görünce

ağlayan insanlar; yani tarihte insanlığın bu boyutta hiç yaşamadığı bir dram vardı.

Gönüllü ve bağımsız insani temelde bir araya gelen sağlık ekibinin her insanı yoğun bir çalışma göstererek çadırları; çocuk, kadın doğum, dahiliye, cerrahi bölümleri halinde düzenlendi. Gittiğimiz gün 30'a yakın ölü çıkan çadırlarda ölüm oranı bir kaç günde 2'ye 3'e kadar düşürüldü.

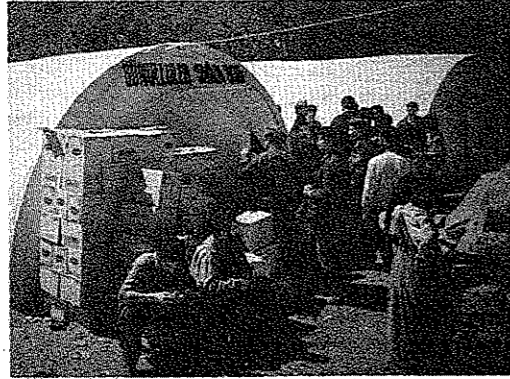
49 nolu sınır taşının olduğu bölgedeki kampta hergün sayısız ölümler oluyordu. Deştan (üzümlü) kampında soğuktan, açlıktan, hastalıktan bir günde 70 tane çocuk birden ölüyordu. Pirinçken'de, Narlı'da aynı dram yaşanıyor.

Tarihte bir kez daha ölümler dozerlerle açılan toplu mezarlara gömülüyordu.

Çukurca merkez çadır hastanesindeki işleyiş belli oranda normale dönünce 3-4 kişilik gezici ekipler oluşturularak, olanaklarımız ölçüsünde Deştan (üzümlü), 49 nolu sınır bölgesindeki kamp, Narlı, çeşitli bölgelere yayılmış küçük kamplarda mama dağıtıldı, poliklinik hizmetleri verildi, açık alanlarda ishalden ölmek üzere olan çocuklara, ağaçlara asılarak serumlar takıldı.

Gönüllü sağlık ekibi hem insanların acılarını yüreğinde duyuyor, hem de yapabileceği herşeyi yapmaya çalışıyordu. Bu nedenle halkın büyük sempatisini kazanmıştı. Ayrıca yeni gönüllü arkadaşlarımız geliyordu. Ekibin sunduğu hizmet göze batmaya başlayınca sağlık bakanlığı gönüllü ekibi kendisine tabi kılmaya çalıştı, başaramayınca çalışmalarımıza önemli engeller çıkardı:

-Halk tarafından toplanan serumların, ilaçların korunması için çadır istenildiğinde hastane bölgesinin estetik görüntüsünün bozulacağı ileri sürülerek çadır verilmedi. İlaçlar, serumlar günlerce güneş altında bekletildi, kullanılmaz hale geldi.

-Gönüllü sağlık ekibine komitelerden gelen ilaçlar depo amacı ile sağlık merkezi binasına konulduğunda ancak ilaçların bir kısmı geri alınabildi.

-UNİSEF'den gelen ilaçlar depolarda bekletildiği halde bir flaster almak için bir dolu bürokratik engelle karşılaşıyordu.

-Kendi çadırlarımızda teşhis ve tedavi ettiğimiz hastalar keyfi tutumla ve polis zoruyla taburcu edilmeye çalışıldı.

-Ambulans ve hasta sevk etme konusunda sürekli engeller çıkartılıyordu. Hasta sevk etme yetkisi elimizden alındı.

-Sağlık merkezinde üç öğün düzenli yemek çıktığı halde ikinci günden itibaren gönüllü sağlık ekibine yemek verilmeyeceği söylenmiştir ve ekip geri dönünceye kadar yemeği protesto ederek sağlık merkezinde yemek yenebilmiştir.

-Polis, sağlık hizmeti sunan gönüllü ve bağımsız sağlık ekibini yakın takibe alarak, video çekimi yaparاک tedirginlik yaratmaya çalışmıştır.

Sağlık bakanlığı TV'de, basında yapmadığı şeylerin propagandasını yapmakta, ancak olayın gerçek yüzü çok farklıdır: 600'ün üzerinde sağlık personeli gönderildiği söyleniyordu, halbuki Deştan (üzümlü) bölgesine ulaştığımızda sağlık bakanlığının hasta çadırı, askeriye'nin koyunları için açıl olarak kullanılıyordu. TV'ye çıkartılan 24 saat çalıştıklarını, günde 8000 poliklinik yaptıklarını iddia eden kukla doktorlar günde 80 hastaya bakmıyor, 4 saat bile çalışmıyorlardı ki; gönüllü ekip tarafından gece, nöbetçisi doktor ve hemşire görevlendirilmesi istenildiği halde, uzun süre böyle bir uygulama, geceleyin ekiplerinin güvenliğinin sağlanamayacağı gerekçesiyle olmadı. Bir çok insan gece, müdahale olmadan ölmüştür.

TC devletinin milyarlarca liralık yardım safsatasına gelince; yardımın kaynağı halkların kendisidir. Toplanan yardımların depo edilmesi, dağıtımın organize edilmemesi nedeniyle çıkan kargaşada çok sayıda insanın yaralanmasına, ölmesine neden olmuştur. TC devletinin yardımı kendini dünya kamuoyuna şirin göstermek kaygısıyla hem göstermelik, hemde gecikmiş ola-

rak yapmıştır. Komitelerde, kitle örgütlerinden toplanan ilaçların ve serumların maddi değeri sağlık bakanlığına ait ilaçların kat kat üzerindedir. Bu ilaçlar sağlık bakanlığının depolarında veya başka yerlerde depo edilmektedir. Olaylar böyle iken yardımların akıbeti konusunda kamuoyunu bilgilendiren İngiliz gazeteci, sınır dışı edilerek gerçekler gizlenmeye çalışılmıştır.

Açlıktan, besinsizlikten, hastalıktan bitkin düşmüş, ölüme karşı mücadele eden insanların içme suyuna zehir atılmıştır. Kendi servisimizde 35'e yakın zehirlenme hastasını tedavi ederken, ekibimiz doktorla, ve Iraklı Kürt doktorlar dışındaki sağlık bakanlığının doktorları, sınır tanımaz doktorlar (MSF) ısrarla zehirlenme olmadığını, psikolojik bir olay olduğunu iddia ettiler. Her taraf zehirlenen insanların kusmuğuyla dolu iken biz kusmuk görmüyoruz diyecek kadar düzenin politikasına gözlerini kör ederek alet oluyorlardı.

Kolera olgusu çıktığında aynı tavır yine sürdürüldü insanlar kısa süre içerisinde şoktan ölürlen, güdümlü doktorlar kolerayı uzun bir süre inkar ettiler. Iraklı Kürt doktorlar ve bizlerin ısrarı sonucu yapılan kültürle kolera 15 gün sonra kabul edildi. Olay kamuoyundan gizlendi. Çok sayıda ölümden sonra sözde önlemler alınmaya çalışıldı.

Tanık olduğumuz ve tedavilerini yaptığımız bir olayda egemenlerin borazanı basın, TV'nin duyurduğu gibi değildir. Seken kurşunla bir kişinin öldüğü yazıldı, söylendi, oysa gerçek çok farklıydı: yaşlı bir kadının sıraya girmeden ekmek istemesine asker tokatla cevap veriyor, bunu gören Fransız gazetecinin askere müdahalesi üzerine halkta askere taş atıyor, orada bulunan özel tim askerleri geri çekerek halkı hedef alarak ateş açıyor. Ölü sayısı 12'dir. Üzümlü'de yaşanan bir olayda da korucu, gıda dağıtım sırasında gene bir insanı kafasından vurarak acımasızca öldürmüştür. Karakolda gizlenen korucu halkın gazabından Hakkarî'ye kaçırılarak kurtarılmıştır.

Asker, polis bu katliamların dışında "izin versinler bunların hepsini temizleriz" diyerek faşist düzenin gerçek niyetini ifade ediyorlardı.

Acımasız, ölüm dolu, insanlık dramı yaşanırken kitle örgütleri ne yapıyordu: Onmaz sağlık sorunu karşısında tavır alan Tabib odaları bu olay karşısında ya hiçbir şey yutmamış ya da yalan görünmeye çalışmışlardır. Çalışmalarını yakinen gördüğümüz İstanbul Tabip Odası bürokratik işlemleri bahane ederek, birşey yapmayacağını ifade etmiştir. Tabipler birliği, sağlık bakanlığı protokolüde bürokrasiye boğularak çok gecikmiş olarak uygulanmıştır. Demokrat olduklarını söyleyen İstanbul Tabip Odasına bu tavırlardan sonra demokratlıktan ne anladıklarını sormak gerekir ki; bağımsız sağlık sendikaları da ne kamuoyu yaratmak için çaba harcamış, ne de pratik bir faaliyette bulunmuştur. Bu denli yakıcı, insanlar kitleler halinde ölürlen, bu kitle örgütlerini yakinen ilgilendiren sorunlar karşısındaki hareketsizliği kınamak gerekir. Bunca yaşananlar bize şunları düşündürüyordu;

Bir ulus iki ateş arasında kalmıştı bir tarafta napalm bombası, fosfor gazı bir tarafta açlık, susuzluk, dizanteri, kolera, yağlı kurşunlar, tepedende emperyalizmin yıllardan beri oynadığı oyunun simgesi sayılabilecek yardım paketleri!

Yıllardır ezilen baskı ve zulüm altında inletilen Kürtlere emperyalizmin ve bölgedeki uşaklarının dayattığı tampon bölge, güvenlik bölgesi gibi gerici politikalar, bir çözüm değildir, bu politikalar açlığın hastalığın toplu ölümlerin yaşanacağı yeni Filistin kampları yaratacaktır.

Kürt ulusu kendi kaderini özgürce belirlemelidir. Bölgedeki gerici faşist devletler bundan ürkmektedir. Kürt ulusunun özgürlüğü, kendine ve de bölgedeki kardeş halklara dayanışmasıyla oldukça ilgilidir. Kürdün Kürtten başka dostu yoktur demekle, sosyalizmle yıllardır ilişkisi olmayan sosyal-emperyalistlerin BM'deki tavırlarını sosyalizme mal ederek yapılan sosyalizm düşmanlığı ve halkların kardeşliğini zedeleyici gerici politikaların hangi sınıfa yarayacağı bellidir.

Son olarak diyoruz ki, tarih bu yaşananları asla unutmayacaktır. Emperyalizm ve onun uşak devletlerinden sınıf bilinçli proletarya hesap soracaktır.

Bir Grup Sağlıkçı

DEVLET TERÖRÜ YASASINI İŞLEVSİZ KILACAK ÖRGÜTLÜ MUHALEFET YÜKSELİYOR!

Biliyoruz ki insanlık tarihi emekçi halkların güzel günleri yaratma çabasının tarihidir. Tarihin bu işlevini engellemek isteyen karanlık sömürücü güçler onun önüne bir takım yasalara dikilmişler ve dikilmeye devam ediyorlar. Ancak tarihin bu ilerleyişini egemen güçlerin "yasaları" durduramamış her seferinde kendi yaptıkları yasaları yine kendileri ihlal ederek yeni yasalar yaratmışlardır.

Ülkemizde çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza karşı olan düzene duyulan nefretinin bir sonucu olarak ortaya çıkan devrimci halk muhalefetine bastırmanın bir aracı olarak hakim sınıflarca yeni yasalar yürürlüğe kondu. Bunların en çığırdaşısı "anti-terör" bizim deyimimizle devlet terörü yasasıdır.

Diğer yasadışı yasalarda olduğu gibi bu yeni yasa da uzun süreli olmaktadır. Ki yasaya karşı gelişen toplumsal muhalefet her geçen gün kitleselleşerek büyümektedir.

Bu yasaya ilk tepkiler siyasi tut-saklardan geldi.

İstanbul Sağmalcılar, Kayseri, Gaziantep, Urfa, Çanakkale, Diyarbakır, Erzurum, Ceyhan, Van, Nusaybin, Cizre, Bismil, Batman, Silvan, Kızıltepe, Derik, Lice, Yalova, İzmir, Amasya ve Bartın cezaevlerindeki açlık grevlerine baş-

lıyan devrimci tutsaklar, devlet terörü yasasının içeriğini anlatan bildiriler ile kamuoyuna sorunun ciddiyetinin kavranarak, eylemlerine destek verilmesi mesajını iletiler.

Cezaevlerindeki açlık grevlerini desteklemek ve devlet terörü yasasını protesto etmek için, İstanbul, Ankara, Gaziantep, Diyarbakır, Adana, Siirt, Silvan, Lice ve Çınar'da başlatılan açlık grevlerinin bir kısmı halen devam etmektedir.

Bu eylemlerle ilgili yapılan açıklamaların tümünü yayınlamamız için kısa aktarmalarla verilmek istenen mesajı iletmeye çalışacağız.

Sağmalcılar kapalı ve özel tip cezaevleri açıklamalarında "...anti-terör yasası" egemen sınıfların ekonomik, politik kriz ve açmazlarına, ezilen yığınların gelişen örgütlü mücadelesine karşı ömürleri-

ni biraz daha sürdürebilmek için sarıldıkları 'can simitlerinin, en gericisidir. 12 Eylül askeri faşist cuntasının devamı olan emperyalist efendilerini ve kendilerine Özal'ın deyişiyle 'cennet Türkiye' yaratma sevdalarının daha da kaosa dönüştüğü bir ortamda gündeme sokulmuştur anti-terör yasası" diye dile getirilen açıklamada, yasanın içeriğine değinildikten sonra; "... biz Sağmalcılar kapalı ve özel tip tutsakları bu yasanın halka karşı olan niteliği nedeniyle bu yasanın iptal edilmesi, kaldırılması talebiyle bu yasanın uygulamalarını protesto için 7 günlük açlık grevine başladık", "... her kesi bir kez daha tavır almaya çağırıyoruz" dediler.

Kayseri Kapalı Cezaevinde, Orhan Budak ve arkadaşları TBMM'ye telgraf çekerek devlet terörü yasasını protesto ettiklerini bunun için açlık grevine başladık-

larını duyurdular.

Ceyhan özel tip kapalı cezaevindeki tüm (103) siyasi tutsak adına yapılan açıklamada:

"Bu yasa biz 'içerideki' siyasi tutsaklara on yılı aşkın ve yitirdiğimiz onlarca can pahasına kazandığımız haklarımızı da bir çırpıda gasbetmeyi amaçlamakta, cezaevlerinde yaşanan dehşet dönemlerini yeniden oluşturmada bir dayanak yapılmak istenmektedir. Öyleki, anti-terör yasası ile avukat görüşüne sınırlamalar getirilmekte, yargılama aşamasında savunma hakkımız yok edilmekte, normalde belirlenmiş tahliye durumu bile yeni düzenlemelerle ortadan kaldırılmakta ve yatma süreleri (müebbetlikler için fiilil 30 yıl gibi arttırılmaktadır. Bizler için -ki, biz 'terörist' değil, devrimciyiz- "tabutluk" adıyla kamuoyunda deşifre edilen ve tepki çeken anti-sosyal nitelikte insanlar yaratma amaçlı tek kişilik hücre sistemi (onların deyişiyle; 'terörist' tip") zorunlu bir uygulama olarak getirilmekte ve yine yalnızca biz siyasi tutsaklara bu yasayla açık görüşler yasaklanmaktadır. 12 Mayıs anneler açık görüşünün bizlere yaptırılmaması bu yasaya dayandırılmıştır. Kaldı ki, daha bu yasa çıkmadan önce Adalet Bakanlığı'nın getirdiği kısıtlamalar nedeniyle yiibaşı ve şeker bayramı, 23 Nisan açık görüşleri yaptırılmamıştı. Çeşitli olaylar olmuş ve burada 16 Nisan'da askeri komandoların coplu saldırılarına maruz kalıp dövülmüştük. Böylece anti-terör yasası ilk olarak bu cezaevinde yaşama geçirilmişti. Kısacası, kendisi devlet terörünü yoğunlaştırıp kitleler içinde meşruluk kazandırma amaçlı "terörle mücadele yasası", cezaevlerinde kazanılmı haklarımızın gasbi ve kişiliksiz "tek tip insan" yaratma planlarına da dayanak yapılmak istenmektedir. Biz siyasi tutsaklar, kazandığımız hakları korumak ve halklarımız, devrimciler ve yurtseverler üzerinde estirilen "beyaz teröre" karşı yükümlülüklerimizi yerine getireceğiz" dediler.

Bartın Özel tip Cezaevindeki tutsakların kamuoyu açıklamalarında "Terörle mücadele kanu-

nu'nun kamuoyundan en az tepkiyi alarak çıkarabilmenin yolu olarak, biz siyasi tutuklu ve hükümlülerin 'Özgürlüğünü' diyet olarak öne süren siyasi iktidar, 'Devlet terörü yasası'nı çıkartırken bizleri içeride / cezaevlerinde bırakmakla kalmadı, ülkeyi bir bütün olarak cezaevi haline dönüştürmenin koşullarını oluşturdu. Ülkemizde Anti-terör yasasıyla yeni bir 12 Eylül getirilmekte ve yasallaştırılmaktadır. Başlangıçta kamuoyuna empoze edilmeye çalışılan ve sözde amaçlanan, mevcut siyasi havayı yumuşatmak varolan anti-demokratik yasaları kaldırmak ve 'Demokratikleştirmekti'. Oysa yapılan, 'Demokrasi' görünümü altında 'Devlet terörü'nün yasallaştırılması, dağlardaki infazın şehirlere indirilmesi ve işkencenin dizginsiz uygulayıcılarının kovuşturmadan muaf tutulması olmuştur." diye açıkladılar.

İstanbul HEP İl Başkanlığında açlık grevine başlayan İnsan Hakları Üyesi siyasi tutuklu aileleri yaptıkları açıklamalarında, 'anti-terör yasası'nın uygulamalarını yabancı olmadıklarını, on yılı aşkındır cezaevinde yatan insanlarımız, bugün 'anti-terör yasasına' karşı, onurlarını ve kimliklerini korumak için açlık grevi başlatmışlardır. Bizler, tek mücadele silahı açlık grevi olan insanlarımızı yalnız bırakmıyacağız. Onları desteklemek ve bir kez daha bu yasayı yok sayacağımızı belirtmek için bu açlık grevine başladık" dediler.

19 Mayıs günü Hasanpaşa'da siyasi polis tarafından katledilen İsmail Oral ile Hatice Dilek'in katledilmesini ve devlet terörü yasasını protesto için 10 Haziran günü Hatice Dilek'in mezarı başında bir protesto toplantısı düzenleyen Tüm-Sağlık Sen'ileri, yaptıkları açıklamada, "devlet, 1980 sonrası başlattığı halk üzerindeki yoğun baskı ve susturma hareketlerini yeni yeni yasaklarla daha da kapsamlandırmakta ve bu zulmün boyutunu daha da ağırlaştırmaktadır.. Devlet terörü yasasına dayanak yapılan katliamlardan birisi 19 Mayıs gecesi Hasanpaşa'da sağlık emekçisi arkadaşımız Hatice

Dilek ve arkadaşı İsmail Oral'ın öldürülmesiyle gerçekleşti. Bu arkadaşlar ne suç işlemişlerdir? Hayali ihracata ve diğer yolsuzluklara adları mı karıştı? İnsanlara işkence mi yaptılar? Uluslar üzerinde baskıların yoğunlaştırılmasına mı karıştılar? Mafya ile ilişki kurup haksız kazanç mı sağladılar? Hayır! Bu arkadaşlar böyle yüz kızartıcı suçlar işlememişler... Katliamı kamuoyuna haklı göstermek için her zamanki basit gerekçelerin ardına sığınarak, bu iki insanın çatışmada öldürüldüğü yalanını yaymışlardır... Devletin estirdiği bu terörün halkımızın kararlılığıyla sonuçlandırılacağı inancıyla Hatice Dilek ve İsmail Oral'ın anıları önünde saygıyla eğiliyoruz" dediler.

16 Derginin katıldığı dergiler platformu, 12.6.1991 günü HEP İstanbul il başkanlığında devlet terörü yasasını protesto ve açlık grevinde olanlara destek vermek için 1 günlük açlık grevi yaptılar.

Devlet Terörü yasasına karşı "Temel Hak ve Özgürlükler" mitingini İstanbul Valiliğinin engellemesi üzerine 15 Haziran 1991 günü Sultanahmet meydanında olay kırandı. Basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi.

Miting için başvuru yapan tertip komitesi dergiler platformunun katılım sağladığı toplantıda yaptığı basın açıklamasında; "Engellemenin amacı insan haklarına aykırı, Terörle mücadele kanunu'na karşı özgürlükten yana olan seslerin yükselmesini önlemektir. İnsanları devletin tutsağı haline getirmeyi amaçlayan bu yasayı ölü gömleği gibi insanlara giydirmektedir." deniliyordu.

Devlet terörü yasasına karşı eylemler yalnızca cezaevlerindeki ve onları destekleyen ailelerinin açlık grevi eylemleri ile sınırlı değil. Emekçi halkımızı hedef alan bu yasa, toplumun ezilen sınıf ve sınıf katmanlarından gerekli tepkiyi görmüş, yapılan toplantılar, yürüyüşler, protestolar, açık-oturumlar ile bütün kitle eylemlerinin gündeminin esas maddesi duumuna gelecek devrimci halk muhalefeti için kitlesel karşı koyuşa dönüşmektedir.

OKUR MEKTUBU...

YİĞİT GENÇLİĞİMİZ EMPERYALİZMİN, KOMPRADOR KAPİTALİZMİN, FEODALİZMİN BASKI, SÖMÜRÜ VE ZULÜM ARACI OLMAYACAKTIR!

Emperyalizmin uşağı sömürücü sınıflar, yıllardan beri halkımızın üzerinde oynadıkları oyunları, halkımızın kopmaz bir parçası olan yığit gençliğimiz üzerinde de oynamak istediler. Gençliği kendi baskı, sömürü ve zulümlerinin uysal bir aleti haline sokmak, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist devrimci mücadelesini bastırmak ve boğmak, 68 yıldır gelip geçen bütün hükümetlerin üzerinde özellikle durdukları bir konu olmuştur.

Onlar bir yandan gençliği faşist ideolojinin, demagoji yalan ve sahtekarlıklarının kurbanı yapmaya çalışırken; diğer yandan tüm halkımız üzerinde olduğu gibi, işçi-köylü gençlik üzerinde her türlü baskı ve zulme başvurmuşlardır. Toplum içinde önemli bir yer tutan gençlik, büyük bir devrimci potansiyele sahiptir. Gençliğin bünyesinde taşıdığı bu büyük gücün farkında olan hakim sınıflar, gençliği anti-emperyalist, anti-faşist yolundan sapıtırıp peşlerinden sürüklemek için büyük çaba sarfetmişlerdir.

Bizzat M.Kemal'in kendisi "Türk Gençliğine Hitabeler" yayınlıyor ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının halk üzerindeki ırkçı-faşist diktatörlüklerinin korunmasını gençliğe emanet ediyordu! Kemalistler gençliği faşist ideolojinin, azgın Türk şovenizminin etkisi altına sokmak için ellerinden gelen her yola başvurmakla kalmamış, bunun yanında gençliğin birliğini parçalamak için durmadan çeşitli milliyetlerden gençleri birbirlerine karşı kıskırtıp düşman etmeye çalışmışlardır.

Nitekim doğru bir ML önderlikten yoksun olduğu için, Kemalist ideoloji gençlik üzerindeki etkisini uzun yıllar boyu muhafaza etmiştir. Hatta yakın zamana kadar ML ile Kemalizm özdeşleştirilmiş, devrimcilik adına Kemalizm savunuculuğu yapılmıştır.

Hakim sınıflar gençliğimizi işsizliğe, yoksulluğa, eğitimsizliğe mahkum etmiş, gençleri, baskı, sömürü ve zulme ses etmeyen, kaderine rıza gösteren, uslu, itaatkar, köle ruhlu insanlar olarak yetiştirmeye çalışmışlardır. Emperyalizmin dayanağı olan işbirlikçi-feodal kültür ve onun bir parçası

olan komprador-feodal eğitim sistemiyle gençliğin beynini yıkamaya, uyuşturmaya, bilincini karartmaya uğraşmışlardır. Bugün çoğu gençler iş bulamamaktadır. İşçi gençlik patronlar tarafından düşük ücret karşılığı insafsızca sömürülmektedir. Çoğu sosyal güvenlik şartlarından yoksundur. Özellikle çıraklar hiç bir güvenceye sahip olmaksızın, feodal baskı altında illiğine kadar sömürülmektedir. Köylü gençlik üzerindeki feodal baskı ve sömürü en amansız biçimde sürmektedir. Topraksızlık en önemli sorundur. Çoğu köylü gençlik topraksızlık nedeniyle şehirlere göç etmek zorunda kalmakta, fakat yine iş bulamamaktadır.

Gençliğin büyük kesimi hala okuma imkanına sahip olmaktan bile yoksundur. Orta ve özellikle yüksek okula devam edebilmek şansı işçi ve köylü gençlik için yok denecek kadar azdır. Hakim sınıflar ÖSS, ÖYS adları altında en iyi okullarda paralı öğrenim görenler ile her türlü imkansızlıklar altında yetişen halk gençliği aynı sınava tabi tutulmaktadır. Bu "eşit olmayanlar arasındaki eşitlik" in en iyi örneklerinden biri ve en başından belli olan aldatmacadır. Orta ve yüksek okula devam edebilen az sayıdaki halk çocuklarının zihni de faşist-feodal eğitim ile bulandırılmaya çalışılmakta; hakim sınıfların sadık uşakları haline getirilebilmek için gençlerin kafası üretimden kopuk, gayri bilimsel safsatlarla doldurulmaktadır.

Saflarındaki Kemalist ideolojinin etkisini kırmaya başlayan gençliğimizin özellikle de öğrenci gençliğin mücadelesi, 1965'lerden sonra hızla yükselmeye başlamış, giderek anti-emperyalist, anti-faşist bir öz kazanmıştır. Gençlik ML'i benimsemeye ve kavramaya başlamıştır. Hakim sınıflar bu mücadeleyi bastırmak için bütün güçleriyle saldırmışlar; gençlik saflarında sayısız şehit verilmiş ve hala verilmektedir.

Gençlik saflarında hala etkinliğini sürdüren her türden oportünist ve revizyonist görüşler, gençliğimizin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinin doğru bir raya oturmasını ve halkımızın Demokratik Halk Devrimine en iyi şekilde hizmet etmesini engellemektedirler. Fakat, işçi-köylü-öğrenci gençlik arasında her türden burjuva düşüncenin etkinliğinin kırılması ve gençliğimizin halk demokra-

sisi ve bağımsızlık mücadelesinde en güçlü bir biçimde yer almasını hiç bir kuvvet engelleyemeyecektir.

Bir Halk Demokrasisi Okuru

Çok Değerli Kardeşlerim,

Derginizi İzmir'de bayilerden alarak izlemekteyim. Çok güzel bir dergi. Sizi kutlarım. Çok zor bir işin üstesinden gelmektesiniz. Ağalar ve paşalar kiri az olan deniz kıyılarında metresleriyle günlerini gün ederken bu ülkenin sorunlarıyla haşır venaşır olarak büyük bir özveri ile düşen şehitlerin açılmış V harfi parmaklarından bayrağı alıp yürümek gibi bir mücadeleye adanmışsınız kendinizi. Hepinizin alınızdan teker teker öpmek sizleri kutlamak isterdim.

Bilinizki arkanızda sessiz kitleler var. Belki sesleri çıkmıyor ama yaptığınız hizmetin bilincinde, hepsi de... Güzel olan da bu.

İşçimize, emekçimize, köylümüze kısaca halklarımıza hizmet verirken hangimiz bir mükafat bekledik ki? Önemli olan halkların mutluluğu.

Ekteki yazımı bilgilerinize sunuyorum. Artık kavimler kapısında TABULARIN yıkılması başladı. Bu yazı da bu yıkılışların perspektiflere giren bir görüntüsüdür. İçinde kusurlar varsa, onlar yazana ait değil manzaranın könlüğüne aittir.

Saygı ve sevgilerimle,
Şahsuvar Berivan

Değerli Halk Demokrasisi Çalışanları;

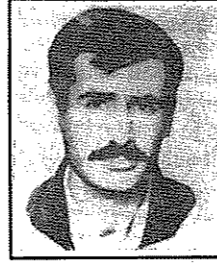
Ülkemizde gelişen mücadelenin rüzgarları alınlarımıza vurdukça buralarda da hareketlenmeler gözleniyor. 12 Eylül'ü izleyen süreçte burada binleri yürütenler, şimdi sokaklarda yoklar. "Silaha tapıyorlar", "12 Eylül artık" diye adlandırılanların bugünkü konumları bizleri ne kadar sevindiriyor, onları da daha bir çıkmaza sokuyor.

Avrupada devrimci kalabilmek ciddi zor bir iş, fakat burasını geri cephe konumuna getirmekte bizim görevimiz. İnancım odur ki, mücadele ülkede olanların omuzlarında yükselcektir. Onun için sizlere mücadeledenize başarılar diliyorum.

Frankfurt'tan Halk Demokrasisi Okuru

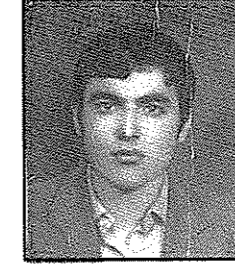
Hasan Toy

Hayrettin Bakış

Aziz Erkoç

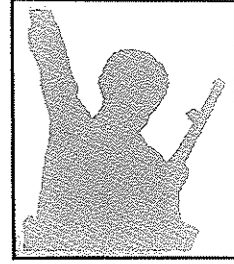
Metin Eker

Ahmet Tuncay

Nihat Topuzoğlu

Efendi Diril

"....
Ey, dağların coşkun delikanlısı
Ey, eli tetikte düşen,
sanma ki, vakitsiz gecelerde durdu dünyanın
güneş henüz doğmuştu sen düştüğün zaman
dinle bak, gururla haykıran dostlarındır
sana bin selam iletecek olan
halaya durmuş kavgandır kavgan..."

H.Çavuş

HAZİRAN ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

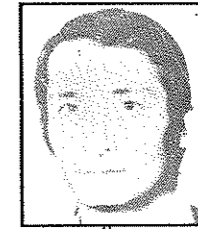
Hüseyin Cevahir

Haydar Başbağ

Hasan Telci

Fatih Öktülmüş

Abdullah Meral

Songül Kayabaşı

Kâzım Çakır
Mustafa Taş
Cumali Eliaçık
Tamer Arda
Doğan Özzümrüt
Atilla Ermutlu
Ercan Yurtbilir
Cemal Arad
İbrahim Levent
Ayhan Gökdelenoğlu
Necmettin Karagülle
Tevfik Gülaçtı
İlham Emre
M.Ali Özpolot
Mehmet Büçkün

Kenan Aydemir
A.Ali Ünver
Mustafa Albayrak
Ali Haydar Şahin
Hamit Kaya
Ercan Gündoğdu
İsmet Şahin
Kadir Tandoğan
Ahmet Saner
Sabahattin Kunduz
M.Ali Arslan
Coşkun Altun
Mehmet Gıdak
Mustafa Baylan
Yaşar Yıldırım

İşçi sınıfı 12 Eylül sonrası mücadelesinde;
**İKİNCİ BAHARI
YAŞIYOR!**